

INICIATIVES D'ESGLÉSIA QUE BUSQUEN INSERIR ELS JOVES EN EL MERCAT LABORAL

Stop a l'atur juvenil

La realitat de l'atur juvenil a casa nostra és un dels problemes més greus als quals ens enfrontem com a societat ja que fins i tot es parla de tota una generació perduda que haurà quedat descavalcada del mercat laboral. Davant d'aquesta situació l'Església treballa amb creativitat per tal de mirar de pal·liar les conseqüències personals i socials d'aquest autèntic drama que afecta milers de joves. El cardenal Lluís Martínez Sistach, amb motiu de les seves noces d'or sacerdotals, va mostrar la seva generositat amb aquest col·lectiu impulsant el projecte Joves a l'Atur de Càritas. També els Salesians, com va fer el seu fundador, Don Bosco, continuen atents a les necessitats actuals i han impulsat el projecte «Aprèn i treballa». **P 3-5**

«Ressorgeix entre els joves la consciència de col·lectivitat»

SHEILA SÁNCHEZ,
nova presidenta
de la JOC
de Catalunya
i les Illes

Curs d'instal·lació de parquet i tarima, Salesians de Sarrià

Tarassona recupera la catedral

El 9 de febrer els Prínceps d'Astúries van visitar la catedral de Tarassona, una joia arquitectònica, pictòrica i artística que, d'aquesta manera, coronava la restauració de la seu. Durant tres dècades de treball, els veïns de Tarassona per fi poden gaudir del primer temple de la diòcesi: la catedral de Santa Maria de la Huerta. La seu és un dels millors exemples del gòtic francès a Espanya i destaca, especialment, el còrner d'estil mudèjar i les pintures de l'altar major que li han donat el sobrenom de «Capella Sixtina espanyola del Renaixement».

P 20-21

Catalunya celebra la Setmana de la Família i de la Vida

«A més família, menys crisi.» Aquest és el lema escollit per les delegacions de Família i Vida de les diòcesis catalanes amb motiu de la Setmana de la Família i de la Vida. Del 19 al 25 de març tindran lloc tot un seguit de xerrades, tallers formatius, taules rodones i conferències que serviran d'avantsala i preparació a la celebració, del 30 de maig al 3 de juny, de la Trobada Mundial de les Famílies amb el Papa a Milà. **P 22**

Sumari

- P 9 Càritas alerta de la cronificació de la pobresa
- P 23 Entrevista a Mn. Francesc Muñoz, canonge emèrit
- P 29 Presentació del Grup de Pensament Social Cristià
- P 30 Exposició sobre Gaudí a la Pia Almoina
- P 37 Segueix la Missió Metròpolis per Ràdio Estel

Editorial

Vers el guariment i la renovació

Aquest ha estat el títol del Simposi Internacional que recentment ha organitzat la Pontifícia Universitat Gregoriana, en col·laboració amb la Santa Seu, per tractar els casos d'abusos sexuals comesos per alguns membres de l'Església que tanta ressonància han tingut i tenen en els darrers temps. L'acte, d'alt nivell, ha congregat 96 arquebisbes i bisbes, diversos cardenals, 30 superiors religiosos i 110 sacerdots que representaven les conferències episcopals d'arreu del món, així com experts i víctimes d'abusos. El papa Benet XVI s'hi va fer present a través d'un missatge del cardenal secretari d'Estat. El Sant Pare ha insistit en diverses ocasions que la guarició de les víctimes ha de ser una sol·licitud important a la comunitat cristiana i ha de procedir conjuntament amb una profunda renovació de l'Església a tots els seus nivells. En el Simposi es van assenyalar alguns elements de caràcter pastoral per tal de donar resposta a aquesta tràgica qüestió: 1) *Atenció pastoral a les víctimes i a llurs famílies*. La cura pastoral comprèn la justícia per a les víctimes, la compassió i la protecció. 2) *Atenció a la comunitat ferida*, ja sigui la parròquia, la diòcesi o la congregació. Les mateixes comunitats cristianes on s'ha esdevingut l'abús han quedat també ferides i necessiten atenció pastoral. Per a la comunitat el sofriment rau sobretot en la violació de la confiança. 3) *Cura personal del sacerdot o agent pastoral culpable* que sovint es troba perdut, confús i avergonyit. Necessita ajuda d'experts per tal d'entendre i avaluar la seva situació. 4) *Cura dels sacerdots que no són culpables i han estat injustament acusats* i que sovint es troben també

perduts, avergonyits i, fins i tot, marginats. En el marc del Simposi hi hagué també una vigília penitencial i una eucaristia amb la participació dels assistents. Com a fruit del Simposi s'ha creat el Centre per a la Protecció de la Infància que depèn de l'Institut de Psicologia de la Pontifícia Universitat Gregoriana (childprotection@unigre.it; www.elearning-childprotection.com) en col·laboració amb l'arxidiòcesi de Munic i la Clínica Psiquiàtrica per a Menors de la Universitat d'Ulm (Alemanya). Serà immediatament operatiu en diversos idiomes, desenvoluparà durant tres anys cursos per internet per tal de proporcionar un instrument del nostre temps fàcilment utilitzable per a tots els països. Els continguts: informació en els àmbits de la psicologia, la pedagogia, la teologia i el dret canònic per afavorir una major consciència de la realitat dels abusos no sols a l'Església, sinó també a la resta de la societat; ajuda apropiada a les víctimes, coneixement de les mesures canòniques previstes i la creació d'un clima d'escolta i de sensibilitat cap als menors i els més dèbils. Cal no oblidar que fa més soroll un arbre quan cau que un miler quan creixen i que els abusos han estat comesos per una minoria dins d'un clergat fidel i compromès, però la celebració d'aquest Simposi és una ocasió perquè en aquest temps de Quaresma i de desert personal i comunitari, deixem que la llum de l'Esperit il·lumini aquelles zones d'ombra que hi ha en molts i tots puguem esdevenir homes i dones nous per tal de presentar davant del món un rostre i un cor veritablement evangèlics.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Jaume Aymar, Pilarín Bayés, Carme Borbonès, Josep Capdevila, Agustí Codinach, Josep M. Esquirol, Enric Frigola, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Joan A. Mateo, Gregori Mateu, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Griselda Oliver, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Lluís Solà, Joan Soler, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Fruits de conversió

El temps quaresmal comença amb la invitació a un canvi de mentalitat que s'obre confiadament al seguiment i a la identificació personal amb Jesús: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.» Hem de tenir clar que la conversió no és sols l'experiència d'un moment emotiu en el qual es viu el goig de la proximitat de Déu, sinó sobretot un do que rebem sense ser-ne mereixedors i que sempre haurem d'agradir. És, al mateix temps, la projecció d'una forma de viure que ho contempla tot amb uns ulls nous —els de la fe— i amb un cor ple de l'ardor de l'amor de Déu.

D'altra part, el pas de la conversió suposa deixar enrere una existència al marge de Déu i la indiferència que sovint n'ha fet d'ell un oblit. És ben curiós que en aquest nou pas que és «convertir-se»,

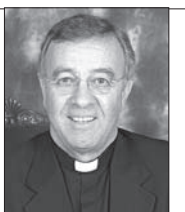
la verificació de la seva autenticitat es mesura amb l'actitud que s'adopta amb la nova relació amb els altres, més encara, en l'acceptació convençuda que fa d'ells com a veritables germans i germanes. És com si una nova llum es projectés sobre la pròpia vida i la dels altres i ens fes admirar la seva bellesa interior, allà on trobem Déu de la forma més íntima fins a poder dir com sant Agustí «ens has fet per a tu, Senyor!».

Entre els molts fruits de la conversió hi ha la pregària. En ella es verifica el nostre diàleg amb Déu, el do i la fe, la pregunta i la resposta, l'emmirallament i l'acció de gràcies, el reconeixement de la pròpia feblesa i el prec constant per un amor solidari viscut cada dia. Tanmateix, no tindria sentit una pregària

que no es fes des del penediment humil i sincer i des de la generositat del qui comparteix els propis béns, especialment en aquests temps difícils, això sí, sense ostentació i fent que el gest quedi secret, com ens ho demana Jesús a l'Evangeli. El do de la conversió és la mateixa gràcia de Déu que no podem malversar, és el goig que ens fa sentir infinitament estimats i la decisió d'una fidelitat que posa en evidència la maduresa de l'amor. És immens el bé que ens està fent veure-ho en persones que actualment en donen testimoni al si de la comunitat cristiana i ens contagien l'entusiasme de la seva conversió. El seu testimoni ens enforteix i ens anima a seguir caminant junts per a fer-ne obra d'evangelització.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

Aturar l'atur juvenil

Amb motiu de la Missió Metròpolis, es potenciarà el projecte Joves a l'Atur de Càritas

Carme Munté

Un 20% de la població en edat de treballar està a l'atur a l'Estat espanyol. La situació és tan greu i amb conseqüències tan dramàtiques que fa només uns dies el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va reiterar la necessitat d'unir esforços entre tots els sectors de la societat per tal de trobar-hi una solució. «Hem superat els cinc milions d'aturats i, davant d'aquesta realitat, que és ja una qüestió d'Estat, cal que tots els partits polítics, la patronal, els sindicats, les entitats... unim esforços per intentar trobar una solució.»

Però hi ha també una altra dada que potser fins i tot és més preocupant: l'atur afecta en gran mesura els joves entre els 16 i els 25 anys, de manera que l'atur juvenil a l'Estat espanyol se situa pràcticament en el 50%. Davant d'aquesta realitat i del perill que corre tota una generació de quedar-se desbancada de la feina, van sorgint iniciatives per posar-hi remei.

El mateix cardenal Lluís Martínez Sistach, amb motiu del seu 50è aniversari d'ordenació sacerdotal, va demanar a les persones que li volguessin fer un regal que destinessin l'import al projecte Joves a l'Atur de Càritas diocesana de Barcelona.

I ara, amb motiu de la Missió Metròpolis que se celebra durant la Quaresma en dotze ciutats europees, entre elles Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach ha decidit que una de les cinc accions pastorals que es duren a terme tingui també un caire marcadament solidari. Per això, en una data encara per determinar, la voluntat del cardenal és aprofitar la Missió Metròpolis i aquest temps de Quaresma per tal de potenciar el projecte Joves a l'Atur.

Si bé l'atur afecta diverses tipologies de joves, tant els que han estudiat una carrera o més d'una i no troben feina, com els que no tenen formació qualificada, segons les dades oficials l'atur té especial incidència en aquest segon grup de joves. I si els joves són immigrants, la situació encara és més greu. «Entre un 70-80% de joves immigrants sense formació es troben a l'atur, cosa que evidencia que es tracta d'un fenomen d'una gravetat extrema», afirma Mercè Darnell, responsable de l'Àrea de Programes i Serveis de Càritas diocesana de Barcelona.

Aquests joves amb més fragilitat i vulnerabilitat són els que atén Càritas gràcies al projecte Joves a l'Atur. Són joves en la seva majoria que o bé no

Curs de jardineria a Terrassa.

han acabat l'ESO o, si l'han acabada, no tenen cap altra formació.

Partint de la situació de bonança econòmica en què trobaven feina de forma fàcil —encara que fos amb feines precàries que no exigien gaire qualificació—, molts d'aquests joves van preferir abandonar els estudis i agafar una feina que els proporcionava uns ingressos immediats. Un cop s'ha desinflat la bombolla, aquests joves actualment es troben sense feina i, com que no tenen formació, amb moltes limitacions per entrar en un mercat laboral que ara més que mai es veu obligat a reinventar-se.

«Això és molt important tenir-ho en compte», afirma Mercè Darnell, «perquè la situació que estem vivint actualment té arrels profundes amb un sistema i una estructura concreta. L'atur actual està molt relacionat, d'una banda, amb la precarietat laboral i, de l'altra, amb un mercat laboral molt fonamentat en la feina de poca qualificació, sobretot en els sectors de l'agricultura, la construcció i els serveis. Molts joves que no tenien cap ofici podien començar a treballar de peons a les obres i guanyar una quantitat important de diners, però ara veuen que no troben feina i s'adonen que haver deixat els estudis no va ser una opció tan bona com havien pensat».

Aquesta situació també se suma a la

«Cal promoure llocs de treball vinculats a la formació, no podem permetre que torni a passar que els joves trobin feina però que ningú no s'ocupi de formar-los»

manca de motivacions i d'esperances d'uns joves provinents de sectors desafavorits que veuen amb incertesa el futur. La manca de formació, de feina, d'esperança per pensar que un altre futur és possible és també un obstacle per als educadors i els treballadors socials de Càritas, que miren d'encoratjar-los cap a un canvi d'actitud més positiva.

«Mirem d'ajudar-los a trobar una motivació i una il·lusió que els proporcionin un camí per avançar en la vida, especialitzar-se i poder exercir una professió», explica Mercè Darnell, que també reconeix que aquest procés és molt difícil ja que el mateix ambient social i familiar que envolta els joves és de manca d'oportunitats.

Si parlem de joves en què s'ajunta entorn amb dificultats, d'una banda, i manca de formació adequada, de l'altra, «estem parlant d'una generació que és difícil que pugi al carro d'una economia productiva quan torni a haver-hi economia productiva a Espanya». Segons Darnell, el més preocupant és que accediran al mercat laboral molt tard, que al llarg de la vida tindran uns salaris força precaris i que difícilment rebran una pensió digna perquè no hauran cotitzat prou anys.

Si bé de forma global la responsable de Càritas no veu adient parlar de generació perduda, sí que ho veu adient en referir-se a aquest col·lectiu de joves que es troben en situacions força precàries. «Les situacions de pobresa que s'estan acumulant en moltes famílies inicien un camí cap a l'exclusió social que després serà molt difícil de reconduir, i com més temps passi més possibilitats hi haurà de deixar gent fora del tren del mercat laboral.» Segons la Creu Roja, a partir del maig hi haurà a Catalunya unes 300.000 persones sense ingressos.

Per tal de dilucidar quin és el futur del mercat laboral al nostre país i en quins àmbits de formació cal orientar els joves en risc d'exclusió social, Càritas té en marxa un procés de reflexió que permet arribar a algunes conclusions: els cursos amb pràctiques en empreses tenen més possibilitats; el sector relacionat amb els serveis i l'hostaleria encara genera llocs de treball; la indústria del tèxtil sembla que viu una certa relocalització...

«I cal promoure», afegeix la responsable de Càritas, «llocs de treball adreçats als joves vinculats a la formació. No podem permetre que torni a passar que els joves trobin feina però que ningú no s'ocupi de formar-los. Les empreses i l'Estat han de garantir la formació al llarg de la vida i sobretot que els joves que comencin a treballar prematurament, fruit del fracàs escolar, puguin assolir la formació bàsica mentre treballen».

L'any 2011, Càritas diocesana de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa va oferir cursos de formació a unes 10.000 persones, el 33% de les quals eren joves d'entre 16 i 29 anys. Però a banda dels cursos de formació, Càritas també vol dur a terme iniciatives noves i creatives per tal de pal·liar la realitat complexa de l'atur juvenil. Qui vulgui, doncs, col·laborar en el projecte Joves a l'Atur de Càritas pot fer-ho al compte corrent 2100 0965 51 0200163608.

Amb els ulls de Don Bosco

El Centre Juvenil Martí-Codolar impulsa el projecte «Aprèn i treballa»

Rosa María Jané Chueca

Què faria Don Bosco davant la crua realitat de molts joves que no estudien ni treballen? Com ajudar-los? Com motivar-los? Aquestes són les qüestions que es planteja el Centre Juvenil Martí-Codolar a l'hora de repensar les línies d'acció pastoral en l'àmbit de les Plataformes d'Educació Social. Raúl Lerones, director general del Centre Juvenil Martí-Codolar, assenyala que, com a salesians, «se'ns demana coherència i fidelitat al carisma i opció fonamental de Don Bosco: el centre de les seves preocupacions era la passió pels joves "pobres, abandonats i en perill", és després quan s'amplia el ventall de respostes a mesura que descobreix noves necessitats, no sempre materials». Segons Lerones, «és urgent actualitzar el binomi "educar evangelitzant, evangelitzar educant", i posar en pràctica intuïcions de la "Proposta Salesiana de Marginació"».

Per això, un dels projectes que impulsa aquest centre salesià és l'anomenat «Aprèn i treballa», pensat per atendre joves inactius, és a dir, que no treballen, que no es formen, i que, progressivament, fan de la inactivitat el seu projecte de vida. Rere de cada jove hi ha situacions de fracassos laborals, fracassos escolars, famílies desestructurades, manca de motivació... que els aboca a ambients conflictius o sense capacitat d'oferir-los estímuls i oportunitats. L'objectiu d'aquesta iniciativa és que els joves aprenguin hàbits i un mínim de coneixements que els permetin trobar un lloc de feina. De fet, es pretén que aquesta experiència sigui el més semblant possible al que és el món laboral. El projecte combina formació i pràctiques laborals en benefici de la comunitat. Aquest programa s'adreça a joves de 10 a 20 anys, i està especialitzat en serveis de manteniment, construcció, reparació i pintura d'edificis i instal·lacions.

«Aprèn i treballa» aporta mà d'obra, supervisió tècnica per part d'un professional i personal educatiu especialment qualificat que està present en tot moment amb els joves mentre fan el seu treball. En aquest projecte és cabdal el fet de garantir l'accés dels joves amb més necessitat i dificultat; generar el desig de treballar i formar-se; l'aprenentatge-servei; l'acompanyament formatiu i laboral.

A més, el Centre Juvenil Martí-Codolar posa a disposició d'aquests joves unes altres ofertes complementàries per al seu creixement integral.

Conseqüències de la crisi

Raúl Lerones afirma que la crisi agreuja la situació de famílies que ja de per si «són població diana perquè són vulnerables, perquè són molt fràgils; fins i tot aquesta situació arriba a famílies normalitzades. L'atur es torna una eina agressiva que colpeja aquestes famílies i les posa en una situació de risc. Tot això té unes conseqüències en el clima familiar: si era càlid es tor-

na agredolç, situacions de tensió, de no-participació en activitats fora de l'àmbit formal, poden aflorar problemes psicològics, això pot suposar fracàs escolar... malauradament tot això es pot afegir a una borsa de pobresa que ja era molt significativa».

Per això, davant dels nous problemes calen solucions creatives i imaginatives. Els joves que arriben al Centre Juvenil Martí-Codolar no tenen oportunitats d'aconseguir feina, i no tenen estudis bàsics que els permetin accedir a una formació professional i reglada. La nostra societat, despectivament, els anomena «ni-ni» (ni estudien ni treballen). Per a Raúl Lerones, són «herois»: «Són nois i noies que voluntàriament s'acullen al programa "Aprèn i treballa", que són capaços de sortir del seu barri, del seu ambient degradat, d'una família que no els ajuda... i que s'aboquen a aprendre, a fer bé la seva feina... és admirable... si jo estigués en les seves condicions, seria igual o pitjor que ells.» El projecte «Aprèn i treballa» busca oferir experiències significatives i esdeveniments positius que situen els joves en situacions socialitzadores i de normalització. En definitiva, posar a la seva disposició oportunitats que els ajudin a recuperar habilitats socials i personals que els permetin fer processos d'inserció social i laboral.

Per a Raúl Lerones, és molt important fer una aposta valenta per l'educació no formal. Per això demana «continuitat en línies de subvenció, necessitem que els polítics, l'Administració, confiïn més que mai en aquestes entitats. A la societat cal demanar-li que és urgent recuperar la solidaritat i el sentit comunitari, l'associacionisme que, certament, hem anat perdent en favor d'un individua-

«És urgent recuperar la solidaritat i el sentit comunitari, l'associacionisme que, certament, hem anat perdent en favor d'un individualisme»

El projecte «Aprèn i treballa» ofereix, entre altres, servei de pintura d'edificis i instal·lacions.

lisme i que cadascú assumeixi les seves responsabilitats. Seria bo continuar tot el camí iniciat amb el tema de la responsabilitat social empresarial. Les empreses estan formades per persones i nosaltres hem tingut experiències molt positives amb empresaris. Ens cal, més que mai, en favor d'una cohesió social, fer el camí tots plegats».

Pastoral Salesiana

«Hem de ser capaços de ser valents, de tenir coratge, de repensar què faria Don Bosco avui», posa en relleu Raúl Lerones. I és aquesta convicció la que amara tota l'activitat del Centre Juvenil Martí-Codolar. El disseny d'aquest centre s'estructura en quatre eixos fonamentals.

- Presència de la pastoral com a element implícit i explícit, «perquè el coneixement i la relació personal amb Jesucrist és un do que s'ha d'oferir a tothom i en sentit de procés i respecte profund a la identitat de cadascú», explica Lerones. Per al director general del centre, «som proposta, explicitem una narrativa de sentit que creiem que pot dignificar l'ésser humà. Certament l'ètica de màxims que emergeix de la persona de Crist i de l'Evangeli són un mirall d'excel·lència, d'humanitat plena, on el binomi humanitat i transcendència són sublims, des de la creença que per a nosaltres, els cristians, Ell és

el rostre humà de Déu».

- Itineraris diferenciats i totalment integrats en les respostes educatives, segons la naturalesa del projecte i els trets específics dels infants i joves. Així s'aplica a «Aprèn i treballa». Com assegura Raúl Lerones, «la proposta d'evangelització ha de situar-se plenament en el procés educatiu, i desenvolupar-la en itineraris senzills, tenint en compte el pluralisme religiós i ideològic dels signes dels temps actuals. Tota aquesta obertura a la dimensió transcendent, a la recerca de sentit, a ser capaços que l'educació sigui una eina excel·lent per desvetllar el cor del jove i es planteji la vida com a projecte».

- Proposta d'iniciació, de formació i d'acompanyament en el propi camí de recerca de sentit, respectant profundament la llibertat personal de cada educador però esdevenint al mateix temps proposta de la identitat cristiana del centre. Segons Lerones, «si l'oferta joiosa d'esdevenir testimonis de Crist anul·lés la pròpia identitat, no seria autèntica». En aquest sentit, el Centre Juvenil Martí-Codolar és profundament respectuós amb les opcions personals i col·lectives de cadascú. Cada any el centre proposa un lema. El d'aquest any és «El

Tren de la Vida», on hi ha diverses estacions: jo, els altres, el proïsme, felicitat... on cadascú és lliure de pujar-hi o baixar-ne... en un tren que recorre una línia plena d'oportunitats...

- Activitats i recursos que ofereixin i treballin valors evangèlics i experiències d'obertura a la dimensió transcendent. Algunes accions concretes són la formació i potenciació de l'equip pastoral del centre, la creació de la figura de coordinador de pastoral; la definició d'objectius relacionats directament amb temes pastorals; el disseny de valors en tot aquest àmbit; la celebració dels temps forts del calendari litúrgic (incloent les mateixes festes salesianes); propostes per als educadors del centre per compartir, descobrir, redescobrir el propi camí de fe, entès com a recerca de sentit; coordinació amb la comunitat cristiana de referència, amb unes altres cases salesianes i amb la Pastoral Juvenil de la Inspecció Salesiana.

El director general del Centre Juvenil Martí-Codolar gaudeix amb la seva feina. Se li nota. Raúl Lerones és una persona convençuda del que fa, esperonat per una fe que mou muntanyes. En els molts anys que fa que es dedica als joves amb menys oportunitats i més fràgils de la societat, ha estat i és testimoni d'autèntiques «resurreccions». És el miracle de l'amor. Com ell diu, «és Pasqua».

«Ressorgeix entre els joves la consciència de col·lectivitat»

Sheila Sánchez, nova presidenta de la JOC de Catalunya i les Illes

Carme Munté

Sheila Sánchez Pérez és del Hospitalet de Llobregat, té 26 anys i forma part d'aquesta generació que molts qualifiquen de «perduda», de «ni-ni», de «mileuristes»; una generació que pateix amb especial virulència els estralls de la crisi econòmica, de l'atur galopant i de la incertesa davant del futur. Però Sheila Sánchez Pérez també forma part d'aquesta generació de joves que davant l'actual situació, lluny de quedar-se a casa lamentant-se, surten al carrer, acampen a les places i es reuneixen en assemblea amb la voluntat de canviar la realitat que els ha estat donada. El seu compromís la va dur des de ben petita al MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica), d'on va passar a la JOC (Joventut Obrera Cristiana), i actualment és la presidenta de la JOC nacional de Catalunya i les Illes.

Des de petita formes part d'aquests moviments d'Església que cerquen evangelitzar i transformar la realitat més propera. Què t'atrau d'aquests moviments juvenils?

Sempre m'ha cridat l'atenció la tasca que podem fer els joves per millorar la nostra realitat a partir del testimoni de Jesús. Sempre m'he sentit empenya a sortir de mi mateixa per tal de treballar a favor dels altres i de la nostra societat. Primer comences descobrint les teves precarietats a nivell personal i després veus que en aquests moviments pots compartir amb altres joves les mateixes preocupacions en tots els àmbits: laboral, social, espiritual...

Un dels col·lectius més afectats per l'atur és el dels joves. Com vius aquesta situació?

Sóc infermera i treballo des de fa cinc anys a l'Hospital General de l'Hospitalet de Llobregat. I si bé no hi treballo a jornada completa, des del mes de juny tinc contracte indefinit. Per tant, em considero una privilegiada en l'actual situació.

Quins són els problemes que afecten els joves actualment?

L'actual situació de crisi ha agreujat la precarització en què els joves estàvem i ara ens trobem que, després d'anys estudiant per estar ben preparats, no trobem feina. La nostra societat ha invertit molts diners a formar els seus joves, i ara veiem que molts han de marxar del país per trobar una feina. Així mateix, hi ha molts joves que se senten fortament desencisats amb la vida, que fan els estudis mínims o ni tan sols això, i que després tampoc no poden accedir al món laboral.

Davant l'actual situació, heu còpsat una necessitat creixent entre els joves d'associar-se per tal de compartir les mateixes necessitats?

A la JOC actualment tenim uns 180 militants i també uns 250 joves que es troben en el procés d'iniciació. La veritat és que sí que experimentem com un cert

ressorgiment de la necessitat dels joves d'associar-se i d'aquesta consciència de col·lectivitat. Realment per a nosaltres és una gran esperança després d'anys en què semblava que consumir era l'únic leitmotiv. Ara, en canvi, la gent necessita altra gent per viure el temps lliure però també per compartir les mateixes preocupacions i bregar tots junts cap a un futur millor. Hi ha la necessitat de redescobrir valors com la solidaritat i de valorar el que realment és important. La JOC és una alternativa a sentir-se sol. Els grups de revisió de vida, amb l'ajuda de l'Evangeli, et fan veure la vida d'una altra manera. De fet, la història que estem vivint actualment és la història de la classe treballadora de sempre. És la història de veure com minven els teus drets i de lluitar per tu però també pels teus companys. No penso que estiguem vivint res que no s'hagi esdevingut en èpoques passades, però certament és injust que estiguem retrocedint trenta anys enrere!

De quina manera els joves que formeu part de la JOC sou un reflex de les problemàtiques actuals?

Els joves de la JOC tenim entre 18 i 30 anys i procedim majoritàriament dels barris obrers. Actualment molts dels militants es troben a l'atur o bé han acabat els estudis i no troben una primera feina. Per tant, són joves que depenen econòmicament dels pares; això si els pares no s'han quedat també a l'atur! Davant d'aquesta situació, les possibilitats d'emancipació i de formar

«Molts dels militants es troben a l'atur i depenen econòmicament dels pares; això si els pares no s'han quedat també a l'atur»

«A banda que abarateix els acomiadaments i precaritza encara més els llocs de treball, la nova reforma no té en compte les persones»

una família són pràcticament nul·les. Malgrat tot, molts de nosaltres volem lluitar contra aquesta realitat.

Com es fa aquesta lluita?

Aquesta lluita parteix de l'esperança que entre tots podem canviar la situació actual i, en aquest sentit, Jesús de Natzaret és el nostre model de vida i d'acció. Hem de tenir en compte que són molts els joves que lluiten en múltiples entitats i associacions com pot ser la mateixa JOC, partits polítics, associacions veïnals, sindicats o el moviment del 15-M. El canvi, doncs, parteix de la participació i també del teu plantejament de vida. No podem negar que la situació actual és molt difícil, però hem de ser creatius per tal de tirar endavant iniciatives conjuntes.

La por i la inseguretat, però, semblen les notes dominants en el moment actual...

Jo mateixa em sento molt insegura, perquè si bé tinc feina, les retallades en l'àmbit sanitari comporten moltes conseqüències. Cada dia ens llevem amb alguna notícia nova. Amb tot, penso que les mobilitzacions socials tindran resultats positius i que les nostres demandes seran escoltades pels responsables polítics.

Com us posicioneu davant la nova reforma laboral?

A banda que abarateix els acomiadaments i precaritza encara més els llocs de treball, la nova reforma no té en compte les persones, només el rendiment laboral. I si partim de la idea que l'economia ha d'estar al servei de les persones i no a l'inrevés, tal com ha defensat sempre l'Església, ens trobem que la nova reforma laboral es carrega tot aquest plantejament. Des de la JOC de Catalunya i les Illes farem públic pròximament un comunicat, l'objectiu és donar-lo a conèixer als joves perquè entenguin de forma concreta com ens afecta en el nostre dia a dia.

Què demanem per tant als partits polítics i al conjunt de la societat?

Demanem que es tingui cura especial de les institucions públiques i els drets socials adquirits al llarg dels anys gràcies als esforços de les persones que ens han precedit. Els joves volem que ens considerin com a persones amb ganes de treballar, sentir-nos realitzades i posar tots els nostres coneixements al servei de la societat. Volem que l'economia estigui al servei de les persones, i no les persones al servei de l'economia, i que així com flexibilitzen les relacions laborals, garanteixin alhora la seguretat d'una vida digna per a les persones treballadores i les seves famílies.

Des de la JOC veieu la necessitat de fer cursos de formació específica adreçats als joves?

Sí, de fet ara començarem unes sessions de formació sobre contractes laborals perquè hem vist que hi ha un gran desconeixement sobre aquesta qüestió. En altres ocasions també hem organitzat sessions de formació, per exemple, sobre com llegir una nòmina. Són qüestions de la vida quotidiana que no aprenem a l'escola. Així mateix, hem repartit entre els militants un qüestionari sobre la seva situació laboral i personal per tal que els resultats siguin un toc d'alerta, de denúncia i de posterior reflexió. També ens estem plantejant de fer extensiva aquesta enquesta a altres joves que no formen part de la JOC. Per a més informació: joventutobreracristiana@gmail.com.

Programació 2012

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

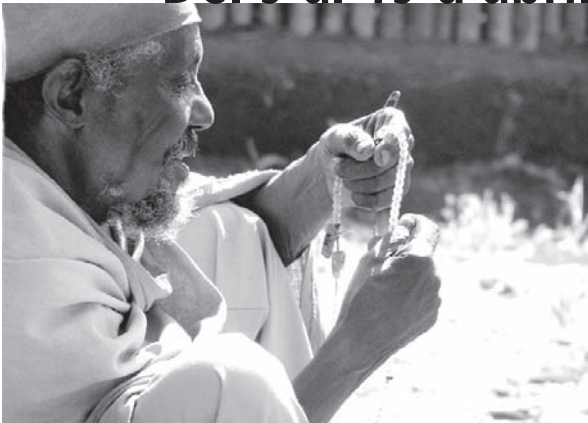
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

MESOPOTÀMIA

Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèrtil ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana. Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrel·lada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

El Papa recorda que Déu ens obre les portes del cel

Presideix la celebració del Dimecres de Cendra

ACI
Ciutat del Vaticà

En l'eucaristia del Dimecres de Cendra, el Papa va explicar que les cendres recorden a l'ésser humà la seva condició de mortal, però no per desesperar-se, sinó per acollir Déu que, amb la seva resurrecció, obre als homes les portes del cel. El Bisbe de Roma va presidir la tradicional processó penitencial des de l'església de Sant Anselm de l'Aventino fins a la basílica de Santa Sabina, al mateix turó romà. Van participar-hi nombrosos cardenals, arquebisbes i bisbes, així com monjos benedictins de Sant Anselm, els sacerdots dominics de Santa Sabina i els fidels.

Després de la processó, Benet XVI va presidir la celebració eucarística amb el ritu de la benedicció i la imposició de la cendra. El Papa la va rebre de mans del cardenal Josef Tomko, titular de la basílica, i tot seguit la va imposar als cardenals i a alguns monjos, religiosos i fidels. Després de la proclamació de l'Evangeli, va pronunciar una homília en què va explicar el significat del signe litúrgic de la cendra, «un element de la natura que esdevé en la litúrgia un símbol sacre, molt important en aquesta jornada que dona inici a l'itinerari quaresmal». «La cendra és un d'aquests signes materials que porten el cosmos a l'interior de la litúrgia. (...) Es tracta d'un signe no sacramental, però vinculat a la pregària i a la santificació del poble cristià.»

El Pontífex va assenyalar que «el signe de la cendra ens porta al gran relat de la creació, en què es diu que l'ésser humà és una unitat singular de

matèria i alè diví, mitjançant la imatge de la pols de terra plasmada per Déu i animada pel seu alè». «Podem observar que, en la narració del Gènesi, el símbol de la pols experimenta una transformació negativa com a conseqüència del pecat. Abans de la caiguda, la terra posseeix una potencialitat totalment bona» que «recorda el gest creador de Déu, obert a la vida»; després del pecat i consegüent maledicció divina, «esdevé signe d'un destí inexorable de mort: "Ets pols i a la pols tornaràs"».

La terra segueix, doncs, la sort de la humanitat, i li concedirà els seus fruits només a canvi de «dolor» i de la «suor del front». Això no obstant, «aquesta maledicció de la terra té una

«El Senyor vol anunciar també una via de salvació que passarà precisament a través de la terra, de la pols, de la carn que serà assumida pel Verb»

funció medicinal per a l'home, ja que la "resistència" que li oposa l'ajuda a mantenir-se en els seus límits i a reconèixer la seva pròpia natura». «Això significa que la intenció de Déu, que és sempre benèfica, és més pregona que la maledicció. Aquesta és deguda no a Déu, sinó al pecat: però Déu l'infligeix perquè respecta la llibertat de l'home i les seves conseqüències, fins i tot les negatives.» El Senyor, però, juntament amb «el càstig just, vol anunciar també una via de salvació que passarà precisament a través de la terra, de la pols, de la carn que serà assumida pel Verb».

La litúrgia del Dimecres de Cendra reprèn les paraules del Gènesi des d'aquesta perspectiva salvífica, com a «invitació a la penitència, a la humilitat, a tenir present la pròpia condició mortal, però no per caure en la desesperació, sinó per acollir, en aquesta mortalitat nostra, la proximitat impenable de Déu que, més enllà de la mort, obre el pas a la resurrecció, al paradís finalment retrobat». «La possibilitat del perdó diví depèn essencialment del fet que Déu mateix, en la persona del seu Fill, ha volgut compartir la nostra condició, però no la corrupció del pecat. El Pare l'ha ressuscitat amb la potència del seu Sant Esperit i Jesús, el nou Adam, s'ha transformat (...) en la primícia de la nova creació.»

Benet XVI va acabar dient que «el Déu que va fer fora els nostres progenitors de l'Edèn ha enviat el seu propi Fill a la terra devastada pel pecat perquè nosaltres, fills pròdigs, puguem tornar, penedits i redimits per la seva misericòrdia, a la nostra pàtria vertadera».

Quaresma, temps per renovar la relació amb Déu

ACI / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va ressaltar que el temps de Quaresma és propici per renovar o enfortir «la nostra relació amb Déu, a través de la pregària quotidiana, els gestos de penitència i les obres de caritat fraterna». En la seva allocució prèvia a la pregària de l'Àngelus del diumenge 26 de febrer, a la plaça de Sant Pere davant de milers de fidels aplegats, el Papa va fer una exhortació a tenir «la paciència i la humilitat de seguir cada dia el Senyor, aprenent a construir la nostra vida no fora d'Ell o com si no existís, sinó en Ell i amb Ell, perquè és la font de la veritable vida».

Benet XVI va fer referència al relat bíblic posterior al baptisme de Jesús en el Jordà, quan s'està al desert durant quaranta dies. «Què pot ensenyar-nos aquest episodi? Com llegim al *Llibre de la Imitació de Crist*, «l'home no es troba mai totalment exempt de les temptacions mentre viu, però amb la paciència i la vertadera humilitat arribarem a ser forts

contra qualsevol enemic».

El Papa va assenyalar que «Jesús proclama que "el temps s'ha acomplert i el Regne de Déu és a prop", anuncia que en Ell té lloc una cosa nova, Déu s'adreça a l'home de manera sobtada, amb una proximitat única, concreta, plena d'amor». «Déu s'encarna i entra en el món de l'home per carregar-hi el pecat, per vèncer el mal i reconduir l'home al món de Déu», va assenyalar.

Per al Bisbe de Roma, «aquest anunci està acompanyat per la petició de correspondre a un do tan gran. Efectivament, Jesús afegeix: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli"; és la invitació a tenir fe en Déu i a convertir cada dia la nostra vida a la seva voluntat, i a orientar cap al bé tots els nostres pensaments i accions». Benet XVI també va encomanar el camí quaresmal a Maria, per comptar amb la seva protecció i que «ens ajudi a imprimir en el nostre cor i en la nostra vida les paraules de Jesucrist, per convertir-nos a Ell».

Benet XVI al Twitter

Zenit / Ciutat del Vaticà

Aquesta Quaresma podem viure seguint Benet XVI i els reptes que llança el seu missatge d'enguany a través de Twitter. Els temes d'aquest missatge apareixeran cada dia a Twitter, va explicar Mons. Paul Tighe, secretari del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, el qual va observar que «moltes de les idees clau de l'Evangeli no s'expressen en més de 140 caràcters». Es tracta, va assenyalar a Ràdio Vaticana, de «tuitejar» cada dia una de les idees essencials del missatge dedicat a l'atenció als altres. I el Vaticà espera

que els internautes «retuitegin» per la seva banda el missatge. Mons. Tighe ha subratllat l'èxit «fenomenal» del lloc web «pope2You», amb uns cinc milions de «clics» en les dues primeres setmanes de vida. Segons el prelat, Twitter hauria de poder convertir-se en un canal més «directe», més «immediat» per compartir el pensament del Papa, en diverses ocasions, no només per Quaresma. És una manera, va assenyalar Mons. Tighe, de «provocar l'interès de la gent: no és per a l'Església la seva única manera d'expressar-se, però «és una avinguda que s'obre davant nostre».

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans *persones grans*

Autèntica LLAR-RESIDÈNCIA, quatre places disponibles, preu a negociar.

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Una bona notícia, per fi

Benvolguts tots, cansat de llegir ma-les notícies arreu, avui he decidit com-partir amb vosaltres una bona notícia que ens aixequi els ànims. «Aquest any la collita de cebes és espectacular!» I ara em direu, i això és una bona notícia? Hi tant que sí. Us en faré cinc cèntims.

La setmana passada em van trucar d'un dels pobles de la parròquia: «*Mon père*, si teniu un moment haurieu de venir. Al pobre Emmanuel se li han complicat les coses.» El missatge em sorprèn, així que li pregunto quina és la causa del problema: «Sabeu, *mon père*, el seu fill, el que tenia 20 anys, i que l'hauria d'ajudar en les feines del camp, ha fugit de nit a Costa d'Ivori. Li ha deixat la dona, malalta, i el fill. I ja sabreu que, el pobre Emmanuel, prou problemes té amb l'altra filla petita que està a l'hospital i tres nétes de la filla gran que ha desaparegut. Sense comptar amb els altres petits de la família que no poden anar a l'escola, els orfes del seu germà mort que viuen amb ell i els problemes de la terra...» Mare de Déu. Massa problemes per a

un sol home. Així que, l'endemà, agafo la moto i me'n vaig al poble. Després d'unes orientacions pels petits camins i les cases de fang, arribo a casa seva. La seva dona, que està triturant el blat de moro per preparar el menjar em diu que el seu marit és a l'hort. Una de les filles petites puja amb mi a la moto per acompanyar-m'hi. M'agafa fort per la cintura amb una mà mentre, amb l'altra, saluda orgullosa els seus amics. Avui va amb moto. El camí no és fàcil i no sé si hi podrem arribar, però bé, aquí tot és possible.

Mentre faig el camí rumio com el podré animar, què li podré dir. Passem al costat d'un home amb un ruc que ha anat a buscar uns bidons d'aigua al pou, carregat de mainada que riuen i corren al seu voltant. I la nena em diu: «El pare és allà.» I efectivament. Allà veig al pobre Emmanuel, dins un forat de terra, pala en mà, fent un pou per trobar més aigua per a l'hort. Amb el fang ha fet una mena de muralla que protegeix l'hort dels animals (vaques, ovelles, porcs i gallines). Aparco la

Joan Soler i Ribas

«El bon Déu no m'abandona mai. Són moltes les dificultats a la meva vida. Són molts els problemes. Però jo tinc confiança en ell.»

van tot contents. L'Emmanuel s'asseu al meu costat: «*Mon père*, no sap pas l'alegria que em fa que m'hàgiu vingut a veure a l'hort!» Sé que per dins, el dolor i la frustració que ha de sentir és molt gran. Però ell es manté ferm. I em diu: «El bon Déu no m'abandona mai. Són moltes les dificultats a la me-va vida. Són molts els problemes. Però jo tinc confiança en Ell. Mireu, sinó.» I m'ensenya, orgullós, un bon camp de cebes. «Aquest any, la collita serà espectacular. Si tot va bé, podré pagar els deutes i quan el meu fill torni, no sentirà vergonya de la nostra pobresa.» I em repeteix: «Estic convençut que Déu no m'abandonarà.» I davant la fe d'aquest home senzill, em quedo sense paraules. I tots els arguments que havia rumiat en el meu cap desapareixen i li dic, senzillament: «Tens raó, Emmanuel, Déu no ens abandonarà mai.» Perquè Déu no pot abandonar a un pobre que, ple de dificultats, és capaç de veure la Seva en la bona collita de cebes. I això sí que és espectacular: *Feliços els pobres, d'ells és el Regne de Déu.*

moto sota un gran *manguier* que ens protegirà del sol, i la menuda va a buscar aigua per netejar el seu pare. Mentre l'espero em vénen a saludar dos nens d'uns 10 anys. «Per què no sou a l'escola?» «Són orfes.» Em diu l'Emmanuel que s'apropa. «Aquí troben alguns francs per anar tirant.» Els dic que un dia els passaré a saludar, i se'n

El Líban

El bisbe d'Antioquia demana la pau per a Síria

Zenit / Beirut

El bisbe de la cúria d'Antioquia a Beirut, Mons. El-Sayeh, ha fet una crida a totes les forces bel·ligerants a Síria perquè deposin les armes i encetin negociacions. El temor del prelat és el d'una guerra civil a gran escala. Tot descrivint la situació siriana com a «desesperada», el prelat afirma que cal actuar per prevenir una extensió de la violència de Síria cap al seu país de residència actual, el Líban. Parlant des de territori libanès, en una entrevista a la fundació Ajuda a l'Església Necessitada, Mons. El-Sayeh ha cridat l'atenció de la comunitat internacional per portar el règim d'Assad i les forces rebels a la taula de negociació.

El prelat catòlic de ritu maronita declara: «Tothom pateix a Síria a causa de la violència que arriba des de tots els racons del país. És una situació desesperada. La violència no resoldrà els problemes.» L'arquebisbe diu que l'amenaça d'un desbordament de la violència cap al veí Líban es va posar de manifest després dels recents xocs a Trípoli entre dues faccions implicades en el conflicte de Síria. El-Sayeh creu, però, que al Líban el desig d'evitar una repetició dels quinze anys de guerra civil desanimarà el govern i el poble libanès de deixar-se implicar en el conflicte sirian. «Hi ha preocupació per la violència que arriba de Síria però, alhora, hi ha la consciència que el conflicte no ajudarà

ningú i cadascú té interès que la situació no es deteriori —va afegir—. No crec que esclati res al Líban.»

L'arquebisbe exhorta els cristians i altres grups religiosos a pregar per la pau. «Hem de pregar perquè tot aquell que tingui una posició de poder faci el possible per alleujar els patiments de la gent. El problema actual és el patiment de la gent i hem de resar perquè una nova democràcia neixi i que els drets humans es respectin.»

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom		
Cognoms		
Adreça		
Població		
DP	Tel.	NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 237,86 €	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 315,81 €	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular				
Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Madrid

La pobresa a Espanya: «Més extensa, més intensa i més crònica»

Nou informe de la Fundació FOESSA

Redacció
Madrid

S'ha presentat a la seu de Càritas espanyola la primera d'una nova sèrie de publicacions anuals de la Fundació FOESSA, que surt a la llum sota el títol *Exclusió i desenvolupament social a Espanya. Anàlisi i perspectives 2012*.

L'anàlisi de les dades que aborda sobre l'evolució de la realitat social a Espanya confirma, com ha assegurat el secretari general de Càritas, Sebastián Mora, «una pobresa més extensa, més intensa, més crònica i una convivència que s'estableix cada vegada més en una societat dual». Una pobresa més extensa perquè «la pobresa s'incrementa en nombre de llars i persones; més intensa perquè les situacions de privació material i la dificultat d'accés a drets bàsics ha augmentat; més crònica perquè no parlem de situacions de pobresa passatgera sinó d'anys vivint sota el llindar de la pobresa, fins i tot en persones amb feina que continuen sent "treballadors pobres"». A això s'afegeix, en paraules de Mora, que, «com a conseqüència d'aquests processos d'empobriment, es trasllueix una societat més polaritzada entre els que tenen i els que no tenen».

Juntament amb Sebastián Mora, a la conferència de premsa ha comparegut Francisco Lorenzo, coordinador de l'equip d'Estudis de Càritas espanyola, que ha detallat els continguts més destacats de l'estudi.

Pel que fa a l'evolució dels nivells de renda, FOESSA confirma que la taxa de pobresa a Espanya (21,8%) és una de les més elevades de la Unió Europea i que els pobres són més pobres, en detectar-se una disminució al llindar de pobresa que va passar de 8.000 euros (2009) a 7.800 (2010). Així mateix, es produeixen diferències considerables dins del territori espanyol. A més, s'ha produït un increment de l'exclusió social. Aquest augment de la precarietat es veu confirmat per l'increment de persones ateses pels serveis d'Acol·lida de Càritas, que van passar de 400.000 el 2007 a 950.000 el 2010.

En l'anàlisi de FOESSA s'indica que l'evolució de la renda mitjana de la població espanyola ha davallat en un 4%, malgrat que si comparem l'evolució de la renda per persona amb la de l'índex de preus, aquesta caiguda, en termes reals, està a prop d'un 9% entre el 2007 i el 2010. Un altre indicador representatiu de les mancances de les llars es refereix a la seva pèrdua de benestar durant la crisi i que s'evalua en funció de la dificultat declarada pel 30% de les llars espanyoles per arribar a final de mes el 2010. Un altre indicador en aquest mateix sentit és la dada que, a finals del 2010, prop d'un 41% de les llars espanyoles manifestaven la seva incapacitat per fer front a les despeses imprevistes.

En l'informe s'analiza el retrocés produït en els darrers quatre anys en l'accés a drets bàsics com la feina. És

Sebastián Mora i, a l'esquerra, Francisco Lorenzo.

preocupant el cas dels «treballadors pobres», persones que, malgrat que tenen feina, estan per sota del llindar de la pobresa. A Espanya, hi ha 940.000 persones en aquesta situació, en condicions de privació material severa.

A *Exclusió i desenvolupament social a Espanya. Anàlisi i perspectives 2012* s'analitza també la situació de l'accés a l'habitatge, un capítol en el qual s'assenyala que malgrat l'auge de la construcció dels darrers anys no se n'ha facilitat en igual ritme l'accés. I a pesar que el preu de l'habitatge a Espanya va intensificar la caiguda al tercer trimestre de 2011, l'accés a aquest dret suposa encara un esforç important per a les famílies, al qual han de dedicar un 36,1% dels seus ingressos.

L'estudi de FOESSA analitza l'Estratègia Europa 2020, que substitueix l'Estratègia de Lisboa. En la mateixa, com va assenyalar Francisco Lorenzo, «malgrat que la lluita contra la pobresa i l'exclusió social es planteja com un dels set pilars de l'estratègia de desenvolupament a mitjà termini de la UE, no sembla que l'objectiu de reducció de la pobresa obtingui l'atenció deguda per part de les autoritats comunitàries i dels estats membres». «Tot fa pensar que l'objectiu de la UE de rescatar de la pobresa i l'exclusió social un mínim de 20 milions de persones d'aquí al 2020 no s'aconseguirà sobre la base dels objectius nacionals actuals», va afirmar.

Una de les constatacions més preocupants de l'informe és l'avanç que es produeix en el procés de dualització social i risc de ruptura de la cohesió social. La distància entre la renda corresponent al 20% més ric de la població i al 20% més pobre va passar d'un valor de 5,3 el 2007 a un altre de 6,9 el final del 2010. Aquest augment ha estat el més gran dels 27 estats de la Unió Europea.

El balanç de la cooperació espanyola al desenvolupament dels darrers anys també mostra més llums que ombres. Com s'assenyala en l'estudi, «l'evolució experimentada al llarg de les dues

estructurals de la cooperació espanyola al desenvolupament, però sí identificat i fet passes significatives per a la seva millora».

Davant «la gravetat i la intensitat de la realitat social que ens mostra l'anàlisi de FOESSA», Sebastián Mora ha llançat una apel·lació directa al compromís: «En aquests moments és essencial la cooperació de totes les persones, institucions públiques i privades, empreses i altres actors socials per afrontar amb valentia la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.» Per al secretari general de Càritas, «la crida evangèlica a una opció preferencial pels pobres clara, valenta i decidida és urgent. Milions de persones i famílies pateixen i suporten situacions d'indignitat atroces que no podem, ni hem de permetre». Va recordar que «la societat i les persones no poden ser concebudes com a meres dades d'un procés determinista de la història».

Juntament amb la descripció de la realitat social recollida a l'informe, el secretari general de Càritas va incidir en l'aportació que la institució realitza en els darrers anys per pal·liar l'impacte de la precarietat en les persones més vulnerables. Sebastián Mora va reclamar, a més, una «priorització de les partides pressupostàries per posar les necessitats dels últims, i no atesos en primer lloc». «En moments d'austeritat econòmica hem de tenir en compte els que tenen menys, els més vulnerables, els més empobrits tant en les polítiques nacionals, com de cooperació», va demanar.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

«Per a l'Església és crucial ser a les xarxes socials»

José Gabriel Vera, director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social

Samuel Gutiérrez

La comunicació com a diaconia. Així entén el sacerdot navarrès José Gabriel Vera (Pamplona, 1970) la presència i missió de l'Església en els mitjans de comunicació. El nou director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social és un bon exemple d'integració harmònica de dues vocacions: la periodista i la sacerdotal. Totes dues les viu com a servei a l'Església i a la societat. «L'Església —assegura— és mestra de comunicació, en especial quan viu unida a l'ésser i a la missió de Jesús.»

Del 20 al 22 de febrer ha tingut lloc a Madrid l'assemblea nacional de delegats de mitjans de comunicació. Ha estat la seva primera assemblea com a director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació, com la valora?

Sempre que s'afronta una primera vegada en l'organització d'un acte hi ha preocupació i els nervis que tot estigui al seu lloc i que la gent estigui còmoda i el que has preparat els serveixi. Estic content amb el resultat perquè va haver-hi molts missatges i em sembla que va sortir més o menys el que tenia pensat. Va haver-hi moltes aportacions, moltes idees, molts contactes i converses d'uns delegats amb uns altres. Ara toca posar-ho tot en ordre i adaptar-ho a les realitats diocesanes que cadascú viu. Per a nosaltres és important ara rebre el *feedback* dels delegats, per fer-ho cada vegada més bé per servir més bé.

Després de l'assemblea, que va abordar el tema de «La comunicació en temps de crisi», ara són les crisis menys temibles?

Les crisis no són temibles sinó assumibles. Són oportunitats que tenim per comunicar més bé la nostra identitat i, per tant, complir més bé la nostra missió. Estem cridats a anunciar la salvació i a celebrar aquesta salvació. L'Església en aquest anunci s'hi juga molt, per això, cada vegada que tenim davant un micròfon o un grup de periodistes, tenim l'oportunitat de dir què som, com som i a què ens dediquem. De vegades aquests micròfons s'han posat davant per una qüestió conflictiva, però sempre són una oportunitat.

Quina és la clau per transformar les crisis en oportunitats?

Les crisis no es resolen en el moment en què es produeixen. La solució d'una crisi comença en el moment que s'acaba l'anterior. La reflexió, la preparació de situacions, el contacte amb els periodistes, establir i tenir cura de les relacions humanes... Són les bases perquè la crisi següent ens trobi preparats per aprofitar l'oportunitat i col·locar el nostre missatge.

A l'Església de vegades se li critica un cert dèficit comunicatiu...

L'Església és mestra en comunicació, en especial quan viu unida a l'ésser i a la missió de Jesús. Després és veritat que les persones en l'Església de vegades

no som clars, perquè el nostre missatge té molts matisos i cal ser molt precisos. Ens costa donar titulars, contestar ràpid, sintetitzar els missatges, adaptar-los a les circumstàncies o a la capacitat d'entendre de cada públic que forma la societat. L'Església està formada per persones, amb capacitats diferents, situacions diferents i formes d'actuar diferents. Per això, de vegades la comunicació és excel·lent i altres vegades l'hem de millorar.

Què se sent cridat a aportar com a director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Mitjans?

El meu repte és servir la CEE i, en concret, la Comissió de Mitjans de Comunicació Social, cada dia millor, i oferir particularment aquest servei a les delegacions de Comunicació de les diòcesis. Volem oferir-los tot el que és al nostre abast per ajudar-los en la seva tasca pastoral, que és molt important, en l'acompanyament dels periodistes. Alhora pretenc impulsar els serveis que s'ofereixen des d'aquest Secretariat com l'Agència SIC i *Pantalla 90*, que són una agència de notícies i la publicació digital del Departament de Cinema. Tots dos treballs formen part d'aquesta Comissió.

El debat sobre la presència de l'Església a les xarxes socials ja sembla superat. La imatge del Papa tuitejant no deixa lloc a dubtes... la pregunta ara és com ser-hi present. Han de tenir tots els bisbes perfil de Facebook i compte de Twitter?

Crec que en aquest tema, com en gairebé tot, cal distingir entre la institució i les persones que la formen. Per a l'Església és crucial ser a les xarxes socials, perquè centenars de milions de persones tenen un perfil en aquestes xarxes, i necessiten ser escoltades i necessiten ser salvades. Les xarxes socials són un altre lloc de trobada entre l'Església i aquests pobles als quals Crist ens va enviar per anunciar l'Evangeli. Ara bé, aquesta necessitat de ser a les xarxes socials, que implica l'Església, no implica obligatòriament tots els seus membres, ni tan sols tots els bisbes. Dins de l'Església, cadascú té les seves habilitats i capacitats: uns cristians serveixen l'Església des de la contemplació, altres des de la missió *ad gentes*, altres des de la creació artística

«Ens costa donar titulars, contestar ràpid, sintetitzar els missatges, adaptar-los a les circumstàncies o a la capacitat d'entendre de cada públic que forma la societat»

o des de l'àmbit universitari. Però és evident que ni tots podem fer-ho tot, ni tots valem per a tot. Alguns bisbes són a les xarxes socials i ho fan amb gran eficàcia, d'altres treballen en altres

àrees amb la mateixa eficàcia i esperit de servei. No convé oblidar que hi ha més persones fora de les xarxes socials que a dins —en el món, a Espanya i també a Catalunya—, i per tant sembla lògic que hi hagi més bisbes fora de les xarxes socials que a dins.

En el missatge per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, Benet XVI aprova i valora positivament la presència de l'Església en les noves plataformes. La clau perquè aquesta comunicació sigui eficaç el Papa la situa en el silenci... És això possible al ritme vertiginós amb què es mou avui la postmodernitat?

És clar que és possible. Vaig conèixer un rector que abans de començar a treballar cada dia s'asseia a pensar durant mitja hora sobre la seva missió i la feina que tenia aquella jornada. Després venien els correus, les reunions, els despatxos, les decisions... primer pensar i després actuar. A les xarxes socials cal fer exactament igual: què vull dir i a quina xarxa ho vull dir. El silenci, entès com a posar-se de cara a Déu, és l'avantsala de tot gran missatge. Jesús mateix abans de les seves grans decisions es retirava a la muntanya a pregar.

Treballar a fons els continguts. Aquesta era una de les seves consignes al final de l'assemblea. No creu, però, que en una cultura tan audiovisual com la nostra la forma és també molt important?

Efectivament, ho deia en el context de les pàgines web: el disseny ens ve donat, és gratis, és elegant i és útil. El nostre fort són els continguts. Aquí tenim un «avantatge competitiu» sobre qualsevol altra institució i en això hem de ser forts. Una altra forma de treballar és la dels qui venen fum en embolcalls meravellosos, però aquest no és el camí de l'Església. La potència de l'Església és el seu missatge —la salvació— i la seva forma imprescindible és la caritat i no tant la tecnologia.

Evangelitzar en els mitjans sembla avui més fàcil que abans. Malgrat això, per què els índexs de secularització continuen creixent en aquest Occident tan mediàtic?

Qualsevol institució està cridada sempre a revisar la seva comunicació per millorar-ne la missió. També l'Església, potser de manera especial, perquè la seva missió és comunicació. L'Església necessita adaptar —sense canviar— els seus missatges essencials. El Vaticà II parla expressament «d'adaptar-se a cada generació...». Adaptar perquè els públics tenen altres registres i conformen el seu coneixement de maneres diferents en l'actualitat. També cal ser molt sintètics, molt precisos i molt clars i situar els missatges en tots els àmbits en els quals es pot trobar els seus destinataris, incloent, com hem dit, les xarxes socials. Alhora, però, no pot canviar aquests missatges, perquè els missatges de l'Església no són seus en propietat, els ha rebut de Crist, i per tant no els pot canviar.

Josep M. Esquirol
Filòsof

La nit

La referència a la nit com a imatge i com a metàfora ha servit per al·ludir, almenys, a tres experiències humanes ben distintes. La primera és la nit del repòs, del descans i del somni; nit que recupera les energies vitals i la força; nit de renovellament i de reposició; nit on tothom es lliura confiadament, i sota la manta protectora del fred, a l'embolcall de la inconsciència. La segona és la nit de la reflexió i de la vetlla voluntària. Moment idoni per contemplar l'univers de fora i el món de dins. El nostre admirat Carles Cardó publicava l'any 1935 l'obra titulada *La nit transparent*. En el magnífic pròleg hi llegim: «Per una divina paradoxa, la tenebra és transparent i la llum és opaca.» I, de ben cert, és només en retirar-se la claror diürna quan ens arriba la llunyana llum dels estels. Se'n va de l'escenari allò que és més immediat, i apareix el firmament magnífic i còsmic. Heus aquí la «transparència» de la nit: hom s'allibera de l'atapeïment de les coses, i dels sorolls, i dels moviments. Condició, tot plegat, per poder entreveure l'invisible i escoltar l'inaudible. Per això «la nit és l'hora de Déu», concloïa Cardó.

Nogensmenys, hi ha una altra experiència humana, igual de radical que la suara esmentada de l'alliberament. La nit, ara, no és pas imatge de la transparència sinó, ben al contrari, de la densitat de la foscor. L'obscuritat i la tenebra cauen damunt nosaltres amb llur viscositat privant-nos de la sana orientació quotidiana, de la companyonia de l'hora pacient, dels rostres amicals i de les veus conegudes. Per això Pascal parlava de la inquietud provocada pel silenci dels espais infinits. Nit de la vetlla involuntària; nit del lligam a les forces fosques de l'existència, que no permeten ni tan sols el repòs, i ens fan ostatge. Foscor del món i de la vida, del mal i del sense sentit. I si tot fos en va? I si no hi hagués lloc per a l'esperança? Divendres Sant de l'existència.

Jaume Aymar
Prevere

Quan falta perquè surti el sol?

Manllevo el títol d'un llibre recent d'Ezio Morosi *¿Cuánto falta para que amanezca?* (Narcea, 2011) que porta per subtítol *La «noche» en nuestra vida*. Ell, al seu torn, pren el títol d'una frase d'Isaïes: «Sentinella, quan falta perquè surti el sol?» (Is 21,11). L'autor concep la nit en el tercer dels sentits que dibuixa Josep Maria Esquirol, és a dir, les vegades que en el decurs de la vida es fa fosc i ens sentim immersos en la tristor, en el dolor, en la depressió i aleshores sospirem, com fa el qui fa la guàrdia nocturna. I ens preguntem quan trigarà a sortir el sol. És interessant aprofundir de la mà de l'autor en les nits d'Abraham, de Josep, de Samuel, de David, de Maria, de Nicodem, de Pere, de Pau, dels deixebles d'Emmaús i copsar com, enmig de la foscor, lluen els estels de l'abandó confiat.

Jo em referiré a la nit quotidiana, a les hores d'absència de sol. Les nits a les metròpolis sovint són cau de malifetes. Les hores foscsants esdevenen el temps propici perquè s'alliberin les passions, perquè hom es refugii en l'alcohol o en la droga, perquè molts adolescents, joves i adults, restin atordits pel so trepidant i els llums intermitents de les discoteques. Recordo que en uns col·loquis, un capellà es lamentava que els joves, especialment en cap de setmana i en temps d'estiu, tinguessin el son capgirat, és a dir, que vetlessin de nit i dormissin de dia. Un jove després, privadament, li va respondre: «És que molts durant el dia vivim subjectes als pares, als mestres, als horaris laborals... i és a la nit que podem ser realment nosaltres mateixos i ens deixem anar.» Penso que ambdós tenien part de raó.

Els salesians, experts en pastoral juvenil, han assajat experiències lúdiques per omplir de sentit les hores de la nit: valdria la pena difondre-les entre els agents pastorals. Hi ha un poema d'Alfred Rubio, metge i sacerdot, dedicat a la nit que porta per títol: *Voldria alliberar-te, ho sabis?*, on en parla com si fos una captiva que hagués de ser redimida. Era fruit de passejades nocturnes on es deixava interrogar pels desafiaments que la gran urbs li plantejava. Quan fa que no contemplem un firmament estelat? Quantes ocasions ens proporciona la nit! Els nostres moviments evangelitzadors no la poden desconèixer, encara que l'endemà torni a sortir el sol.

«Hom s'allibera de l'atapeïment de les coses, i dels sorolls, i dels moviments. Condició, tot plegat, per poder entreveure l'invisible i escoltar l'inaudible»

«Quantes ocasions ens proporciona la nit! Els nostres moviments evangelitzadors no la poden desconèixer, encara que l'endemà torni a sortir el sol»

L'evangelí de Marc en un format modern i de butxaca

Carme Munté / Barcelona

El diumenge 4 de març, a les 18 h, un total de divuit personalitats del món de la cultura i dels mitjans de comunicació llegiran fragments de l'evangelí segons sant Marc, intercalats per la música de l'Orquestra Jove del Masnou i el cor Francesc Valls de la catedral de Barcelona. Aquest és sens dubte l'acte de més ressò mediàtic de la Missió Metròpolis, que dotze ciutats europees, entre elles Barcelona, celebren durant la Quaresma, i serà retransmès en directe per Ràdio Estel i Ràdio Principat.

«La fe s'enforteix quan es dona», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach durant la roda de premsa de presentació de la Missió Metròpolis en referir-se a la necessitat de proclamar la Paraula de Déu amb convicció i sense por. El cardenal va animar, així, tots els membres de l'Església de Barcelona a ser evangelitzadors actius i a lliurar a les persones del seu entorn un exemplar de l'evangelí segons sant Marc, que s'ha editat en un format modern i de butxaca.

A la portada, dissenyada per Josep

Rom, Jesús i els seus deixebles amb una estètica ben actual ens recorden que l'Evangelí mai no passa de moda i que continua sent significatiu per als homes i les dones de tots els temps. Se n'han fet 10.000 exemplars en català i 10.000 en castellà, per tal que les parròquies, moviments, col·legis i entitats de la diòcesi de Barcelona en facin difusió i s'apunten a aquesta onada de la nova evangelització.

Els joves han estat especialment convidats a ser evangelitzadors actius. Durant la catequesi que el cardenal

els oferirà, el dissabte 10 de març a les 17.30 i a la parròquia de la Mare de Déu de Betlem, els joves reflexionaran sobre qui és Jesús a la seva vida i rebran l'evangelí de sant Marc així com el corresponent enviament a transmetre'l a altres joves.

Mn. Bruno Bérchez, delegat de Pastoral de Joves de Barcelona, en parlar dels fruits de la Missió Metròpolis, va reconèixer que «si al final d'aquesta missió els joves tinguessin més consciència que han estat cridats a l'evangelització, aquest esdeveniment hauria estat ja un gran èxit».

Punt de vista

P. Gregori Mateu

Superior del convent de Sant Francesc de Palma

Ramon Llull, savi i sant

Ramon Llull és un dels escriptors més universals de l'edat mitjana, i un dels filòsofs més distingits del seu temps. Ens ha deixat una herència filosòfica, cultural, científica i literària de provada qualitat i d'increïble extensió que cal conèixer i divulgar. Comprendre la seva vida, el seu pensament, la seva obra, s'ha convertit en una tasca complexa, a causa primordialment que no ha estat del tot valorada i estudiada. La profusió multifacètica de la seva obra, l'excel·lent relleu de la seva personalitat i la projecció històrica del seu talent desborden totes les previsions. Va ser un escriptor brillant, dotat d'una intel·ligència privilegiada i amb un cor que li desbordava per tots els costats. La seva doctrina s'emmarca en el gresol de l'escolasticisme medieval i dels corrents del pensament neoplatònic i aristotèlic. Si bé, la seva producció va anar més enllà d'una ment privilegiada, centrada únicament en el passat. Va escriure en llatí, àrab i català. No va dubtar a utilitzar una llengua vernacle, si bé, aquest fet suposava una atrevida innovació, no degudament valorada pel lector culte.

La seva acció missionera anava dirigida primordialment a la conversió dels musulmans, però la realitat és que el seu influx va arribar a les altres religions. Va prestar especial atenció a la pugna entre la fe i la raó. Va desenvolupar, com a filòsof, una activitat literària febril, defensant la fe amb totes les armes. Creu que les dues —fe i raó— es complemen-

ten. La ment es veu obligada a investigar, indagar, observar, per, després, trobar, seguir i estimar Déu. Per a Ramon Llull, Crist és l'alfa i l'omega, el centre on convergeixen totes les forces del pensament humà. Vol salvar l'home des del seu interior. Han proliferant, al llarg de la història, nombrosos professors entesos, erudits, que s'han endinsat en la densa i nombrosa obra de Llull, valorant la seva genialitat, la seva intel·ligència, la seva filosofia, les seves aportacions literàries, però que no han sabut veure, sovint, el foc, el vigor i l'activitat evangelitzadora de Llull. Cal no oblidar els espais europeus, mediterranis, mallorquins, en què es va desenvolupar. Tot el seu sistema filosòfic, el seu apostolat, la seva espiritualitat es basa en el seu tarannà missioner. La crida de Déu li durarà tota la vida. Ramon Llull se'ns mostra com un ressuscitat de la foscor. Surt de la tomba inquieta de 30 anys de vida superficial, cortesana, per submergir-se en la

bondat inacabable del cor de l'Evangeli. Si bé, és veritat que és un dels exemples més lúcids de filosofia medieval, no és menys cert que els aspectes d'una santedat emergent van tenint cabuda en la seva persona inquieta i buscadora. Cultiva l'art, la ciència, la filosofia, el treball amb la finalitat d'acostar a Déu i donar-lo a conèixer per tot l'univers. Penso, per tant, que el beat Ramon Llull només troba en Déu la raó d'existir, treballar, viure, morir i ressuscitar a la vida eterna. Per això, desitgem que sigui proclamat sant per l'Església catòlica.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Sentit comú

En Calvin és un noi tremendament eixelebrat. Obra sense reflexió. Sense mirar el que fa. No hi ha cap dia que no llegeixi un episodi de les seves aventures en una tira de passatemps del diari. Trobo que és un penques i actua prescindint de tot realisme. El seu company de fatigues, un xic més prudent —prudència mínima— presta ajut a les sortides del nostre heroi. L'amic de l'ànima d'en Calvin és un tigre que es diu Hobbes. Penso que aquest tigre és la bossa per guardar-hi el pijama. Una mena de peluix. Un felí que no és perillós. Però també li falta un bull.

Els pares d'aquest fill únic estan constantment astorats per la seva conducta. Tanmateix no semblen excessivament centrats. Sí, són víctimes de les facècies de l'infant. Difícilment troben la manera d'educar el seu noi. Quan surten a la nit, la Roselin —una estudiant— vigila els dos herois. Val a dir que la treuen de polleguera i que, ni amb el càstig, no domina la situació.

En Calvin és petit i té el cap gros. Tot ell és desproporcionat. Malgrat les seves dolentes i no encertades decisions, apareix sempre com un perdedor. I fins a la tira de l'endemà.

En Calvin és un desastre. Em produeix una reacció d'antipatia. I l'actitud dels seus pares constantment es troba fora de context. Semblen uns progenitors maldestres. Però, en Calvin no és pas un noi sensat, com en Tintín, per exemple. En Calvin, a més de fer passar la seva, sempre té mala lluna. Els pares queden fora de joc per les inesperades sortides del minyó. No sé si mai trobaran la manera de fer-lo rutllar.

La tira d'avui es desenvolupa a la cuina familiar. El noi ha volgut ajudar. Però ho ha fet amb tan mala fortuna que els plats li han caigut i s'han esmicolat. La mare fa: «Com has trencat els plats?» «N'he agafat massa i m'han caigut», diu amb cara de penedit. La mare li respon: «El que passa és que no tens sentit comú.» A la tercera vinyeta, el noi crida com un boig: «Tinc molt de sentit comú.» Al quart quadre, amb una cara que vol fer còmplice el lector, afegeix: «Però m'estimo més no fer-ne cas.»

Les historietes d'en Calvin i en Hobbes penso que s'han dibuixat i escrit per a lectors adults. En podem treure alguna lliçó: procurem fer servir sempre el sentit comú. Sí, diuen que el sentit comú és el menys comú de tots els sentits!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Immaduresa juvenil

Torno a insistir en el fet que a l'etapa personal que anomenem adolescència, li manca fonament biològic o antropològic i que no és conseqüència exclusiva de l'evolució hormonal, sinó de circumstàncies socials que creen un desordre, difícil d'assimilar. Fa temps, les etapes personals estaven assenyalades visiblement. Un noi primer vestia pantalons curts, després de golf, i, finalment, de llarg. La noia portava mitjons, i després mitges. Maquillar-se ho feia a les portes de la joventut. Poso uns exemples anecdòtics. La mare que estava fora de casa trobava la filla amb les sabates de taló, el vestit de la seva mare i la cara amb pintura de llavis. Volia ser com la seva progenitora. Ara és diferent. Conservo anuncis d'una empresa prestigiosa que rotula així la fotografia d'una dona amb una noia de quinze anys «Vesteix com la teva filla.» Referint-me al gènere masculí, hi ha discussions i esbrincades entre pare i fill, perquè un és admirador del Barça i, l'altre, del Madrid. S'insisteix que progressin en les llengües, se'ls facilita la participació en qualsevol excursió, i s'oblida la formació de la voluntat. Es diu que l'esport forma el caràcter i que allunya de la droga i el desordre. Exemples recents corregeixen aquests criteris. Dediquen el temps a aconseguir trofeus. Després, però, el que triomfava en la competició cau en els errors més lamentables. Un altre exemple per reflexionar. Sens dubte, la vanitat està ancorada en l'ésser humà. Una noia, quan es desenvolupa, aconseguida l'exuberància del cos, observa que, si s'exhibeix, sense ser conscient del seu glamur eròtic, atrau les mirades i crida l'atenció. Aconsegueix satisfer-ne la vanitat, però suscita interessos que la poden fer perillar. No m'allargo més, només em limito a dir que molts joves d'avui són espiritualment immadurs, malgrat el vehicle que condueixen, els viatges que fan i els esports que practiquen. Dir-ho i demostrar-ho, normalment representarà trencar el diàleg, però, malgrat tot, un educador ha de ser sincer si és responsable.

Acabo amb un text clàssic de Rudyard Kipling: («If») «Si pots dur el cap ben posat sobre les espatlles / quan altres el perden i a més te'n culpen; / si pots confiar en tu quan tots de tu dubten, / però tenir compte de llurs dubtes; / si pots esperar sense que et cansi l'espera, / o suportar calúmnies sense pagar en la mateixa moneda, / o ésser odiat sens donar cabuda a l'odi, / i no per això semblar massa bo o massa savi;

»Si pots somiar sense que els teus somnis et dominin; / si pots pensar sense que els pensaments siguin la teva meta, / si te les pots veure amb el triomf i el desastre / i tractar per igual aquests dos farsants; / si pots tolerar que els brètols / tergiversin la veritat que has expressat, / i la converteixin en trampa per a babaus, / o veure enrunada l'obra de la teva vida / i ajupir-te i reconstruir-la amb velles eines;

»Si pots fer un lligat amb tots els teus guanys / i llençar-los al caprici de l'atzar, / i perdre'ls, i tornar a començar des de zero / sense que surti ni una queixa dels teus llavis; / si pots posar al servei dels teus fins / cor, entusiasme i fortaleza, fins i tot exhaurits, / i resistir encara que no et quedi res, / tret de la voluntat, que els digui: "Endavant!";

»Si pots dirigir-te a les multituds sense perdre la teva virtut, / i alternar amb reis sense perdre la senzillesa; / si no poden ferir-te amics ni enemics; / si tots compten amb tu, però no massa; / si pots omplir l'implacable minut / amb seixanta segons d'esforç agosarat, / teva es la Terra i tot allò que hi ha, / i, més encara: seràs home, fill meu.»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Impotència s'escriu amb majúscula

La paraula *impotència* té un sentit molt profund per a mi des que la visc al meu voltant i, fins i tot, ja no hi trobo cap explicació. És molt fàcil opinar des de la nostra perspectiva d'allò que ens sembla estrany en els altres. Poso dos exemples del que visc diàriament: durant els dies més freds d'aquest hivern els ajuntaments van habilitar més llocs per allotjar els sense sostre. I, tot i això, hi havia gent que continuava dormint al carrer.

L'altre cas que ens costa de pair és el dels reincidents en el món de la droga una vegada i una altra. Moltes vegades sento a dir: «No se'n surt perquè no vol, ja li hem ofert moltes ajudes i no les ha volgut...»

Si ens acostem a alguns d'aquest dos exemples començarem a comprendre-ho.

Una d'aquestes nits més crues, vaig rebre un missatge que deia que tots els que dormen al carrer podien anar a tal lloc i allà els dirien on poder aixoplugar-se. Em vaig dirigir a la cantonada on fa temps hi ha un grup d'homes que passen els dies i les nits amb la «casa» a sobre: uns carretons de supermercats amb les seves pertinences. Els vaig donar el que per a mi és una bona notícia i es van mostrar molt agraïts pel meu interès, però no es van moure. Els vaig explicar on era i em vaig oferir per acompanyar-los. Van continuar sense bellugar-se. Els vaig preguntar si no hi volien anar. Alguns deien que ja hi anirien més tard. Com que van veure la meua expressió de dubte, al final un d'ells em va dir: «Miri, de veritat, que li agraïm molt la seva comprensió i el seu interès, però donar-nos allotjament per a unes quantes nits no és la nostra solució. Això no vol dir que estiguem contents amb la situació que vivim, però preferim estar protegits amb cartrons i esperant poder arreglar la nostra vida.»

Les nits següents vam optar amb alguna de les meves germanes de comunitat per anar a portar-los caldo calent al lloc on malviuen. Ara sí que van estar contents i agraïts. Aleshores ens van donar unes quantes raons de la seva reticència a l'hora d'anar als albergs. I ho vam respectar. No podem arreglar la seva vida segons la nostra manera de pensar i de fer.

Dies després vaig rebre una trucada de SOS que ja he rebut més de vint vegades, sense exagerar, d'una noia que fa un munt d'anys que té problemes d'addicció. Se n'ha sortit moltes vegades i les mateixes hi ha tornat a caure. La temptació de dir que no té remei i que si volgués faria alguna de les coses que li proposem és cada vegada més gran. Sobretot per a la seva mare, que ja no te ànims per suportar aquesta creu que dura tant.

Surto a la seva recerca pels carrerons on acostuma a estar. No la trobo i m'endinso en un món de misèria del qual algunes persones no són capaces de sortir-se'n. I una altra vegada, em trobo amb la paret infranquejable de la *impotència*. Només puc respectar-la.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

La setmana passada es va desmuntar la gran grua que ha facilitat els treballs de restauració de la façana de la catedral de Barcelona. Amb aquest pas es posa fi a vuit anys d'obres, que el mes de maig es donaran oficialment per acabades amb la inauguració i presentació del nou aspecte de la façana a tots els barcelonins.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Privatitzar el missatge de Jesús

Potser n'hi ha molts que consideren vàlida aquesta afirmació: «Buda per als budistes, Mahoma per als musulmans, Jesucrist per als cristians.» Admetre-la comporta diferents conseqüències, la principal de les quals implica segrestar Jesús i el seu missatge, i els separa de la seva intenció original. El fet que Jesús sigui el nucli de l'Església no significa que es redueixi a ella. Hi ha el risc i la temptació de privatitzar-lo, com si fos un do exclusiu per a les comunitats cristianes.

A qui es dirigeix Jesús quan anuncia la Bona Nova o quan predica el Regne de Déu? N'hi ha prou d'observar els oients que acudeixen a sentir-lo, segons ens relata l'evangelí, per concloure que el seu missatge és universal. El seu contingut humanista difícilment pot ser refutable des d'una òptica de bona voluntat. Les seves intervencions van dirigides a deslliurar els homes i les dones de les seves malalties, dels seus dimonis, de les seves culpes, dels seus pecats. Vol obrir-los a l'amor misericordiós de Déu que els impulsa a viure la fraternitat humana amb totes les seves conseqüències. No parla als cristians. En el seu temps, no existien. Es dirigeix a tothom, sense distinció. Anuncia, no imposa. Convida, no obliga. Denuncia, protegeix el feble i marginat.

Som seguidors de Jesús, no els seus propietaris. L'Església, sovint, ho ha de recordar per no caure en la temptació de privatitzar-ne la persona i el missatge. Quan proclama les benaurances, no apunta una elit espiritual capaç d'entendre-les. S'obre a tothom sense excepció. Revela una dimensió profunda de la persona. No apunta a una característica exclusiva dels cristians. Resultaria curiós afirmar la catolicitat (universalitat) de l'Església i, a la vegada, privatitzar el missatge de Jesús, com si fos un valor de consum intern eclesial. La pretensió de Jesús és universal. Que l'acollim o no, depèn de la llum i la responsabilitat de cada persona. Quan Jesús afirma: «El Regne de Déu és a prop: convertiu-vos i creieu en la bona nova» (Mc 1,15), subratlla la proximitat del Regne de Déu davant d'una espiritualitat de fugida cap al més enllà sense comprometre's en el més ençà. Tots dos requisits són la conversió, el canvi de mentalitat, l'acceptació d'uns valors nous, i la fe en la bona notícia.

Privatitzar Jesús té una segona conseqüència: desactivar una pastoral oberta a tots els homes i les dones del nostre temps. En aquest cas, es parla per als del gremi, per als nostres, però no per a tothom. Aquest plantejament és contrari a la pràctica i al manament de Jesús: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova a tota la humanitat» (Mc 16,15). El seu missatge no és exclusiu o minoritari. Podem confondre erròniament anunci amb seguiment. Jesús va convidar els apòstols i va obtenir una resposta positiva. Jesús va convidar el jove ric, la resposta del qual va ser negativa. No sempre la crida es veu corresposta per la resposta. No podem reservar l'anunci per a les homilies, per a les nostres parròquies, per als nostres grups... Cal que ens obrim a tota la humanitat, perquè el missatge de Jesús es dirigeix a tothom. Les dificultats no són poques. Si continuem pensant que Jesús és patrimoni nostre, ens costarà compartir-lo. Si continuem creient que el seu missatge és només per als cristians, el convertirem en producte de consum intern. Si no sabem dialogar amb el món contemporani, ens reclourem als nostres temples o a casa nostra per cercar la seguretat. Jesús afronta la intempèrie i ens revela la veritat, l'amor i la llibertat de l'home a la llum de Déu.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

8 de març, dia de la dona

«*El fin a que aspiraba era a estudiar Teología, pareciéndome menguada inhabilidad, siendo católica, no saber todo lo que en esta vida se puede alcanzar, por medios naturales, de los divinos misterios; y que siendo monja y no seglar, debía, por el estado eclesiástico, profesar letras; y más siendo hija de un San Jerónimo y de una Santa Paula, que era degenerar de tan doctos padres ser idiota la hija*» (fragment d'una carta de sor Juana Inés de la Cruz).

Al segle XVII sor Juana Inés de la Cruz va haver de reivindicar el seu dret a pensar i a raonar la fe, transgredint els límits que els homes li havien assignat dins l'Església. La vida del claustre li va oferir aquell espai de llibertat que no hauria pogut trobar en l'espai del matrimoni sota la tutela del marit.

La dona continua sent relegada dins l'Església. Abans de la reforma litúrgica i del nou leccionari

ni tan sols es llegia aquell evangeli que explica com una colla de dones, algunes de classe benestant, acompanyaven Jesús i els deixebles i els mantenien amb els seus béns, col·laboradores de ple dret en l'anunci de l'Evangeli (Lc 8,1-3). Les mateixes dones que «se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols, però les seves paraules els van semblar un deliri —literalment en grec *le-ros*: un parlar buit i sense sentit— i no se les van creure» (Lc 24,9-11). *I no se les van creure*. I no se les creu, encara, l'Església, que continua prescindint de la meitat de Déu. I, amb tot, aquestes pa-

raules són Evangeli, són bona nova i ens empenyen a la conversió. Conversió al Déu de la joia i de la tendresa, al Déu que, desbordant-se del seu propi misteri, crea l'home i la dona a la seva imatge i semblança. Ens empenyen a repensar les imatges tradicionals amb què parlem de Déu, quasi sempre masculines. Ens empenyen a revisar la teologia i la praxi del ministeri ordenat, tan rel·ligat encara a conceptes de poder. Ens empenyen, sobretot, a renovar i modificar el tracte que com a institució continuem dispensant a la dona, un tracte que, a vegades, pretén dissimular el menyspreu amb una capa de paternalisme. Quan l'Església va assumir com a pròpia la festa del primer de maig assignant-li la celebració de la memòria litúrgica de sant Josep Obrer, ja havia perdut el «món dels obrers» —comentava aleshores un gran creient. Ha perdut també el «món de la dona»?

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Ciència de la creu

La publicació de la darrera obra d'Edith Stein, *Ciència de la creu* (*Kreuzeswissenschaft*), en llengua catalana, és una excel·lent notícia. El text, publicat dins de la col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX, és la darrera obra que va escriure la santa abans de ser deportada al camp d'extermini d'Auschwitz juntament amb la seva germana, Rosa. Allí va ser executada el dia 9 d'agost de 1942.

Aquesta obra, per primera vegada editada en català, és una excel·lent interpretació de sant Joan de la Creu. Edith Stein va estudiar la llengua castellana per poder llegir l'autor de *Subida al monte Carmelo*, en la seva llengua original de tal manera que, en aquest estudi, ens ofereix una lectura filosòfica de l'experiència mística. Com els altres escrits de Stein, no és de lectura

senzilla. La seva rigorosa formació fenomenològica i la mentalitat analítica que està present en la seva identitat més pregonera es fan evidents en aquest bell i voluminós text que ha estat introduït per Francisco Javier Sancho, traductor d'Edith Stein a la llengua castellana i conegut especialista sobre la seva obra. Amb tot, és un llibre de meditació, de creixement espiritual que cal llegir lentament i assaborir sense presses. Els apressats faran bé de no acostar-s'hi, però els amants de les coses de l'Esperit trobaran una bella font d'aigua transparent. Stein no elabora una interpretació pura-

ment intel·lectual. Llegeix sant Joan de la Creu des de la seva pròpia experiència de conversa i això li dona un caràcter únic perquè pot aprofundir en el text des de dins mateix de la vivència carmelita. Subratllo dos pensaments especialment suggeridors d'aquest tractat: Déu transcendeix totes les imatges que puguem confeccionar d'Ell, perquè és el sempre més gran, el que sempre està més enllà. La teologia apofàtica es posa de manifest i és un bon antídote a qualsevol idolatria. A la vegada, Stein també subratlla el caràcter inefable del jo humà, la impossibilitat de reduir-lo a un feix d'idees o de sentiments. Ras i curt: el jo humà, que transcendeix qualsevol representació, s'obre al Tu infinit en un acte de fusió mística.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Twitter i el valor de les xarxes socials en la pau

Francis Kariuki, a Kènia, ha posat de manifest, un cop més, que els missatges de text dels telèfons mòbils són una eficaç manera de comunicació i de prevenir la violència en indrets on les persones viuen molt distanciades. Kariuki és una persona que té una feina administrativa, ell sol no podria mai espantar els vàndals, però la presència de veïns va aconseguir-ho, com?, fent un tuit des del seu mòbil, de manera que el seu missatge es va multiplicar per milers quan els seus seguidors van divulgar la comunicació. És així com Francis va aconseguir aturar un saqueig a casa d'un mestre perquè a les quatre de la matinada tots els veïns van acudir al mateix lloc on estava succeint l'acte de violència.

L'impacte de les noves tecnologies a la vida quotidiana és cada vegada més evident i les seves utilitats més evidents. Per les xarxes socials aconseguim coses tan pràctiques com avisar que fem tard o que hi ha un embús, però també posar-nos d'acord i convocar a una manifestació milers de persones, o evitar un saqueig. La gran, gran novetat del tema, és aconseguir que totes aquestes eines serveixin per unir-nos més, fer-nos més persones i més feliços. Cada dia es demostra que les xarxes socials són un mitjà per a la participació ciutadana i per a la construcció de pau,

especialment en poblets i llocs on les persones estan més aïllades. La consciència de l'ús que donem a les nostres idees i convocatòries marca la diferència entre que siguin per construir convivència i ciutadania o per fer tot el contrari. Un dels temes del congrés *Edificar la pau al segle XXI*, que es farà a Barcelona els dies 23, 24 i 25 d'abril serà el dels *Mitjans de comunicació i pau*, i serà un dels sis eixos temàtics que es treballaran juntament amb *Desarmar la Història, identitat i nacionalismes; Justícia i estructures socials, mediació i cultura de pau; Repensar la democràcia*. La convocatòria la fa la Fundació Carta de la Pau i es farà a la Universitat de Barcelona. Per subscriure-s'hi cal anar a www.edificarlapau.org

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Agraïment a Eduard Brufau

Quan arriba el setmanari *Catalunya Cristiana* a casa, el lleixo amb molt de goig.

M'agraden força els articles de tots els que hi col·laboren: el P. Ynaraja; Mn. Joan Antoni Mateo, sempre molt encertat amb el consultori; Victòria Molins, que ens oprimeix el cor amb crues realitats; Lluís Serra, amb els signes d'avui; els bisbes, amb les seves orientacions als creients, etc.

Però avui aquesta carta d'agraïment va adreçada a l'Eduard Brufau, per l'essencial dels seus articles, com són el *Zoom*, la *Rauxa* i *El sant de la setmana*.

Al principi, quan va començar el santoral, el meu marit em va dir: «Això és molt maco, hauries de guardar els articles.» I així ho he fet. Els tinc tots recollits per ordre de dies i mesos de l'any.

Però vet aquí que una amiga ha posat Arnau al seu fill i volia saber la vida del sant i el dia de la festa. Tot seguit vaig buscar els meus reculls però, amb tants que en tinc, sant Arnau no hi era.

Em poso en contacte amb l'Eduard i em diu: «No hi ha cap problema, tot just és ara al febrer, ja ho trobaràs escrit.» Així ha estat, la meua amiga està més que contenta, li va arribar tot just la vespra del sant del nen.

Gràcies, Eduard, pel teu treball i perquè aprenem molt en la diversitat de la vida dels sants, ens són exemple i far per a la nostra vida.

Endavant a tot l'equip de *Catalunya Cristiana* per la vostra gran dedicació.

M. CARMEN SIMÓ FERRÉ
Amposta

Arantxa

És un drama tan autèntic que sembla teatre. Tant de bo que ho fos. A vista d'ocell i, sense saber més del que s'ha publicat, en veure el dolor de totes dues parts, penso que el que ha passat pot ser, segons ha anat l'economia, que el pare hagués fet unes inversions arriscades per treure més rendiment al patrimoni de la filla i que, per no haver-ho sabut explicar, per pura vergonya (com l'hi diu un pare a la seva filla sense quedar com un inútil?), s'hagués esfumat el capital. Però és clar, és molt dur que Arantxa, que ni tan sols no va tenir infància, sempre pressionada a guanyar en els tornejos, resulti ara que està arruïnada. Ella deu tenir els seus problemes econòmics que no sabrà com resoldre i aquesta sortida, tan esquinçadora, és una justificació davant d'algunes persones a les quals ella ha de pagar. També queda palesa la necessitat, no conveniència, de dir sempre la veritat, encara que sigui dura. Si la tennista hagués sabut en el seu moment la deriva de les inversions, ho hauria pogut acceptar i potser, més ben assessorada, remeiar-ho. El cert és que ara per ara aquesta és la malaurada notícia que més ens commou.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Suggeriment als sindicalistes

És escandalós per a la mentalitat moderna que els dirigents sindicals alliberats puguin cobrar el sou sense treballar a les empreses que els contracten. Molts aturats estarien disposats a cobrir aquests llocs de feina, fins i tot per menys diners dels que cobren els alliberats per no fer res. Em sembla una injustícia que algú acapari una feina.

Si els sindicalistes fan les tasques sindicals per vocació, sense ànim de lucre, no creuen que seria millor que alliberessin realment els seus llocs de feina i subsistissin amb els diners que els paguen els sindicats? Així hi hauria disponibles moltes feines per als aturats. Em sembla una mesura que ajudaria a pal·liar l'atur, i mostraria que els sindicats es preocupen de debò pel treballador. El que en altres paraules podria dir-se, «Sindicalista, apadrina un aturat». Estic segur que molts alliberats donaran suport al meu suggeriment, tenint en compte la seva extrema preocupació pels que no tenen feina.

JOSEPH MCMILLAN
Barcelona

Un veredict escandalós

Els tuits de política diuen molt amb poc text. Per definició.

Dels que he llegit, avui em quedo, per una vegada, amb el de la presidenta de Madrid: «Els fins, per molt lloables que siguin, no justifiquen els mitjans. Aquesta és l'essència del dret.»

Altres opinions m'han fet molta pena, per la mala idea o per la manca d'idees.

Impera la frivolitat, la frase popularista, la superficialitat de deixar anar un missatge transgressor sense madurar-ne el perquè.

Sense detriment que es castiguin els culpables, que es busqui la veritat amb mètodes lícits.

Tot dret humà ha de ser respectat.

VISI BERNAL LÓPEZ
Barcelona

Lleis injustes

S'han de complir les lleis ja que en depèn el bon funcionament de la societat, però és preocupant quan la seva aplicació es du a terme deshumanitzant el fet.

A Collserola, muntanya que envolta la ciutat de Barcelona, pernocten, més que no pas viuen, indigents en tendes de campanya perquè no tenen enlloc més on aixoplugar-se. Per llei està prohibit acampar a la muntanya, però aquests no són ni excursionistes ni joves a la recerca d'aventures, són gent desfavorida que no hi va precisament a gaudir de la natura. Les forces d'ordre públic, que coneixen perfectament aquesta situació, van trobar un d'aquests «inquilins de la muntanya» i la repressió amb el conseqüent càstig ha estat de 1.500 euros, a més d'haver de marxar d'allí. Si no paga, com per descomptat serà el cas, anirà a la presó? Aquesta no és la solució, és més aviat una actuació injusta. No són porcs senglars salvatges, són persones que com a tals tenen una dignitat.

LOURDES CAMPS
Barcelona

Despesa o malbaratament públic?

Darrerament tots els diaris ens informen que la UE imposa a Grècia, si vol rebre els diners per al rescat de la seva economia, que acomiadi milers de funcionaris. I al nostre país cap polític, del bàndol que sigui, no es dóna per al·ludit.

Cal diferenciar, però, entre els funcionaris que s'han guanyat el lloc de treball en unes oposicions i els que fan de funcionaris nomenats pel partit polític que ha guanyat les eleccions. I a cada canvi electoral sant tornem-hi: més que fan de funcionaris però d'un altre color polític. Aquests són als quals em refereixo, els que podríem anomenar funcionaris polítics (a d'altres bandes en diuen comissaris polítics), que no saben gran cosa, per no dir res, però que són els que tenen la darrera paraula. Tots haurien de ser eliminats de soca-rel.

A grans trets i a risc de deixar-me algun col·lectiu, l'administració que patim en aquest país es compon d'administració estatal, administració autonòmica, diputació provincial, ajuntaments, consells comarcals... tots cobren i sense saber el que fan a part de fer-se la traveta entre una administració i l'altra sobretot si són de diferent color polític. Repeteixo que només em refereixo als que fan de funcionaris.

He arribat a pensar, tot i que reconec que és una utopia, que els congressistes i senadors també són prescindibles ja que, pobrets, als seus partits no els deixen ni pensar, sols han d'obeir (llestes tancades?) i només han d'aixecar el braç quan ho fa el cap de files del seu partit. I són 500 i tots cobren el seu sou, dietes, viatges, hotels, restaurants, pensions i alguns, si no tots, a més, cotxe, xofer, escortes...

Però pel que veig, els nostres polítics, com els nens petits, esperen que el papà UE els digui el que han de fer. Esperem que l'ordre arribi a temps i que la nostra malalta (agonitzant?) economia sigui a temps de refer-se.

JAUME VALERO FELIU
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Amén

Què significa exactament aquesta expressió que diem al final de tantes oracions? Em van dir que equivalia a «tant de bo» i que expressa la nostra voluntat que es compleixi un desig, però aquesta explicació no em convenç gaire. Potser la pregunta li sembla poc interessant, però m'agradaria esvaïr els meus dubtes.

La seva pregunta manifesta un interès lloable per comprendre el significat de les oracions que pronunciem. De fet, si féssim una enquesta en sortir de missa sobre aquesta qüestió, serien molts els que no sabrien respondre-hi. Sovint repetim coses que hem après des de la infància sense aturar-nos a pensar-ne el significat correcte. Per exemple, la majoria ignora el significat de l'expressió «va baixar als inferns» que pronunciem en la professió de fe o credo. Fa poc llegia en una pàgina d'internet un acudit sobre l'«amén». Un nen li preguntava a la seva mare si li feia molta por el senyor «malamén». La mare, sorpresa, li va preguntar per què feia aquesta pregunta tan estranya. «Sí, mare, aquest tan dolent que tots dieu a la missa i "lliura'ns del malamén".» Deixant de banda aquesta anècdota tan simpàtica, la veritat és que l'expressió *amén* té un gran significat. El Catecisme de l'Església catòlica es dedica a explicar-ho detingudament. En aquesta obra que no hauria de faltar en cap llar cristiana se'ns diu el següent:

«En hebreu, *Amén* pertany a la mateixa arrel que la paraula creure. Aquesta arrel expressa la solidesa, la fiabilitat, la fidelitat. Així es comprèn per què l'*Amén* pot expressar tant la fidelitat de Déu envers nosaltres com la nostra confiança en Ell. En el profeta Isaïes es troba l'expressió "Déu veritable", literalment "Déu de l'Amén", és a dir, el Déu fidel a les seves promeses: "Arreu de la terra, el qui vulgui ser beneït, ho serà pel nom del Déu veritable" (Is 65,16). Déu Nostre Senyor empra tot sovint el terme *Amén* (cf Mt 6,2.5.16), de vegades en forma duplicada (cf Jn 5,19), per subratllar la fiabilitat del seu ensenyament, la seva Autoritat fonamentada en la Veritat de Déu. Així doncs, l'"Amén" final del *Credo* recull i confirma la seva primera paraula: "Crec." Creure és dir "Amén" a les paraules, a les promeses, als manaments de Déu, és refiar-se totalment d'Ell, que és l'Amén d'amor infinit i de perfecta fidelitat.» Per tant, quan vostè pronuncia l'*amén* al final d'una pregària diu una cosa molt important: ho crec, confio en Déu salvador meu, em comprometo a viure segons les paraules que he dit. Tingui-ho present en un moment tan culminant com és la recepció del cos de Crist en la Sagrada Comunió. Que el seu «amén» expressi tota aquesta riquesa de fe i de vida.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Cinquantena peregrinació a Lourdes

Pau Caldés i Claret, *prev.*

Les religioses Missioneres Croades de l'Església preparen les dues noves sortides a Lourdes. Aquestes religioses col·laboraven en les colònies que el Seminari Menor de la Conreria feia cada any, en diverses tandes, a Ribes de Freser (Girona) i, més tard, a Sant Pau de Segúries (Girona). Quan acabaven era costum fer una sortida d'una setmana al santuari de Lourdes.

En una d'aquestes ocasions, asseguda a la gespa davant la cova, la superiora reflexionava sobre la gràcia que eren per a ella aquestes jornades; i s'obrí un interrogant: «Aquesta bondat que jo rebo, podrien rebre-la també els nois i noies de l'escola» (tenen l'escola al barri del Besòs i es diu Santa Maria dels Apòstols).

Així va començar un servei, amb l'ajuda d'un mossèn i d'un bon equip de col·laboradors que després han aprofitat també pares i amics.

L'últim dia, tots els pelegrins es reuneixen per dialogar i compartir les experiències personals viscudes durant el pelegrinatge.

Experiències? Totes les que vulgueu i més. Aquí en deixem algunes:

«Sóc agnòstic, i per no menysprear la insistent invitació d'un amic, vaig acceptar acompanyar-lo en una d'aquestes peregrinacions. Francament, com li succeï a sant Pau, la bondat de Déu em tocà el cor... Reconeix que la vida no tindria sentit si no hi hagués un més enllà.»

«La Verge no m'ha concedit la salut

del cos, però li agraeixo moltíssim la pau i el consol interior amb què retorno a casa.»

«Vaig quedar orfe de molt petit. La droga em dominà. Vaig anar a Lourdes amb companys de l'escola. La Verge m'acollí com una mare acolliria el fill perdut. Veure tan jovent voluntari transportant malalts a diversos llocs, amb un ambient de pau i caritat que em seduí, em va fer reflexionar: m'he refet i ara sóc feliç.»

«No imaginava tanta fe! Veure gent de tota raça i color, pregant als peus de la gruta... Com si m'haguessin abatut, vaig agenollar-me plorant. La conseqüència va ser: deixar les begudes alcohòliques. I així ho he fet. Jo i els de casa som feliços.»

«La meua esposa i jo hi anem cada

any. Ens agrada com l'organitzen. Veritablement no és turisme, sinó un doll de gràcia i consol que omple l'esperit. Fins i tot ens estimem més.» Lourdes provoca preguntes molt serioses, com aquesta d'un jove:

«Si hi ha una altra vida, em salvaré després d'haver sigut tan dolent?» Lourdes és un lloc privilegiat per reflexionar, catequitzar i fer descobrir el sentit de la vida.

El mossèn que forma part de la peregrinació aprofita l'ocasió per aportar l'experiència d'un miracle viscut durant l'última peregrinació diocesana de l'any 1936: «Era seminarista i vaig anar a Lourdes com a portalliteres. Em tocà portar una dona amb lilitera que des de feia set anys patia de càncer d'ossos, prostrada al

llit. Tornà a Barcelona sana i salva. No es va publicar per culpa de la guerra civil, que esclatà pocs dies després, i els anarquistes cremaren i destruïren tota la documentació de l'Hospitalitat de Lourdes.»

Lourdes continua sent un lloc d'atenció per a tota la humanitat, irradiant la bondat i misericòrdia de Déu, tot i respectant la llibertat de l'ésser humà.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

Religioses Missioneres Croades de l'Església. Escola Santa Maria des Apòstols
Rambla Prim, 146-152, 08019, Barcelona. / Tel. 933 149 011
escola@smapostoles.org
www.smapostoles.org

El Dr. Abel i Medicus Mundi

Medicus Mundi Catalunya

El Dr. Francesc Abel Fabre s.j. va néixer a Badalona el 1933, va estudiar Medicina a la Facultat de Medicina de la UB, on es va llicenciar l'any 1956. Va fer l'especialitat d'Obstetrícia i Ginecologia a L'Aliança. Durant aquest temps, va establir una gran relació amb el Dr. Conill, director del Servei de Ginecologia i Obstetrícia de l'Hospital de Sant Pau.

L'any 1960 va entrar a la Companyia de Jesús, va ser ordenat sacerdot el 1967 però va ser el 1963 quan es va trobar amb el seu amic el Dr. Salvador Cortadellas i van acordar crear una associació de metges i infermeres per portar ajuda sanitària als països menys desenvolupats i que coneixien sobretot pels missioners que treballaven a l'Àfrica, als països recentment independitzats. Així, el primer nom proposat va ser el d'Ajuda Mèdica Missional, que potser sona malament avui dia, però que cal situar en el seu context.

Per aquelles dates a través de l'Associació de Sant Cosme i Damià es van assabentar que a Alemanya es fundava Medicus Mundi, associació formada per metges i infermeres d'origen cristià, però com consta a les primeres declaracions «no confessional i no governamental», procedents de diversos països (Alemanya, França, Països

Baixos, Bèlgica, Suïssa i Irlanda), amb la qual van contactar. Després d'una primera reunió van ser admesos a la reunió del desembre del 1963 com a branca nacional de Medicus Mundi Internacional (MMI).

Una de les primeres activitats a Espanya van ser les Vacances Fraternes, que consistien a anar a un d'aquests països a substituir algun metge perquè pogués fer vacances o ajudar-lo en la seva tasca, i especialment en algunes especialitats (oftalmologia, trauma, cirurgia...).

Les Vacances Fraternes es van desenvolupar conjuntament amb Càritas d'Algèria. S'inicien l'estiu del 1966. Francesc Abel conjuntament amb tres infermeres van treballar en un hospital algerí. L'estiu del 1967, quan un grup més nombrós de metges i infermeres estàvem a punt de marxar, té lloc la guerra dels sis dies entre Israel i Egipte. Per seguretat se suspèn, però les Vacances Fraternes van continuar els anys 1968, 1969, 1970 i 1971. Eren molt ben acceptades pels metges i les infermeres de tot Espanya.

De seguida, però, es va veure que aquesta activitat que era útil en llocs concrets i gratificant per als que la prestaven no quadrava bé amb les idees de Medicus Mundi Internacional, formada pels grups amb experiència de més anys sobre el terreny i amb

molt més volum de professionals, ja que feia anys que aquests països europeus acceptaven de fer el servei militar a través de treballar en hospitals de les antigues respectives colònies, i que al cap d'uns anys quan tornaven molts d'ells es quedaven com a membres de les Escoles de Medicina Tropical (Nijmegen, Anvers, Basilea, Bordeus...). En efecte, aquests sostenien que perquè el treball fos efectiu calia fer estades llargues de més d'un any, una integració en la sanitat del país, i entrar en col·laboració amb les autoritats i estructures existents, i no crear nuclis aïllats amb ajuda externa. En resum, donar més importància a la prevenció i a les accions de salut pública que a les accions curatives individuals, ja que si no es canviaven les causes es tornaven a reproduir.

En aquesta tasca va ser molt important la participació i col·laboració del Dr. Abel, que juntament amb el Dr. Manresa parlaven bé l'anglès i el francès, i que van crear ponts entre les dues maneres de veure l'acció a desenvolupar, de forma que sense trencament es van anar mantenint les primeres accions i combinant amb actuacions sobre el terreny més estables, com va ser l'adopció d'un projecte comú per a les delegacions que es van crear en àmbit espanyol, com va ser l'Hospital de Ngovayang.

Quan el Dr. Abel, set anys després de la fundació de Medicus Mundi, se'n va anar als EUA, Medicus Internacional definia ja les seves prioritats d'acció i la seva filosofia, i a Espanya s'havien creat ja sis delegacions provincials i estaven en marxa diversos hospitals i accions tant a l'Àfrica com a Sud-amèrica, cada cop més integrades i amb participació activa de les contraparts del sud.

Aquesta filosofia de Medicus Mundi va ser fonamental perquè als anys setana l'OMS l'adoptés com la més recomanable, tot subratllant la importància de crear la xarxa de l'Assistència Primària de Salut com a element fonamental per millorar la salut als països en desenvolupament, i que va propiciar el reconeixement de l'OMS a MMI com a entitat en relacions oficials amb ella al 1978, participant en les assemblees d'aquest organisme.

El Dr. Francesc Abel, en tornar dels EUA, va centrar la seva feina en la Bioètica i la Creació de l'Institut Borja de Bioètica, però sempre va continuar vinculat a Medicus Mundi. L'any 1981 va participar com a ponent de l'Assemblea Internacional de Medicus Mundi Internacional amb el tema *Concepcions sanitàries i problemes morals*, englobant així la complexitat de les seves grans inquietuds, els límits entre la medicina i l'ètica.

Paraula i vida

La urgència de viure l'Evangelí

A tota la diòcesi de Barcelona estem aprofitant aquesta Quaresma per tal que sigui un temps fort d'evangelització i de conversió. Recordem que la Missió Metròpolis no es limita a la ciutat, sinó que desitgem que en major o menor intensitat es visqui en les parròquies, comunitats i institucions de la diòcesi.

Com ja deia en la meua carta pastoral *Nova evangelització i solidaritat*, aquesta Missió Metròpolis encaixa perfectament en el nostre Pla Pastoral centrat en l'evangelització. Per això demano a tots —sacerdots, diaques, religiosos, laics i laiques— que vulgueu participar tant com pugueu en aquestes realitzacions pastorals per ajudar a redescobrir la urgència de viure l'Evangelí i fer-lo conèixer als batejats que s'han allunyat de l'Església i també a aquells que no coneixen Crist. Es vol donar molta importància a l'anunci de la Paraula de Déu. Aquesta estarà present en els diversos actes previstos, preparats per una comissió

i el seu treball es coordina amb el Consell Episcopal i les delegacions diocesanes més directament relacionades.

Per tal de donar el relleu necessari a la Paraula de Déu s'ha concretat un acte que consistirà en la lectura pública de l'evangelí de sant Marc per part de personalitats de la cultura, dels mitjans de comunicació i de l'esport. Això es farà aquest mateix diumenge, a les sis de la tarda, al Palau de la Música, amb assistència de representants de les parròquies i altres realitats eclesials de la diòcesi. Serà una acció puntual, però que pot ser inspiradora d'iniciatives semblants per a l'anunci de Jesucrist als homes i les dones d'avui.

En aquest sentit, hem preparat una edició en català i en castellà de l'evangelí segons sant Marc —el que es llegeix sobretot durant l'actual any

litúrgic—, per tal que les parròquies, comunitats, moviments i escoles d'Església la puguin donar als seus membres perquè aquests la lliurin a algunes persones conegudes amb una actitud evangelitzadora, per parlar de Jesús o proposar-los un encontre personal amb Crist.

Amb aquest acte d'avui no cerquem l'espectacularitat o els reclams mediàtics, sinó que tots els diocesans aprofitem la Quaresma perquè sigui un temps fort d'evangelització i de conversió. Tot el nostre treball pastoral ha de ser molt evangelitzador i hem d'estar sempre disposats a anunciar Jesús als qui no el coneixen.

Cal posar en relleu el que l'Església ha fet i ha de fer: evangelitzar i fer-ho amb l'esperit de la nova evangelització, coneixent la realitat de la nostra societat, discernint els reptes d'avui i trobant els camins més adequats per oferir als homes i les dones, als nois i les noies del nostre temps la persona de Jesús i el seu Evangelí.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Què puc fer davant la crisi?

El 1792 va néixer en una casa petita d'un llogaret francès Joana Jugan. Avui, per decisió de Joan Pau II és una santa venerada per tota l'Església, i que a nosaltres ens resulta propera pel bé que les seves filles espirituals fan a la nostra arxidiòcesi, així com en tantes altres d'arreu del món.

Quan tenia 25 anys va deixar casa seva i se'n va anar a Saint-Servan. Era una ciutat plena de captaïres i persones grans que no tenien ni el més necessari. Mentre creixia en vida espiritual, per poder viure es va col·locar d'assistenta de diverses famílies que la sol·licitaven, per fer la neteja, la bugada, cuidar malalts... i va viure amb dues dones amb qui feia vida en comú de pregària. A finals del 1839, un dia especialment fred, va portar a casa, amb permís de les dues companyes que tenia, una dona gran, Anne Chauvin, sola, cega i sense recursos. Després en van acollir una altra, i una altra... i així va començar la fundació de les Germanetes dels Pobres, que tant han ajudat i ajuden molts milers

de persones des de llavors.

He començat amb aquest exemple la consideració que avui em proposo desenvolupar perquè respon a la pregunta que potser molts ens hem fet: què puc fer davant la crisi?

Hi pot haver moltes respostes, però totes tenen alguna cosa en comú: ser solidaris amb les persones necessitades. Em dirigeixo sobretot als qui tenen mitjans, gaudeixen d'un treball i d'un cert benestar. Seguint l'exemple de Joana Jugan i de moltes persones com ella, no hem d'acontentar-nos amb pensar: «El que jo pugui fer és insignificant, no cal ni considerar-ho. Són les institucions polítiques, les que poden actuar amb eficàcia. El que jo pugui fer no val la pena.»

La solidaritat no només està a donar diners. A vegades és tant o més important compartir les inquietuds, oferir consells encertats, fer gestions útils en favor de l'altre. En qualsevol cas, escoltar-lo. La solitud és el més dolorós en la desgràcia, sigui

sobrevinguda per una malaltia o per un problema econòmic.

Els cristians estem cridats a compartir. A vegades podem donar poc (que és molt), com aquella pobra vídua que donava diners al santuari de Jerusalem i que va merèixer la lloança de Jesús. Altres vegades seran més grans les possibilitats, com la de l'amfitrió que va acollir Crist a casa seva i li va prometre donar la meitat de la seva fortuna als pobres.

La crisi actual colpeja moltes famílies, sobretot amb l'atur. També aquí podem mostrar la nostra solidaritat. Si no és oferint un treball, cosa que és fora de les nostres possibilitats, interessant-nos per la seva situació, fent que ningú no se senti sol en les seves preocupacions, compartint alegries i tristeses.

No veiem en ell un aturat, sinó un germà. I, a més de posar els mitjans que estiguin al nostre abast per ajudar-lo, preguem per ell i tinguem-lo present en aquesta comunió dels sants tan pròpia de l'esperit cristià.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 2)

MARÇ

4. DIUMENGE

II de Quaresma, Morat. Lectures: Gènesi 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Salm 115 / Romans 8,31b-34 / Marc 9,2-10
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Casimir, príncep; Luci I, p. i mr.; Nèstor, Eteri, Arcadi i Capitó, b. i mr.

5. DILLUNS

Fèria, **Morat.** Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Focas, mr.; Josep Joan de la Creu, rel.; Luperc, mr.; Santes, Olívia, vg. i mr.

6. DIMARTS

Fèria, **Morat.** Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Oleguer, b.; Virgili, b.; Santes, Coleta Boylet, rel.

7. DIMECRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Jeremies 18,18-20 / Salm 30 / Mateu 20,17-28
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Perpètua i Felicitat, mr.; Teòfil, b.

8. DIJOUS

Fèria, **Morat.** Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Déu, rel. i fund.; Veremon d'Irache, ab.; Santes, Aurèlia de Niça, mr.

9. DIVENDRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pacià, b.; Dagobert, laic; Gregori de Nissa, b.; Santes, Francesca Romana, rel. i fund.

10. DISSABTE

Fèria, **Morat.** Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, p.; Macari, b.; Candi, mr.; Santes, Maria Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Jesús, l'interpret genuí del Pare

Després d'un duríssim altercat, fregant gairebé la ruptura, sostingut entre Jesús i els seus deixebles, un cop aquests s'adonaren que era el Messies d'Israel, en aclarir-los que seria un fracàs, «sis dies després s'enduu amb ell Pere, Jaume i Joan», la troica que més s'havia significat, partidària d'un Messies violent. Jesús «els fa pujar a una muntanya elevada» intentant de sostreure'ls de la ideologia restauracionista que covava dins d'ells. Jesús es transfigura en presència d'ells per tal de contactar amb els personatges esgrimits per ells, especialment Elies. Pere, que s'havia atrevit a conjurar Jesús per la seva ensenyança sobre la passió i mort del Fill de l'home, i a qui Jesús havia conjurat al seu torn titllant-lo de «Satanàs» i invitant-lo a «seguir darrere d'ell» (9,32-33), proposa una terna de compromís en la qual figuri Moisès en el centre, flanquejat per Jesús i Elies: «Rabí, ¡quina sort que estiguem aquí nosaltres! *¿Vols que faci tres tendes, una per a tu, una altra per a Moisès i una altra per a Elies?*» Marc comenta que no sabia el que es deia. «Aleshores es formà un núvol que els anà cobrint amb la seva ombra», conferint-los cobertura perquè sintonitzessin amb la veu del Pare que assenyalava Jesús: «Aquest és el meu Fill, l'Estimat, escolteu a ell, a ell!» El còdex Beza repetint el pronom desfà qualsevol interpretació tendenciosa. Ells no ho van comprendre fins que el Fill de l'home no ressuscità de la mort. Per això li adduiran la doctrina dels lletrats que sostenia que «primer havia de venir Elies» (uns versets que no llegirem avui). No sense ironia, Jesús els respon: «Si Elies, *quan vingui el primer, ho ha de restaurar tot*, aleshores ¿com és que està escrit que el Fill de l'home ha de patir molt i ser menyspreat?» Elies —els recalca— ja ha vingut i han fet amb ell el que volien. Amb ell faran el mateix. I nosaltres, ¿seguim les petjades d'un fracassat o voldríem també «restaurar-ho tot»?

Lectures bíbliques

Diumenge II de Quaresma

Lectura primera

Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18

Sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, vés-te'n al país de Morià, i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.» Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

Salm responsorial

115

Crec amb tot el cor, tot i que deia:

«Que en sóc, de dissortat»,
al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.

R. Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes.
Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom. **R.**

Compliré les meves prometes,
ho faré davant del poble,
als atris de la casa del Senyor,
al teu bell mig, Jerusalem. **R.**

Lectura segona

Rm 8,31b-34

Déu no va plànyer el seu propi Fill

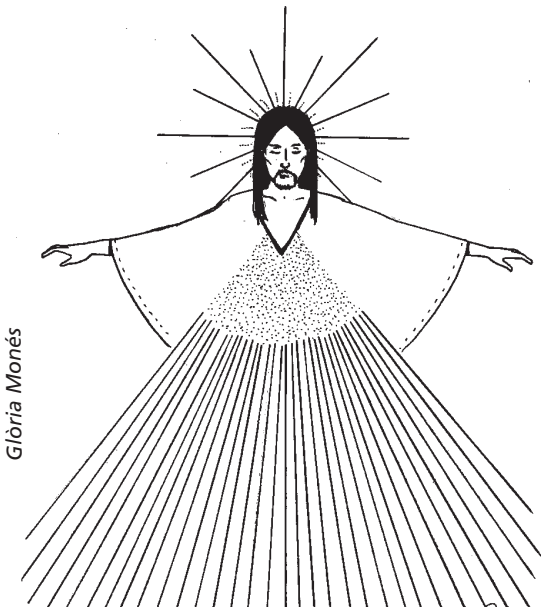
Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell, que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

Vers abans de l'evangeli

*Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare.
Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.*

Glòria Monés

Evangelí

Mc 9,2-10

Aquest és el meu Fill, l'estimat

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabien pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

El camí de la fe

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La Quaresma 2012, amb Benet XVI

És ben coneguda la iniciativa del papa Benet XVI de celebrar un «any de la fe» per commemorar dos aniversaris de fets importants per la vida de l'Església recent: el 50è aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II (11-9-1962), i el vintè aniversari de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica (11-9-1992). Els dos esdeveniments, encara que distants en el temps, estan íntimament lligats: el Concili ha estat un gran do de Déu per a l'Església, per enfortir-la en la fe i renovar-la segons l'Evangelí; el Catecisme, després, ha estat volgut pel Papa i pels bisbes per sistematitzar, després del Concili, la doctrina catòlica, i ajudar així a l'educació de la fe. D'acord amb la iniciativa de Benet XVI, la Quaresma d'aquest any s'ofereix com un preludi/preparació del que esperem que sigui l'Any de la fe, i la manera d'aprofitar aquesta avinentesa ens la dona una lectura atenta de la carta apostòlica *La porta de la fe*, en la qual el Papa planteja els punts bàsics de la renovació de la fe cristiana.

La porta de la fe i el camí de la fe

«La porta de la fe (cf. Ac 14,27), que introdueix a la vida de comunió amb Déu i permet l'entrada a la seva Església, està sempre oberta per a nosaltres... Travessar aquesta porta suposa emprendre un camí que dura tota la vida» (n.1). Aquestes dues afirmacions situen el marc de compren-

sió de la fe cristiana, que més endavant explica sintèticament el Papa. D'una banda, l'absoluta voluntat de Déu d'oferir a tots els homes la comunió amb la seva vida: la porta està sempre oberta! D'una altra, la col·laboració de la llibertat humana que, després d'entrar per la porta de la fe, continua caminant endavant durant tota la seva vida, amb la gràcia de l'Esperit Sant. ¿Com es traspasa el llindar de la porta de la fe, i com es fa el camí de la fe? «És possible travessar aquest llindar quan la Paraula de Déu s'anuncia i el cor es deixa modelar per la gràcia que transforma... El camí comença amb el baptisme, amb el qual podem anomenar Déu amb el nom de Pare, i assoleix el seu terme amb el pas de la mort a la vida eterna...» (n.1). La fe de la qual parlem és la fe cristiana: «Professar la fe en la Trinitat —Pare, Fill i Esperit Sant— equival a creure en un sol Déu que és Amor: el Pare, que en la plenitud dels temps va enviar el seu Fill per la nostra salvació; Jesucrist, que en el misteri de la seva mort i resurrecció va redimir el món; l'Esperit Sant, que guia l'Església a través dels segles en l'espera del retorn gloriós del Senyor» (n.1)

Redescobrir el camí de la fe

Els qui, per la misericòrdia de Déu hem traspassat ja, des de la infància segurament, la porta de la

fe, tenim encara tanmateix la responsabilitat de caminar pel camí de la fe. Nosaltres experimentem allò que diu sant Pau: «En l'evangelí es revela la justícia/santedat salvadora de Déu, en virtut de la fe i amb vista a la fe» (Romans 1,17). I també l'afirmació del pròleg de Joan: «De la seva plenitud (la de Crist, Fill de Déu) tots nosaltres n'hem rebut gràcia rere gràcia» (Joan 1,16). El camí de la fe cal redescobrir-lo constantment amb joia, i meravellats de la gràcia de Déu, «amb l'alegria i l'entusiasme renovat del trobament amb Crist... en camí vers el lloc de la vida, vers l'amistat amb el Fill de Déu» (n. 2).

La recerca de l'home actual

Aquesta experiència no és el que avui apareix com quelcom normal en la vida comuna; la fe no és la respiració de la vida de la nostra societat, i una profunda crisi de fe afecta moltes persones. Però «no podem deixar que la sal es torni insípida i la llum romanguí oculta. També l'home actual pot sentir novament la necessitat d'acostar-se al pou, com la samaritana, per escoltar Jesús, que invita a creure en ell i a treure l'aigua viva que brota de la seva font» (n. 3). La Quaresma és el temps propici per aquest moviment vers Jesús, per descobrir novament el gust d'alimentar-nos amb la Paraula de Déu i amb el Pa de la vida. Creure en Jesucrist és el camí per poder arribar a la salvació.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Josep Joan de la Creu

- ✓ Nascut a l'illa d'Ischia, Nàpols, l'any 1654
- ✓ Franciscà descalç, conegut per la seva austeritat
- ✓ Místic afavorit amb diferents dons
- ✓ Va morir a Lucia del Monte, sud d'Itàlia, l'any 1734
- ✓ Canonitzat el 1839 per Gregori XVI

Aquest sant napolità va ingressar als franciscans quan tenia 16 anys, i va ser el primer italià a seguir la reforma de sant Pere d'Alcàntara, que pretenia que l'orde tornés a l'esperit original. Ben aviat sant Josep Joan de la Creu va destacar per la seva gran ascesi, consistent en una vida marcada per la penitència, la pregària i l'austeritat. Els seus superiors, en adonar-se dels dons que havia rebut, li van encarregar fundar un convent nou, més tard el van nomenar mestre de novicis i finalment va ser provincial de l'orde.

Els seus contemporanis expliquen que tenia el do de la profecia, de la guarició i de la bilocació. Com a místic en els moments de pregària més intensa queia en èxtasis i levitava, per aquests motius la seva fama d'home sant es va estendre per tot el sud d'Itàlia. Va ser igualment conegut com a bon confessor i director espiritual de persones que també acabarien sent santes, com ara Alfons Maria de Liguori.

JOSÉ M. CERRALBO BENEDÍ, SECRETARI DEL CAPÍTOL DE LA SEU DE TARASSONA

«Les catedrals són pedres traspuen pau, serenor i es

Rosa María Jané Chueca

El 9 de febrer els Prínceps d'Astúries van visitar la catedral de Tarassona, una joia arquitectònica, pictòrica i artística que, d'aquesta manera, coronava la restauració de la seu. Durant tres dècades de treballs, els veïns de Tarassona per fi poden gaudir del primer temple de la diòcesi: la catedral de Santa Maria de la Huerta. La seu és un dels millors exponents del gòtic francès a l'Estat espanyol i destaca, especialment, el cimbori d'estil mudèjar i les pintures de l'altar major que li han donat el sobrenom de «Capella Sixtina del Renaixement espanyol».

Quins sentiments suscita poder veure, finalment, oberta la catedral?

És molt difícil interpretar en aquests moments els sentiments que m'aclaparen i fins em confonen. Es mesclen els sentiments d'alegria, satisfacció, agraïment i esperança. També de certa preocupació. Vaig participar en l'adjudicació del Pla Director l'any 1996 i, des de llavors, han estat moltes les hores de treball i dedicació, de seguiment, de sorpreses, també de neguits i incerteses. Satisfacció i alegria de veure acomplert un anhel tants anys esperat pel bisbat, el capítol, la ciutat i la diòcesi de Tarassona. Agraïment a tothom que financerament ha fet possible aquesta realitat: Govern espanyol, Govern d'Aragó, Diputació provincial de Saragossa, Conferència Episcopal, bisbat, capítol, Fundació Tarassona Monumental, BBVA, Ibercaja, Caja de Ahorros de la Inmaculada. Certa preocupació pel molt que queda per fer: encara s'ha d'intervenir al claustre, part de la torre, diverses capelles, atri major i posada a punt d'algunes troballes arqueològiques molt importants aparegudes durant la restauració. Esperança, perquè, fet realitat tot el que s'ha aconseguit, ens fa tenir confiança que els treballs continuaran. Els grans descobriments que s'han fet han donat prestigi i importància a la catedral de Santa Maria de la Huerta. Serà més fàcil aconseguir suports i finançament d'ara endavant, tot i els temps de crisi.

Què significa la reobertura per als veïns de Tarassona?

L'obertura de la catedral ha suposat un moment molt important per a aquesta petita ciutat d'uns 11.000 habitants, castigada fortament per l'atur, al voltant d'un 22%. Des de l'abril, quan es va obrir al públic, l'han visitat més de 45.000 persones, amb tot el que això comporta d'enrenou als carrers, bars, restaurants, comerços... Tot això és important però ho és molt més el sentiment d'orgull i satisfacció que ens aclapara a tots, com

a fills i residents de Tarassona, per un monument de la talla i categoria de la nostra catedral. Ens ha portat il·lusió i optimisme, i esperem que el turisme influeixi positivament i alleugi en part la situació econòmica. He sentit repetir a persones de diversos estaments socials que aquesta data marcarà un abans i un després en la vida social d'aquesta ciutat.

La seu ha estat tancada gairebé 30 anys. Quines actuacions s'han desenvolupat aquests anys?

Durant aquesta darrera restauració, començada el 1998, en arquitectura s'han ressaltat els elements més característics, una vegada realitzades totes les tasques de diagnòstic, consolidació i estabilització de les estructures. Si per alguna cosa destaquen els treballs de restauració arquitectònica dels darrers anys, és per la recuperació de la catedral renaixentista, encarregada el 1546 a Alonso González. En realitat, se li va encarregar la substitució del vell cimbori, que va propiciar la renovació del temple.

El cor, desmuntat amb la restauració del 1984, també llueix ara amb tota l'esplendor al centre de la nau principal. Està format per dos ordres de seients amb una decoració que es concentra als recolzabraços. La reixa

que el tanca és d'època barroca.

El cimbori, totalment mudèjar, és un dels elements més característics de la catedral. Les grans dimensions que té (l'edifici fa 21 metres fins a la clau i 45 fins al capitell del cimbori, és a dir, per ell mateix dobla l'altura del temple) han causat més d'un problema a l'estabilitat de la construcció. De fet, va ser el primer element que es va haver de suspendre a l'aire mitjançant un complex sistema en el procés de restauració. Avui, recuperat totalment i amb els característics colors blanc i verd, és un dels símbols de Santa Maria de la Huerta. Destaca perquè el cos superior no és una llanterna, sinó una capella, la de la Mare de Déu del Cimbori.

L'arxiu ha estat totalment restaurat. De fet, en matèria de música litúrgica, aquest arxiu és el més important d'Espanya en l'època dels Reis Catòlics. L'arxiu històric i la biblioteca acullen una col·lecció de 170 manuscrits, nombrosos

pergamins medievals, 258 incunables i un riquíssim arxiu documental a partir del segle XIV.

Per a qui no coneixi la seu, quines peculiaritats té?

La catedral de Tarassona, exemple del gòtic francès a Aragó, és una obra caracteritzada per una fusió molt rica, fruit de les diverses etapes que la construcció va travessar. Es va començar a aixecar al segle XIII per iniciativa de Teresa de Cajal i es va consagrar el 1232. En aquell temps només les catedrals de Burgos i de Toledo s'erigien d'aquesta mateixa manera. Manté la planta gòtica original, de creu llatina amb tres naus, entre les quals destaca la central per una altura més gran i la capçalera semicircular amb girola. A les naus laterals també s'obren capelles, cobertes amb voltes de creueria, com la nau central. Posteriorment se li va adossar un claustre gòtic-mudèjar. A l'exterior es pot contemplar la fàbrica de pedra llavorada i espectaculars carreus fasciculats, mostra del millor gòtic aragonès. Es tracta d'un edifici que forma un conjunt singular, uneix el gòtic francès a Aragó amb el renaixentista i el mudèjar. Diríem que es tracta d'un esquelet gòtic amb l'interior renaixentista i afegits mudèjars.

Amb quin esperit ens hem d'atansar a la seu?

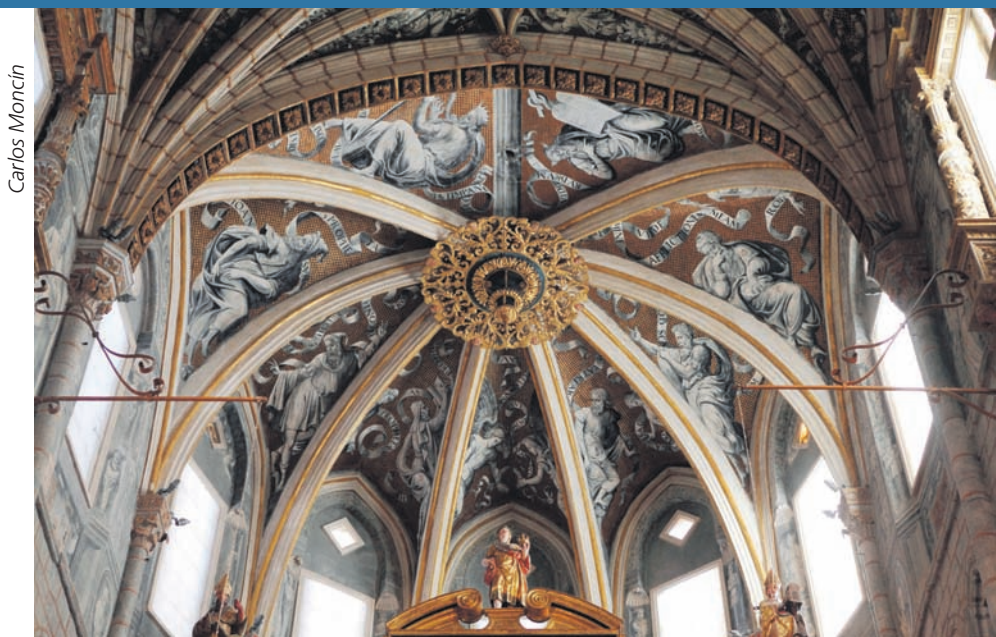
La catedral, totes les catedrals, són la Casa de Déu a la qual els fidels s'acosten per trobar-s'hi, per adorar-lo, beneir-lo i donar-li gràcies. L'arquitectura, les pintures, tota l'esplendor i la bellesa de tant art ens ajuden a elevar l'esperit i sentir-nos transformats. Són pedres que traspuen pau, serenor i espiritualitat, que ens omplen d'admiració i ens fan sentir a casa nostra. Em vénen al cap les paraules de Jeremies: «Escolteu la paraula del Senyor, els que entreu per les portes per adorar el Senyor!... No us cregueu segurs de paraules enganyoses, repetint: és el temple del Senyor, el temple del Senyor. Si esmeneu la vostra conducta i les vostres accions, llavors viurèu amb vosaltres en aquest lloc.» Diguem amb el salmista: «Feliços els que viuen a casa teva, lloant-te sempre. Feliços els que troben en tu la seva força en preparar la seva peregrinació.»

El cimbori és d'estil mudèjar.

RASSONA I ECÒNOM DIOCESÀ

s que spiritualitat»

Carlos Moncín

Detall de la «Capella Sixtina».

Detall de pintures gòtiques de la capella major.

Quins són els descobriments més destacables?

PINTURES: *pintures del tambor del cimbori*. Són un conjunt de figures despullades, col·locades per parelles a cadascun dels vuit costats del cimbori. Cada parella representa el combat entre la Virtut i el Vici, a través de personatges que apareixen a la Bíblia i a la mitologia grega. Son grisalles del 1546 que van sobreviure el Concili de Trento (que va aprovar «un decret sobre les imatges» que les prohibia) i que havien estat revestides al segle XIX per una capa de pintura que imitava els carreus de l'interior del cimbori. Segons la historiadora del Pla Director, Carmen Gómez Urdañez, «no hi ha res igual a Espanya, i a Europa només es poden trobar obres semblants en cambres privades. No hi ha cap catedral que al cimbori tingui representades figures humanes amb una nuesa tan eloqüent». **Vitralls fets amb alabastres policromats**. Tots els finestrals de la catedral, inclosos els del cimbori estaven decorats i, d'aquesta manera, s'aconseguia que la llum es tamisés. En ser alabastre policromat i no vidrieres emplomades, la llum entrava encara més directa, i s'aconseguia un efecte molt especial. **Policromia gòtica als pilars de l'altar i a la girola**. Restauracions anteriors van treure a la llum diverses pintures gòtiques amagades al segle XV. Als pilars de l'altar aquestes imatges representen santa Anna, santa Marta i sant Pere. Dins de l'antic sagrari de pedra hi ha una crucifixió de Crist. I també hi ha un sant Pau en un pilar de la girola que dona pas a la sagristia. A la vegada, al reresagrar hi havia tres pintures, però la central es va substituir. Les dues que queden pertanyen als bestiars medievals: la de la dreta representa una mantícora (un ésser de gran fortalesa que llança pues amb la cua) i la de l'esquerra, un ibis (amb aspecte semblant a les cigonyes, amb un bec que mata serps, és a dir, tot el que és dolent). **Revestiments del temple imitant carreus**. La restauració de la catedral és un referent a Europa sobre l'estudi dels revestiments dels paraments, ja que es conserven els dels segles XIII, XIV i XVI. **Decoració als finestrals de la capella major**. A cada costat de les finestres situades damunt del trifori s'han descobert pintures de sants i motius ornamentals fets amb grisalla. *Pintures de la volta de l'altar major*. No són un descobriment pròpiament dit del darrer procés restaurador, però la neteja ha permès fer-les més visibles.

ARQUEOLOGIA: els descobriments importants que s'han fet, tant a l'interior com a l'exterior del que avui és l'edifici, han estat de gran rellevància, perquè han contribuït a donar un sentit històric a l'emplaçament.

Les prospeccions han evidenciat l'existència d'un **edifici semicircular del segle IV**, d'una possible basílica tardoromana-visigoda i les restes d'un absis i capitells romànics, entre altres troballes. Això pot indicar que la catedral es va emplaçar en aquest lloc destinat tradicionalment a edificis importants, sobre els quals es va edificar el temple de planta gòtica que avui coneixem. A les restes que s'han trobat fora de l'edifici se'ls donarà un tractament museístic. **Mosaïc romà:** en realitat és el terra d'un edifici semicircular del segle IV ubicat al costat de l'atri. De fet, un dels pilars de l'atri (segle XVIII) està recolzat sobre el mosaïc. **Baptisteri:** ja tardoromà o cristianovisgot, pot estar associat a l'edifici semicircular del costat de l'atri. **Necròpolis tardoromana (segle IV):** recinte funerari trobat als peus del temple i format per làpides i tombes fetes amb fragments de carreus i maons romans. **Restes d'una possible capella:** trobades a l'interior de la catedral, podrien pertànyer a un possible temple preromànic hispanovisgot. **Conjunt hidràulic medieval:** a la part del darrere de la catedral, la que dona als horts, s'ha descobert un sistema de connexió de servei d'aigua dels segles XVII i XVIII amb què se subministrava aigua als terrenys i les dependències del capítol annexes al temple. Actualment, s'ha convertit en un jardí hidrològic que dona accés a les visites turístiques. Explica la construcció de l'edifici en un lloc ric en aigua que dona nom a la catedral: Santa Maria de la Huerta.

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2012
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

Tarraconense

La família, antídoto contra la crisi

Les diòcesis amb seu a Catalunya celebren del 19 al 25 de març la Setmana de la Família i de la Vida

Samuel Gutiérrez
Sant Feliu de Llobregat

«A més família, menys crisi.» Aquest és el lema escollit per les delegacions de Família i Vida de les diòcesis catalanes per celebrar enguany la Setmana de la Família i de la Vida. Del 19 al 25 de març tindran lloc tot un seguit de xerrades, tallers formatius, taules rodones i conferències que serviran d'avantsala i preparació a la celebració, del 30 de maig al 3 de juny, de la Trobada Mundial de les Famílies amb el Papa a Milà. «L'objectiu principal de la Setmana —afirma Mons. Agustí Cortés, bisbe delegat de la Tarraconense en l'àmbit de la pastoral de la Família i de la Vida— és aprofitar les possibilitats que proporciona una acció conjunta de totes les diòcesis amb seu a Catalunya per cridar l'atenció sobre la greu problemàtica de la família avui.» I afegeix: «Volem posar de manifest que en els moments actuals de profunda crisi, necessitem més que mai la família.»

Amb el lema «A més família, menys crisi», les delegacions de Família i Vida han volgut potenciar conjuntament tot el treball que es fa a favor de la família com a cèl·lula principal de la societat. En el context de crisi que vivim, no només econòmica, tècnica i estructural, sinó també cultural i ideològica, la família, tal com l'entén l'Església, «esdevé un veritable focus d'humanització per a tots els seus membres, especialment per als fills que es formen al seu si. I no hi ha millor medicina per a la crisi que créixer en humanitat», assegura el bisbe Cortés. Però no només això, «és un fet constatable», continua dient el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, «que allà on el nucli familiar es manté unit i estable, els qui més pateixen la crisi econòmica troben en la família un aixopluc decisiu. En un doble sentit. En sentit material, pel fet que molts estan sobrevivint amb les ajudes que reben dels propis membres de la família; però també en el sentit anímic i espiritual, perquè el suport personal es rep en primer lloc en l'àmbit on més intensament i properament es comparteix l'amor.»

Comunitat de vida i d'amor

La convocatòria conjunta a les diòcesis de la Tarraconense de la Setmana de la Família i de la Vida vol respondre també a una mancança pastoral que el bisbe Agustí Cortés no dubta a assenyalar amb esperit d'autocrítica: «Creiem que l'àmbit de la família i de la vida no ha estat ben atès pastoralment aquí a Catalunya.» Per això, des de fa ja uns quants anys, es treballa amb més intensitat i afany perquè l'Església pugui fer sentir la seva veu i el seu missatge en aquest àmbit decisiu de la societat. La família, per a l'Església, és cridada a esdevenir veritable «comunitat de vida i d'amor», segons paraules del Concili Vaticà II. «La família —afirma també Mons.

Cortés— és la imatge i semblança de la Trinitat a la terra.»

Juntament amb el context actual de crisi econòmica i cultural, és evident que també la família entesa en sentit cristià —fonamentada en el matrimoni entre l'home i la dona i els fills— es troba en un moment molt delicat. «La família està en crisi perquè la convivència en ella mateixa està en crisi. Si els compromisos estables d'amor en l'àmbit de la fidelitat es trenquen», explica el bisbe Cortés, «la família perd no només el seu sentit integrador i socialitzador, sinó també la seva funció humanitzadora i la seva missió en la transmissió de la fe». «L'Església té en la família el nucli més immediat i primer en el qual l'ésser humà es troba a ell mateix i descobreix l'amor», sosté el prelat responsable de la pastoral familiar de la Tarraconense. En aquest sentit, la família esdevé un dels reptes més urgents i difícils de l'Església actualment. «La família —sosté Mons. Cortés— no pot sobreviure sense una obertura a la generositat en la vida, en la convivència i en el tracte

MONS. AGUSTÍ CORTÉS:
«La família és un veritable focus d'humanització per a tots els seus membres. I no hi ha millor medicina per a la crisi que créixer en humanitat»

personal. És la primera experiència comunitària més propera al paradís.» I continua dient: «La prioritat de l'Església avui és afavorir i potenciar la comunitat familiar, convençuda que a partir de la recuperació dels valors fonamentals de l'Evangeli en el si de la família es pot guarir el cor mateix

de la cultura.»

Entre els camps que es volen potenciar els pròxims anys en l'àmbit de la pastoral familiar hi ha la preparació al matrimoni, que s'ha de remuntar a la infància i a l'adolescència; la presència més significativa en el món educatiu i parroquial, i la promoció dels moviments de caire matrimonial i família, com a carisma que afavoreix la convivència, l'ajuda familiar i l'educació. Al mateix temps, des de les delegacions de Família i Vida cada vegada es pren més consciència que la seva matèria és interdisciplinària i que afecta tots els àmbits de la pastoral de l'Església com si es tractés d'un eix transversal.

Trobada Mundial a Milà

Com a preparació de la VII Trobada Mundial de les Famílies que enguany s'ha convocat a Milà, la Setmana de la Família i de la Vida també abordarà des de diverses perspectives el lema proposat pel Sant Pare amb motiu d'aquestencontre: «La família: treball i festa.» Segons el bisbe Agustí Cortés, «es tracta d'un lema molt encertat perquè en el si de la família es donen els tres elements fonamentals de l'exigència de la criatura humana: presència d'amor, treball com a desenvolupament, creativitat i col·laboració amb la Creació, i la festa i el gaudi estètic».

La trobada de Milà, convocada del 30 de maig al 3 de juny, vol posar en solfa la importància del treball i la festa en l'obertura de la família al món. «El treball i la festa —expliquen els organitzadors de la trobada a la pàgina web de l'encontre (www.family2012.com)— són modalitats a través de les quals la família habita l'espai social i viu el temps humà. L'objectiu és il·luminar el nexa entre l'experiència de la família i la vida quotidiana en la societat i en el món.»

Barcelona emmarca la Setmana de la Família en la Missió Metròpolis

Una de les diverses accions pastorals previstes en la Missió Metròpolis de l'arxidiòcesi de Barcelona serà la Missa a favor de la Vida que presidirà el cardenal Lluís Martínez Sistach el pròxim 24 de març a la Sagrada Família. La celebració, que tindrà lloc a les 17 h, estarà precedida per una catequesi familiar pronunciada pel mateix purpurat. Dins de la Setmana de la Família i de la Vida l'arquebisbat de Barcelona ha programat també dues conferències: *La família i la festa*, de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, el dimecres 21 de març, a les 19 h, a la Sala Sant Josep del Seminari Conciliar; i *La família i el treball*, a càrrec de Glòria Renom, diputada del Parlament de Catalunya, el dijous 22 de març, a les 19 h, a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar.

Barcelona

«Em satisfà quan em diuen: “Vostè ens va ajudar a estimar l'Església”»

Mons. Francesc Muñoz, canonge emèrit

Jaume Aymar

Mons. Francesc Muñoz i Alarcón té 94 anys. Ha treballat al costat de quatre bisbes de Barcelona: Gregorio Modrego, Marcelo González, Narcís Jubany, Ricard Maria Carles i, ja jubilat, manté bona relació amb l'actual arquebisbe, el cardenal Martínez Sistach, a qui coneix des de fa molts anys. Ens rep amablement a la residència Sant Josep Oriol, on viu. El discurs és fluid i la parla clara. Espera el 60è aniversari del Congrés Eucarístic de Barcelona. Mossèn Muñoz, com a secretari particular del Dr. Modrego, va estar al seu costat assistint-lo. El Dr. Isidre Gomà, secretari general del Congrés, va qualificar-lo de «col·laborador universal» del magne esdeveniment.

Com va sorgir el Congrés Eucarístic?

La idea la va assumir el Dr. Modrego quan l'any 1949 va promulgar la celebració d'un congrés eucarístic diocesà. Va polsar l'opinió i com es movien les masses fidels a l'Església. S'havia acabat la guerra mundial, feia uns anys que no s'havia celebrat un congrés eucarístic i es va atrevir a proposar a Pius XII de celebrar a Barcelona el XXXV Congrés Eucarístic Internacional, valorant la situació que Espanya en aquell moment no estava en guerra. Ho va aconseguir anant a Roma. Va tenir la picardia que l'acompanyés el Dr. Bataller, científic, perquè va pensar: «Aquest mirarà més la naturalesa i la sedimentació que no el que jo faig.» I així va poder tornar sabent que seria Tedeschini el delegat pontifici per al Congrés i no va caldre que ho sabés ningú més que ell.

Passats 60 anys, com es podria commemorar dignament aquesta efemèride?

Aquests 60 anys han portat una gran renovació que no hem d'atribuir al Congrés Eucarístic solament perquè entremig hi ha hagut el Concili Vaticà II. Commemorar el Congrés Eucarístic és acollir tota la documentació del Magisteri que es refereix a l'Eucaristia que ha estat molt rica i abundant: presència real, devoció i culte eucarístic fora de la missa —que s'ha valorat molt— i l'Adoració al Santíssim Sagrament; les associacions adoradores: l'Adoració Perpètua i l'Adoració Nocturna tant masculina com femenina han pogut agafar més empena i el magisteri pontifici ha contribuït que els ànims estiguin més disposats a la vida eucarística. També el Centre de Pastoral Litúrgica ha servit molt a la nostra diòcesi, a Catalunya, i arreu del món.

Com era el doctor Modrego?

Era un home d'una espiritualitat senzilla: el rés de les hores, el Rosari que resàvem cada dia en família i en comunitat... Un home de virtuts sòlides, tradicional; les virtuts teològiques i morals les tenia per damunt de tot. La seva bonhomia d'aragonès però format a la vora del cardenal Gomà, català, li va permetre conèixer anticipadament els catalans. Durant la guerra civil alguns

Agustí Codinach

catalans, fins i tot condeixebles seus, es van refugiar a Toledo i van ocupar càrrecs pastorals. Això el va predisposar a llançar-se a una certa aventura, però la seva fermesa va passar per damunt dels qui el podien dissuadir.

Recentment ha mort Frederic Udina i fa sis anys va morir el seu germà Santiago, col·laboradors del Dr. Modrego. Què ens en pot dir?

Van ser dels principals del Congrés. Santiago Udina, president diocesà de l'Acció Catòlica, va promoure l'adquisició i col·locació de la primera pedra de les obres diocesanes al carrer Llúria 7, per això es va dir la Casa de l'Església o la Casa de l'Acció Catòlica, on van radicar els moviments d'Acció Catòlica, després ampliat. Frederic va ser l'home dels jesuïtes i per tant de l'obra dels exercicis parroquials i la Congregació Mariana del Pare Vergés. Civilment recordem la seva trajectòria al capdavant de l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

L'any 1982, ara fa trenta anys, vostè va haver de rebre personalment Joan Pau II a Barcelona, ens ho pot explicar?

En el programa s'havia assenyalat Barcelona perquè s'hi celebrés l'acte del món obrer. Però el Dr. Jubany volia que hi hagués una celebració eucarística a Montserrat perquè la litúrgia, tan promoguda aquí, es veïés plasmada en una missa concelebrada. Però el Senyor va voler que fos un dia tan plujós que l'helicòpter que el portava des de Saragossa no trobés el lloc on podia aterrar. Van anar mirant alguns camps d'esports, de futbol i en cap d'ells no s'atrevien a aterrar i per això van decidir anar a El Prat. Com que totes les autoritats civils i eclesiàstiques l'esperaven a Montserrat, no hi havia ningú per rebre'l a l'aero-

port. I em van telefonar a mi, que havia de preparar l'arribada del Sant Pare a la catedral al migdia, perquè anés a rebre'l. Em van posar un cotxe de la policia i corrent a les fosques vam anar a l'aeroport. Quan va aterrar el cardenal Martínez Somalo es va adreçar a mi perquè em coneixia de Roma: «*Muñoz, ¿cómo es que no nos han puesto el avión que tenían preparado en Zaragoza?*» Dic: «Miri, a mi m'han dit que vingúes aquí a rebre el Sant Pare.» Aleshores va arribar l'helicòpter del Papa: es va obrir

la porta, il·luminada, i ell, amb cara d'astorament, en va sortir. M'hi vaig acostar amb un comandant dels carrabiners que representava l'autoritat civil i vam dir-li: «*Santísimo Padre, todas las autoridades le están esperando en Montserrat.*»

Amb uns cotxes de la Casa Reial se'n van anar corrent cap allí. Jo vaig avisar: «El Sant Pare ja ha aterrat a Barcelona i està pujant en cotxe.» Jo era l'únic clergue i el Sant Pare el primer sorprès.

Vostè ha estat anys delegat de vida religiosa...

Quan el doctor Modrego va cessar, el seu successor, Don Marcelo, va voler reorganitzar la diòcesi i va distribuir delegacions i vicaries episcopals territorials i funcionals. I a mi em va confiar la vida consagrada. Vaig consultar el doctor Modrego i em va dir que ho acceptés. I amb permís d'ell vaig començar sota la direcció molt ben portada de Don Marcelo. M'hi van mantenir el doctor Jubany i el cardenal Carles. Va durar 25 anys fins al dia de la jubilació per edat.

Quins són els trets propis de la tasca pastoral de l'Església a Catalunya?

Catalunya sempre ha estat mirant més Europa i no sols a dins de casa seva.

I això ha fet que corrents de pastoral i d'espiritualitat de fora hi entressin més fàcilment. El canonge Boulard va venir per aquí a parlar-ne, les institucions pastorals promogudes a Europa van tenir cabuda aquí, sobretot el CPL i també l'organització de la pastoral amb el CEP. Això ha fet que la gent es formés aquí pastoralment. És clar que també hi havia un sector que mirava amb enyorança les línies anteriors...

Com es van conjuminar les diverses sensibilitats?

Els papers d'uns i d'altres van haver de combinar-se tant per part de Don Marcelo, que no va ser tan ben rebut, com després el doctor Jubany. Ell mateix va donar la mà als que estaven enfrontats i els va fer agermanar: és una bona tasca. Don Marcelo, en canvi, va haver de suportar l'enemistat, que no era contra la seva persona, sinó per la decepció que no hagués estat un bisbe català el successor de Modrego. Ell se'n va anar d'aquí molt content dels barcelonins però molt afligit dels que el combatien. Vaig patir al seu costat acompanyant-lo i ajudant-lo en tot el que vaig poder...

Parli'ns de la visita de Benet XVI a l'Obra Benèfica-Social del Nen Déu, el 2010, obra per la qual vostè ha treballat molt...

Amb motiu de la visita del Sant Pare, el doctor Lluís Martínez Sistach va pensar de proposar-li, a part de la benedicció i consagració del temple de la Sagrada Família que era el gran esdeveniment, que veiés la realitat benèfica i pastoral de Barcelona, i li va proposar també una visita que s'adigués als principis d'atenció als necessitats que havia promulgat i promulgava el papa Benet XVI. I pensant diverses obres la que li va semblar més apta era l'Obra Benèfica-Social del Nen Déu, nascuda l'any 1892 i que atén sobretot els deficients psíquics.

Vostè és lector habitual de Catalunya Cristiana. Quins suggeriments faria al setmanari?

En l'actualitat el setmanari està molt atent a les realitats eclesials però també a l'entorn civil. Em passo dues hores llegint-lo perquè conté una gran riquesa. Sóc un lector de *Catalunya Cristiana* i de totes les seves seccions i les he arribat a admirar. Voldria que els catòlics s'adonessin que és un òrgan molt interessant per a ells i les seves famílies, i no m'estic de dir-ho.

Un somni per a l'Església universal?

M'ha agradat sempre que Catalunya volgués ser capdavantera en la pastoral, malgrat les dificultats i les contrarietats que se li oposaven. Aquesta mirada a Europa és un punt de referència molt bo a millorar. Quan vaig ser nomenat consiliari de l'Acció Catòlica Femenina vaig viatjar a França a veure Mons. Cardjin per veure com funcionava el seu model i adaptar-lo aquí. Però hem mantingut també una fesomia pròpia en l'Acció Catòlica de casa nostra, tot i evolucionant, com va ser la dels joves, aprofitant mitjans nous com els que venien procedents dels Cursets de Cristiandat de Mallorca, que vam assimilar-los també amb els nostres col·laboradors per adaptar-los al personal femení. I va donar un gran resultat. Persones ja de 70 anys encara recorden que quan van pertànyer a l'Acció Catòlica se'ls va inculcar sobretot l'amor a l'Església i que això va contribuir a viure'n intensament el misteri. Ha estat molt satisfactori per a mi que em diguessin: «Vostè ens va ensenyar a estimar l'Església.»

«M'ha agradat sempre que Catalunya volgués ser capdavantera en la pastoral»

Barcelona

La Pastoral Obrera afronta el futur en clau d'esperança

La XXIV Jornada d'Estudi planteja una línia de treball per emprendre una acció sociopolítica de conjunt amb altres organitzacions

Carmen García
Barcelona

La Pastoral Obrera de Catalunya es va aplegar l'11 de febrer passat al Seminari Conciliar de Barcelona amb motiu de la XXIV Jornada d'Estudi per compartir l'anàlisi de la situació dels treballadors en atur, sobretot les causes i també les perspectives de futur i situar-se, com Jesús, amb entranyes de misericòrdia. La jornada va ser organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya amb el títol «Davant de l'atur, respostes i reptes».

En la presentació van fer-se presents el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, el director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya, Mn. Pepe Rodado; i representants de les associacions Càritas, Acció Solidària Contra l'Atur i la Fundació Trinijove, que es dediquen des de fa temps a donar resposta a persones que pateixen aquestes situacions.

El bisbe Taltavull va destacar en la presentació que Jesús s'identifica totalment amb qui pateix i va afegir: «Hem d'estar atents als esdeveniments per posar totes les nostres energies al servei dels altres.»

La jornada va començar amb la intervenció de Mercè Darnell, responsable de l'Àrea de Programes i Serveis de Càritas, que va destacar: «La majoria d'immigrants d'Amèrica Llatina tenen expedients a Càritas. Sense l'ajuda de l'Església no haurien tirat endavant. El 70% de la gent que ve a demanar ajuda no té feina ni formació i els immigrants que tenen estudis no els tenen convalidats. Ara la nostra prioritat ja no és trobar feina sinó ajudar-los a sobreviure. Si les persones no tenen cobertes les seves necessitats més bàsiques es troben tan angoixades o enfonsades que no poden buscar feina.» I va afegir: «El pitjor de l'atur és que provoca exclusió personal. En termes socials i econòmics això té un cost altíssim. Com a Església cal lluitar pels drets de la gent en atur.»

Va continuar la seva intervenció explicant alguns dels projectes que Càritas promou per a la creació de petites empreses d'inserció com ara les del transport en bici o en moto. Agricultura ecològica i de proximitat en zones rurals prop de les ciutats que donen servei a restaurants. Supermercats en zones deprimides que recullen excedents d'aliments a baix preu per vendre'ls, etc. «El més important —va acabar dient el ponent— és que les feines siguin dignes perquè, en cas contrari, d'aquí 10 o 15 anys ens trobarem en la mateixa situació que ara.»

Tot seguit va intervenir Oriol Romances en representació de la fundació privada Acció Solidària contra

Agustí Codinach

El bisbe Taltavull, al centre de la imatge, va voler fer-se present a la jornada.

l'Atur. Segons va explicar Romances, «proposem un pla de xoc per crear llocs de treball i ajudar persones amb treball precari per promocionar-se i estabilitzar-se econòmicament. Creiem que el nostre deure és crear ocupació».

Per això disposen d'un fons econòmic sense interès per a ajudes que van des del pagament puntual de necessitats vitals fins a donar suport econòmic i autoocupació, a cooperatives, a processos d'inserció laboral, etc.

I va continuar afirmant: «Analitzem els plans d'empresa, xifres i viabilitat dels diversos projectes. L'any 2010 vam crear 207 llocs de treball consolidats amb una inversió total de 441.426 euros en préstecs.» Va acabar dient que «una bona notícia és que hi ha més gent ajudant del que pensem».

Un bon exemple és la Fundació Trinijove, una iniciativa creada al barri de Trinitat Vella per donar una resposta global als aturats. La seva representant, Yolanda Burgueño, va destacar en la seva intervenció que el seu objectiu és «donar dignitat a la persona amb un contracte i condicions de vida digna». La fundació, que va atendre 2.564 persones l'any 2011, focalitza la seva obra en l'àrea metropolitana de Barcelona, on promou cursos de formació i integració. «Ara preguntem a les empreses quin perfil professional necessiten i formem específicament per a aquests treballs. Fer pràctiques en la mateixa empresa és fonamental.»

La Fundació disposa de diversos projectes entre els quals destaquen l'atenció a joves expulsats d'instituts, perquè no perdin la motivació i continuïn formant-se per aconseguir,

almenys, el graduat escolar; un centre de drogodependències; tallers audiovisuals, classes d'alfabetització, etc.

Una altra iniciativa a destacar relacionada amb l'àrea de serveis i medi ambient ha donat el seu fruit amb la creació de la seva pròpia empresa: «Impartim cursos de formació i sensibilització ambiental i els nostres alumnes alhora formen treballadors del sector serveis d'algunes empreses com ara ho-

tels, restaurants, el Camp Nou, etc. on a més en gestionem els residus.» I va acabar dient: «Treballem per donar solucions immediates en coordinació amb altres entitats.»

A continuació es van formar vuit grups de treball per aprofundir i donar resposta a la línia d'actuació dels membres de la Pastoral. Després de l'esmorzar, Mn. Pepe Rodado va ser l'encarregat d'exposar les conclusions que es van centrar en quatre línies d'actuació.

En primer lloc va destacar la importància d'educar la consciència: «Se-

guint la doctrina social de l'Església cal educar en el principis, en el sentit de la justícia i la honradesa. Promoure la recerca del bé comú davant de l'individualisme.» En segon lloc va ressaltar la necessitat que davant d'aquesta situació l'Església ha de tenir una veu pública, que faci un posicionament.

Un altre apartat a destacar és la necessitat del treball en xarxa, consistent a mantenir contactes amb empresaris, sindicats i diverses entitats i associacions ocupades i preocupades per la problemàtica laboral. Aglutinar i consensuar aquests treballs i crear una comissió d'aturats dins de la Pastoral Obrera. I finalment, fer una denúncia profètica de determinades situacions que vivim: «Això suposa una conversió a esdevenir testimonis creïbles, un compromís a no criticar perquè també som criticables. Per això cal ser coherents i honrats», va acabar dient Mn. Pepe Rodado.

MERCÈ DARNELL
(Càritas): «Ara la nostra prioritat ja no és trobar feina sinó ajudar-los a sobreviure»

ORIOl ROMANCES
(Acció Solidària contra l'Atur): «La bona notícia és que hi ha més gent ajudant del que pensem»

El XIV Simposi de la Fundació Claret reflexionarà sobre la credibilitat

Redacció / Barcelona

El tema escollit enguany per al simposi de la Fundació Claret, que tindrà lloc el dissabte 17 de març, és *La credibilitat: un repte decisiu per als cristians d'avui*. Per abordar aquesta qüestió, les ponències aniran a càrrec de l'escriptor Vicenç Villatoro; el filòsof i teòleg Joan Llidó; la religiosa i professora de bioètica M. Pilar Núñez-Cubero; el president de la Fundació Joan Maragall, Josep M. Carbonell; la religiosa i fundadora de Bayt Al-Thaqafa, Teresa Losada, i Ramon M. Nogués, escolapi i expert en neuroreligió. Per a informació i inscripcions: <http://fundacioclaret.org> – info@fundacioclaret.org.

Girona

El bisbe escriu als infants que es preparen per a la Primera Comunió

En un format participatiu Mons. Pardo fa un seguiment d'aquesta catequesi

Víctor Gay
Girona

«Sóc el teu bisbe Francesc: segur que a la catequesi t'ho han explicat, i com que aviat faràs la Primera Comunió t'escriu aquesta carta per felicitar-te i per dir-te que n'estic molt content.» Amb aquests termes comença la missiva que Mons. Francesc Pardo adreça a tots els infants de la diòcesi que es preparen per a aquest pas tan important en el seu camí com a creients.

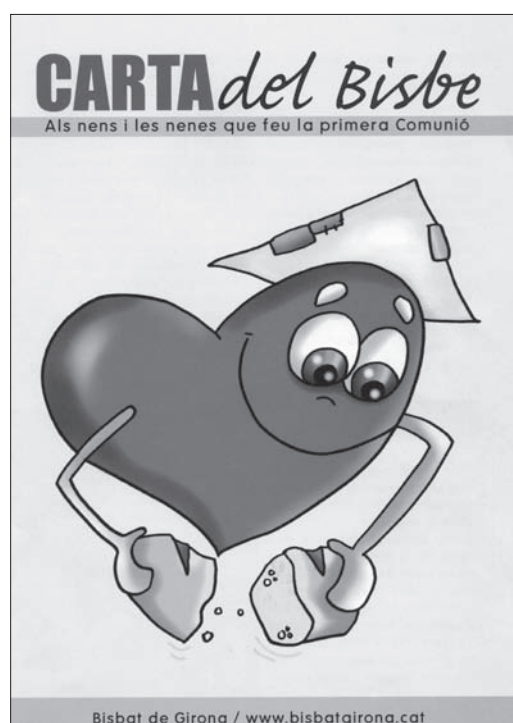
La singularitat d'aquesta iniciativa és el format del missatge episcopal. S'ha evitat, en tot moment, que tingui un aspecte tradicional de les cartes. Al contrari, més de la meitat de les seves vuit pàgines corresponen a il·lustracions que els destinataris poden pintar. D'aquesta forma s'equilibra la lectura del text amb la participació directa dels nois i noies.

L'argument de la carta arrenca amb

qui era Jesús de Natzaret i què va fer abans de ser condemnat a mort, de com va rentar els peus als amics, «per ensenyar-los com s'havien d'ajudar i servir els uns als altres», per culminar amb la pregària eucarística. Tampoc s'amaga la passió que culmina amb la resurrecció, «és molt important creure que Jesús no va quedar mort al sepulcre, sinó que va ressuscitar», els explica el bisbe.

Després d'aquella primera Eucaristia, s'explica com es repeteix en cada celebració: «El qui presideix la missa —el sacerdot o el bisbe— repeteix sobre el pa i el vi les paraules de Jesús, perquè siguin el seu cos i la seva sang.»

En el seu escrit explica el sentit de la primera vegada que el noi o la noia s'aproparà a rebre la comunió, per afegir tot seguit que «després ha de venir la segona, i la tercera, i la quarta... i la de cada diumenge». Explica, en la part final de la carta,

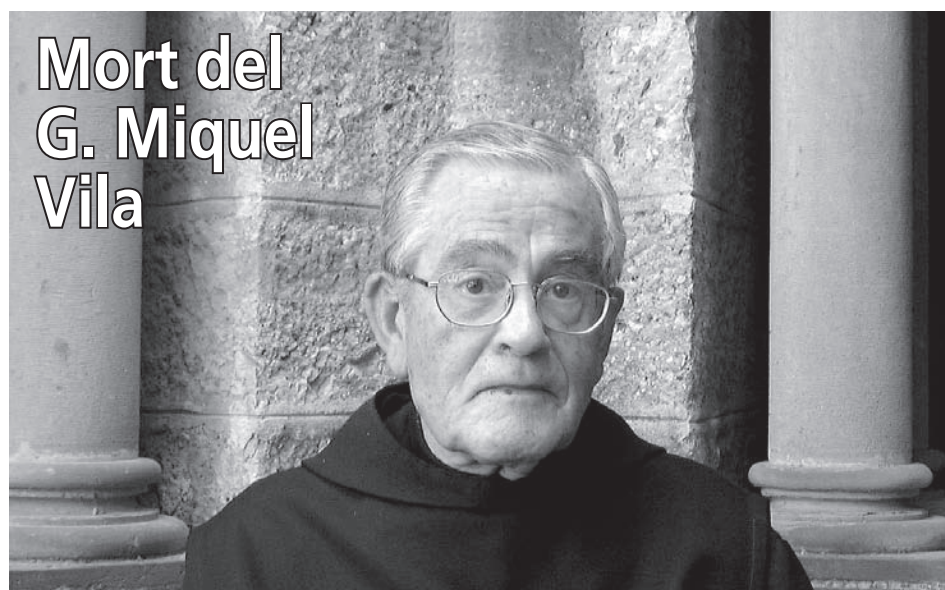
Portada de la carta del bisbe Francesc als infants.

la importància de combregar cada diumenge a la missa donat el sentit del terme «unió» i «com», que vol dir «amb», «per tant indica que és la manera d'estar units a Jesús», tot posant l'exemple d'unir-nos en una abraçada o donant-nos les mans.

També recorda que després de la Primera Comunió la catequesi continua, com una «escola de Jesús», i donat que Jesús ens ha fet el gran regal d'unir-se a nosaltres espera que també li fem el regal de seguir per tal que el coneguem millor, «pensa que aquest és el regal més important. Aquesta és la gran festa que has de viure molt content i acompanyat dels que t'estimen i dels cristians de la parròquia».

El bisbe Francesc acaba la seva carta amb aquests termes: «Jo, que ja fa molts anys també vaig fer la Primera Comunió, estic al teu costat amb estimació i demanant a Déu que et beneeixi.»

Sant Feliu de Llobregat

Redacció / Montserrat

El dijous 23 de febrer va morir al monestir de Montserrat el G. Miquel Vila i Vernet. Tenia 94 anys i 52 de vida monàstica. Va néixer a Sabadell el 13 d'agost de 1917, era llicenciat en Farmàcia i va fer la professió solemne el 21 de desembre de 1981.

D'adolescent, el G. Miquel va estudiar al col·legi del Collell, al Pla de l'Estany. Acabat el batxillerat, va estudiar farmàcia i es va llicenciar a la Universitat de Santiago de Compostel·la. L'any 1946 va entrar a Montserrat i a l'inici del noviciat li va ser imposat el nom de Bernat. Va professar l'any 1949.

Va treballar a la impremta, a la biblioteca, a la sagristia del cambril i a la farmàcia de la infermeria, a més de fer, durant un temps, de professor de química a l'Escolania. El 1963 va ser destinat al monestir del Miracle, on va impartir classes a l'escola que hi havia

per als infants del veïnat, a més de fer d'avicultor i de col·laborar en altres tasques d'aquesta casa depenent de Montserrat. El seu procés interior, però, el va portar a replantejar-se l'opció de vida monàstica que havia seguit, com va apuntar el pare abat Josep M. Soler a l'homilia del seu enterrament.

El 1971 va deixar el monestir —un cop obtinguda la dispensa corresponent— i va treballar en una farmàcia d'Abrera i, després, va passar a tenir farmàcia a Organyà. Amb tot, més endavant va arribar a la conclusió que aquest no era el seu camí i l'any 1980 va demanar de tornar a Montserrat i va ser admès novament. L'any següent va tornar a prendre el seu compromís monàstic, per bé que conservant el nom de pila. En aquesta segona etapa, va treballar entre altres llocs al taller de fotografia, a les còpies de música, a la sagristia d'aquesta basílica i al teloni de majordomia.

1 Quaresma i Setmana Santa

La Quaresma és un temps molt adient, com a cristians, per trobar moments de pregària i reflexió.

Tots els divendres de Quaresma farem l'exercici pietós del Via Crucis. Els dijous eucarístics i l'Hora Santa volen ajudar-nos a preparar la celebració de la Pasqua.

Amb motiu de les celebracions de la Setmana Santa la Residència del Sagrat Cor es troba a disposició d'aquelles persones que desitgin participar en les diverses celebracions.

Per a informació truqueu al telèfon 934 175 686.

2 Setmana Santa 2012

1 d'abril 2012 Diumenge de Rams
A les 12 hores **Benedicció de Rams** a la Basílica
A les 13 hores **Benedicció de Rams** a la Cripta

5 d'abril
A les 8 h **Dijous Sant**
A les 18.30 h **Laudes**
Missa vespertina
Cena del Senyor
A les 21.30 h **Hora Santa**
A les 23 h **Vetlla Extraordinària**
oberta a tots

6 d'abril Divendres Sant
A les 8 h **Laudes**
A les 11.30 h **Ofici de lectures**
A les 12 h **Via Crucis**
A les 17 h **Celebració de la Passió del Senyor**

7 d'abril Dissabte Sant
A les 8 h **Laudes**
A les 22 h **Solemne Vetlla Pasqual**
Adoració Nocturna oberta a tothom

8 d'abril Pasqua de Resurrecció
Horari de misses igual que els dies festius

3 Sagraments de la Confirmació i la Unció dels malalts

El Temple del Tibidabo, durant aquest curs, després d'una preparació adient, convida tothom que no ha tingut l'oportunitat de rebre aquests sagraments i vulguin fer-ho. Les celebracions tindran lloc durant el temps de Pasqua. Cal que comuniqui els vostres noms i telèfons per poder convocar, participar i atendre tothom.

4 Viatges i Peregrinacions

Com tots els anys, el Temple del Tibidabo ofereix alguns viatges o peregrinacions amb l'objectiu de crear grups de coneixement i amistat:

Lourdes: 18, 19 i 20 de maig de 2012
Terra Santa: de l'1 al 8 de novembre de 2012
Perú: del 6 al 29 d'octubre de 2012
PER A INFORMACIÓ:
Temple del Tibidabo – telèfon 934 175 686
Viatge Magister – telèfon 934 879 423

Solsona

Comunicació pastoral «Tots contra la crisi»

El bisbe Novell convoca a «una gran onada de caritat»

Ramon Estany
Solsona

El bisbe de Solsona ha publicat una comunicació pastoral a tots els fidels a través del full diocesà que fa referència a la crisi econòmica i forma part d'una campanya extraordinària que el bisbat de Solsona porta a terme a través de Càritas diocesana.

Titulada *Tots contra la crisi*, la comunicació s'inicia amb un diagnòstic dels orígens d'aquesta crisi, l'any 2007, amb el col·lapse financer dels bancs i les hipoteques *ninja* als Estats Units. «A Espanya aquesta dinàmica fou espectacular a causa de la bombolla immobiliària i d'unes inversions faraòniques en infraestructures. Aquest creixement va atreure gran quantitat de mà d'obra provinent de l'estranger.»

Quan es van tallar els crèdits, la «desconfiança fou especialment severa envers el conjunt del sistema financer espanyol i això va provocar una frenada en l'economia espanyola, donat que tot llur creixement es basava en el crèdit estranger». I els efectes van ser: l'aturada de la construcció, el tancament de moltes empreses, el creixement de l'atur, l'impagament d'hipoteques...

Mons. Novellassegura que «Catalunya encara està pitjor. A causa del sistema de finançament de la Generalitat, cap banc no es refia de llur solvència per la qual cosa no li ha quedat més remei que aplicar unes retallades molt més dràstiques i emetre deute adreçat a privats. Les reduccions del sou dels funcionaris, la disminució de la inversió pública en infraestructures, les retallades en els serveis de sanitat i educació han estat més severes. La Generalitat no té diners per mantenir uns serveis públics tan costosos i no ofereix garanties perquè els bancs els en puguin deixar».

El prelat solsoní busca la resposta al perquè ens ha passat això i tot i reconèixer que «és fàcil cercar culpables de la crisi: acusem els polítics, els banquers, els "mercats", el "sistema". Però, no ens enganyem, sense negar llurs responsabilitats, hem de reconèixer que el motiu principal de la crisi és que tots plegats hem volgut viure per damunt de les nostres possibilitats». «Aquesta societat de consum ens ha enganyat. Ens assegurava que el benestar dels famosos estava també al nostre abast.»

I les administracions públiques també reben la crítica del bisbe de Solsona

perquè «han acabat d'arrodonir aquesta cultura del consum desproporcionat. Durant aquests anys, sempre a base de manllevar diners i d'hipotecar el futur, s'ha difós el convenciment que era possible tenir un sistema educatiu, una sanitat i unes infraestructures de comunicació com les dels països més rics d'Europa, uns equipaments culturals espectaculars i, fins i tot, unes presons de cinc estrelles».

El cap de la diòcesi solsonina té present la cara més dura de la crisi, com sempre, els més febles. En un sistema econòmic on l'única llei és el lliure mercat, els febles sempre s'emporten la pitjor part, diu. També pateixen durament la crisi els immigrants. «Van venir perquè els necessitàvem i ara són els primers a ser despatxats i a no trobar feina.»

Però la cara més perillosa i alarmant d'aquesta crisi segons el bisbe solsoní és «la gran quantitat de persones normalitzades laboralment que han quedat a l'atur i no troben feina». Ara a Espanya hi ha un 23% d'aturats. El nombre de famílies en situació d'alt risc —on ningú no treballa— fa tremolar: 1 milió i mig. Entre els joves la situació és desesperançadora: si continua creixent la desocupació juvenil al ritme del darrer any (6 punts d'increment), aquesta primavera arribarem a la meitat dels joves a l'atur.

Càritas informa que el nombre de peticions no para de créixer. Vénen a demanar ajuda persones que mai l'havien necessitada i molts no gosen fer-ho per la humiliació que els suposa: estan disposats a privar-se de calefacció, aigua, llum i una alimentació suficient, abans que demanar caritat.

El bisbe de Solsona valora el fet que no hi hagi una revolta social perquè «molts pensionistes ajuden els fills en atur i molts d'altres acullen les famílies de llurs fills aturats a casa seva; perquè hi ha empresaris que estan aguantant els treballadors, perdent diners i consumint el patrimoni que han acumulat

«Us convoco a una gran onada de caritat per tal que, a la diòcesi, a ningú li manqui sostre, llum, aigua, calefacció i una alimentació suficient»

al llarg dels anys; perquè hi ha escoles concertades que estan consumint les seves poques reserves per no exigir quotes a famílies que no les poden pagar; perquè hi ha autònoms que perdonen deutes a aquells que s'han quedat sense feina; perquè els funcionaris, conscients de la seguretat i l'estabilitat de la seva ocupació, accepten amb esperit de sacrifici les retallades de sou; perquè molta gent anònima directament o a través de Càritas ajuda moltes persones».

A tots ells, el bisbe els agraeix l'esforç i els encoratja a continuar donant aquest ajut, però acaba fent una reflexió i una crida especial als fidels catòlics a no quedar impassibles davant del fet que alguns parents, amics, veïns i conciutadans estan al llindar de la pobresa, amb dificultats per gaudir dels serveis més bàsics d'alimentació i vivenda.

«No podem passar de llarg davant d'aquesta realitat com alguns dels personatges de la paràbola del bon samarità (Lc 10,30-37). Cadascú pot fer-hi alguna cosa», diu el bisbe, que ell mateix s'ha rebaixat el sou un 25% amb aquesta finalitat. També la diòcesi hi destinarà extraordinàriament uns 300.000€ (el 10% del pressupost ordinari dels anys 2011 i 2012) i els arxiprestats i les parròquies que puguin han estat convidats a fer el mateix per

dotar el Pla d'Ajuda Social de Càritas diocesana.

Per poder aconseguir l'objectiu d'aturar la crisi i pal·liar-ne les conseqüències, el bisbe adreça una petició als empresaris i a les persones que tenen diners: «És molt el que vosaltres podeu fer contra la crisi, de fet sou els únics que podeu solucionar-la! Vosaltres sou els primers protagonistes de la creació de riquesa i d'ocupació! Confieu que les administracions s'aprimaran i que el mercat laboral s'agilitzarà i sense por, amb creativitat, arrisqueu, inicieu noves empreses o doneu suport a les que encara sobreviuen! Creeu llocs de treball! No sigueu rics insensats (Lc 14,15-21), de què us servirà acumular,

gaudir i especular?»

La segona petició va dirigida als treballadors, siguin empleats d'empreses o funcionaris, als quals encoratja a «remar tots en la mateixa direcció, sense divisions ni enfrontaments que podrien enfonsar el vaixell en el qual tota la societat està embarcada. I tot i que és cert que el capitalisme pur i dur ha de ser canviat, mentre no s'arbitrin unes normes que el regulin, només podrem sobreviure si som més competitius: si treballem més, per menys diners i repartim la feina existent entre tots! Això és dur, però és la realitat! Això és anar enrere, però amb sacrifici ho podem i ho hem de fer. Els gerents econòmics i els responsables polítics han de ser els primers a donar exemple, a rebaixar-se el sou més que ningú, a renunciar a uns complements innecessaris i escandalosos».

La tercera petició l'adreça als pensionistes, que «sou una gran majoria en l'Església». Reconeix que poca col·laboració econòmica pot demanar al col·lectiu que té el poder adquisitiu més baix de la societat, però també és cert que molts dels pensionistes «teniu casa pròpia o un lloguer raonable i que no heu de pensar en res més que viure i estalviar per no ser una càrrega per als fills. Vosaltres, veient la disbaixa de consum i el malgastament públic d'aquests darrers anys, ja preveïeu que això acabaria malament. Vosaltres sabeu bé què és treballar, estalviar i estar-se de coses i, per tant, és molt el que podeu fer pels vostres fills i néts: ajudeu-los a aprendre-ho!».

La darrera petició és una invitació que adreça a tothom: «És molt el que podem fer. Us convoco a una gran onada de caritat per tal que, a la diòcesi, a ningú li manqui sostre, llum, aigua, calefacció i una alimentació suficient. Només que cadascun de nosaltres renunciï a alguna cosa a favor dels qui ens necessiten, es produirà el miracle de salvar molts del precipici de l'exclusió social.»

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Lleida

«Contemplar el rostre del P. Palau és intentar copsar-ne la passió per l'Evangelí»

Juan Muñoz Cortés, capellà gitano

Jordi Curcó

El 29 de desembre de 2011 va tenir lloc la cloenda del bicentenari del beat P. Palau. Les seves filles, les Carmelites Missioneres i les Carmelites Missioneres teresianes, van organitzar una solemne Eucaristia presidida pels bisbes de Lleida i Urgell. Entre els preveres concelebrants, hi havia Mn. Juan Muñoz Cortés, vicari de Sant Francesc d'Assís de Badalona i sacerdot gitano, el primer i únic que hi ha a Catalunya. Revestit amb una singular estola amb la imatge del P. Palau, el vam veure com vivia amb profunda emoció l'Eucaristia. Mn. Muñoz, que va patir un càncer fa quatre anys, volia evidenciar amb aquesta estola palautiana l'agraïment que vol donar-li al beat carmelita, convençut com està de la seva intercessió en la malaltia que ha patit. «Vaig pregar i demanar al P. Palau la seva intercessió i sorprenentment estic curat del càncer. El metge encara no s'ho creu», ens ha explicat amb certa cautela.

El rostre del P. Palau a l'estola evidenciava l'admiració que teniu per aquest beat, oi?

El rostre de cada persona ens porta i ens endinsa al seu interior. En el bicentenari del P. Palau, contemplar el seu rostre és intentar copsar-ne la passió per l'Evangelí.

Com vas viure la teva greu malaltia?

Tota malaltia, i més encara una malaltia greu, ens commou profundament. Fa que trontollin els fonaments i les seguretats interiors i obliga tota persona a certa reestructuració interior cap a l'abandonament de les possibles seguretats materials i la recerca de Déu con a únic absolut de la vida. En aquest procés, els sants i els beats són per a nosaltres exemples de vida i intercessors. Aquestes dues dimensions dels sants i dels beats són d'ajuda i de suport per al malalt. Els sants són propers a nosaltres i ens acompanyen des de la seva experiència humana, ben propera a la nostra. Alhora són ben propers a Déu, pel seu exemple de vida evangèlica i de confiança en Déu i les adversitats. El P. Francesc Palau, el beat gitano Ceferino Giménez El Pelé, la mare Teresa de Calcuta... són llum per al nostre camí, poderosos intercessors i guies dels nostres passos. Sobre altres qüestions més tècniques, no em puc pronunciar.

Com va viure la celebració a Aitona, poble marcat per la vida del seu fill, el beat P. Palau?

Una festa d'un sant, d'un beat, ha de ser també una festa nostra i aquesta ho va ser de debò. Els sants, en la seva contemporaneïtat, són figures que escurcen les distàncies que pot haver-

Jordi Curcó

Mn. Juan Muñoz, concelebrant en la missa de cloenda del bicentenari del P. Palau a Aitona.

altres. No considero que hagi tingut més dificultats que qualsevol altra persona en unes circumstàncies similars a les meves.

L'Església a Catalunya ha perdut el poble gitano?

No crec que l'Església ni a Catalunya ni enlloc hagi perdut ni el poble gitano ni cap altre col·lectiu. Per a l'Església no és fàcil a vegades determinar on està exactament la línia que separa aquelles realitats i qüestions nuclears i invariables i aquelles qüestions formals i accessòries que poden anar canviant i flexibilitzant-se amb l'objectiu de ser propers i compromesos amb els nostres contemporanis a l'estil de Jesús de Natzaret i dels sants. L'Església compta amb l'ajut de l'Esperit Sant per anar discernint els signes dels temps.

hi a vegades entre la nostra realitat humana ben senzilla i a voltes feixuga i la passió per l'Evangelí i la profunda comunió amb Déu.

Com definiria l'espiritualitat del P. Francesc Palau?

Crec que una de les claus que ens aporta la figura del P. Palau és la unió que va fer real en la seva vida entre l'acció i la contemplació. La seva figura és la d'un místic profundament abocat a l'apostolat. El P. Palau va experimentar durant la seva vida una realitat històrica profundament convulsa. Davant dels canvis i les incerteses de l'època, ell posava l'accent en la confiança en Déu i un compromís profund amb els germans, a l'estil de Jesús. Salvant les distàncies històriques i culturals, la seva manera d'entendre l'espiritualitat és profundament actual i vàlida.

El bisbe Piris en l'homília de la missa a Aitona va dir que el P. Palau és un sant de casa nostra. Esteu d'acord amb aquesta definició tot i que l'Església encara no l'ha canonitzat?

L'Església celebra cada primer de novembre la diada de Tots Sants, fent memòria de tots aquells que s'han compromès amb Jesús i el seu Evangelí i gaudeixen ja de la vida de la glòria. L'Església també ens convida a contemplar, a recordar i a demanar la intercessió de tots aquells germans i germanes nostres que han seguit les empremtes de l'Evangelí, deixant que les formalitats oficials segueixin el seu curs.

Sou l'únic sacerdot gitano que hi ha a Catalunya, us fa això un xic diferent dins del clergat? Heu tingut cap problema per la vostra condició de capellà i gitano?

Francament com a capellà em sento un capellà més, i com a gitano em sento un gitano més; i veure'm així em fa sentir bé amb mi mateix i amb els

CatalunyaCristiana

Truqueu al 93 409 28 10 o envieu-nos aquesta butlleta i podreu gaudir d'aquest magnífic regal

Jornades Mundials de la Joventut 2011
Un DVD que deixa empremta. Les escenes més impactants de la Jornada Mundial de la Joventut 2011. El sensacional ambient dels 1.500.000 pelegrins de 195 països. Els seus testimoniatges. Les seves emotives trobades amb Benet XVI...

Sombra y Luz

Aquest vídeo mostra exemples vius de persones a les quals la seva fe els ha permès suportar millor els seus dolors o tribulacions. Un documental encoratjador en què els protagonistes ens expliquen les seves experiències en un to pausat i reconfortant.

La Sábana Santa
Aquest documental de 45 minuts ofereix la resposta científica més completa fins a la data als interrogants que suscita el llençol de Torí. Desbanca velles teories i errors, com el de la famosa datació del Carboni 14. Un rigorós i extraordinari document!

Subscribiu-vos-hi per només 124,80€ l'any!

Nom i cognoms

Adreça Població

Codi postal Telèfon NIF

Vull subscriure'm a l'edició en: ☐ Català ☐ Castellà

Forma de pagament: ☐ Dos pagaments semestral de 62,40€

☐ Únic pagament 124,80€ anual ☐ Xec nominatiu adjuntat

☐ Domiciliació bancària a: ☐ Banc ☐ Oficina ☐ CC ☐ Compte

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Signatura i data:

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo a CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili a Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat

Cultura

Blogs

Ràdio

en directe

a la carta

Presentació de gala del Grup de Pensament Social Cristià

L'entitat impulsada per Ignasi Farreres, Josep M. Cullell, Josep M. Carbonell i Francesc Torralba va celebrar el primer acte públic per reflexionar sobre el món financer

Joan Piñol
Barcelona

El Grup de Pensament Social Cristià (Grupesc) va organitzar el dijous 16 de febrer el seu primer acte públic des que es va crear aquesta entitat fa poc més d'un mes.

L'estrena del grup va ser un debat al CaixaFòrum de Barcelona a l'entorn de la conveniència de crear una autoritat financera a escala global. Entre els ponents que van prendre la paraula per tractar aquest tema hi havia personatges de gran talla acadèmica com el doctor Joaquim Muns (exdirector executiu del Fons Monetari Internacional), el doctor Anton Gasol (membre de la Junta del Col·legi d'Economistes) i Eduard Ibáñez (president de Justícia i Pau d'Espanya).

Juntament amb aquests experts en economia hi havia els tres principals promotors de Grupesc: Josep Maria Cullell, Ignasi Farreres i Josep Maria Carbonell. L'altre impulsor d'aquest grup, el filòsof Francesc Torralba, no va poder assistir-hi per problemes d'agenda.

El director de la nova entitat, Ignasi Farreres, va destacar a l'inici del debat la importància del naixement de Grupesc. La voluntat dels impulsors és treballar sobre la base de la doctrina social de l'Església per mitjà de conferències, debats i propostes.

«Volem fer aterrar els principis socials cristians a la realitat material», va dir l'exconseller d'Unió Democràtica. En aquest sentit, va afirmar que han volgut sumar el màxim nombre

Agustí Codinach

de persones amb inquietuds socials i que volen complementar, ampliar i eixamplar les altres iniciatives i grups que treballen basant-se en la Doctrina Social de l'Església.

Tots els ponents van destacar la valentia de crear una entitat d'aquestes característiques en un moment com l'actual i també van ressaltar que són un grup amb capacitat i voluntat de fer propostes econòmiques a la societat.

El debat es va centrar en el document que va aprovar el Consell Pontifici de Justícia i Pau fa uns mesos en què la Santa Seu recomanava establir una autoritat d'àmbit mundial per controlar les

finances. En aquest sentit, els ponents van celebrar aquesta iniciativa però també van assenyalar-ne les principals dificultats. El doctor Muns va recordar que «cal una convergència moral i ètica per sostenir aquesta entitat internacional de les finances». Sense aquest fonament ètic compartit seria inútil establir una regulació compartida per tots els estats.

Aquesta situació exposada pel doctor Muns la van recollir els altres ponents, que van destacar la importància de la relació entre l'ètica i l'economia. Pel president de la Fundació Joan Maragall, Josep M. Carbonell, «la societat està regida per uns paradigmes bàsics que responen a una única visió del món com un mercat global sense limitacions ni regulacions».

Així doncs, tots van animar a canviar aquests paradigmes morals que han causat la crisi i, fins i tot,

positiva perquè faria complir la normativa establerta alhora que vigilaria l'evolució de les finances globals.

El Dr. Ibáñez va recordar que la Doctrina Social de l'Església no es proposa donar solucions concretes, sinó més aviat orientacions sobre per on haurien d'anar les coses. Sobre el document va dir que ha formulat un judici ètic d'aquesta crisi, molt basada en concepcions que són negatives. Va afirmar que estem en una economia global sense regles globals. I sobre la proposta del document que hi hagi una autoritat global, diu que es preconitza que no tingui sols una visió de «pura coordinació», sinó que tingui, a més, autoritat «coactiva».

Entre els diferents ponents, en un clima de debat entre personalitats molt expertes en la matèria, la proposta del Vaticà de crear una autoritat mundial va ser ben acollida. Tot i així, es va recordar la dificultat de posar en pràctica aquest objectiu que no deixa de ser una utopia en aquest moment. Tanmateix, el doctor Gasol va recordar que les utopies solen ser veritats prematures.

La bona notícia

Gràcies, Dr. Broggi

Francesc Gamissans

Hi ha llibres que són un tresor. Entre ells *Reflexions d'un vell centenari*, escrit fa poc pel prestigiós metge cirurgià i eximi humanista català Dr. Moisès Broggi.

El Dr. Broggi, tot i que ha passat la ratlla dels cents anys de vida, conserva íntegres les facultats, sobretot una ment àgil, desperta i erudita, com ho demostra el llibre esmentat, que recomana vivament a tothom, especialment a persones d'edat avançada.

Reflexions d'un vell centenari conté dues parts ben definides: la primera, *Problemes, reptes i oportunitats del món exterior*, i la segona, *Consol, al·licients i riquesa del món interior*. Després de confessar que al llarg de la seva vida ha vist com la humanitat és capaç d'ensopegar amb la mateixa pedra, el Dr. Broggi està convençut que la humanitat té el deure de construir un món exterior que ha de començar a l'interior de cadascú, «en la plenitud i en la riquesa del nostre esperit». Més de 30 temes variats exposa l'autor.

Vet aquí com acaba el llibre aquest cien-

tífic de gran prestigi: «Ara que sento que la vida passa tan de pressa, que el meu cos val tan poc; ara que no desitjo cap bé material i que visc amb el record de tantes i tantes persones estimades, m'adono que la història de la humanitat no deixa de repetir-se. Veig que les desigualtats són cada vegada més grans; que els poderosos dominen els més dèbils i que l'egoisme guanya l'altruisme. Ara bé, des de la perspectiva de la meua vida, el millor ensenyament el trobo en les paraules de sant Agustí: "Estima i fes el que vulguis." Estic convençut que només aprofundint en l'amor i la generositat, la humanitat sortirà endavant. Cadascú de nosaltres som una gota d'aigua en el mar immens de la creació. Només espero que la terra erma no sigui el futur de la humanitat, sinó que perduri el mar de la vida... el mar de l'amor...»

Gràcies, Dr. Broggi! Si les vostres mans de cirurgià han estat un prodigi de ciència, tècnica i art, el vostre cor centenari és un devessall de simpatia i estimació, que continua batejant sense mai parar!

Preu just per llibres i postals antigues,
cartells, segells, soldadets de plom...
Valoració sense compromís i, si uol,
retirem els mobles.
Telèfon: 695161272

El compàs i el cartabó d'Antoni Gaudí

El Museu Diocesà de Barcelona exposa estris originals de l'arquitecte

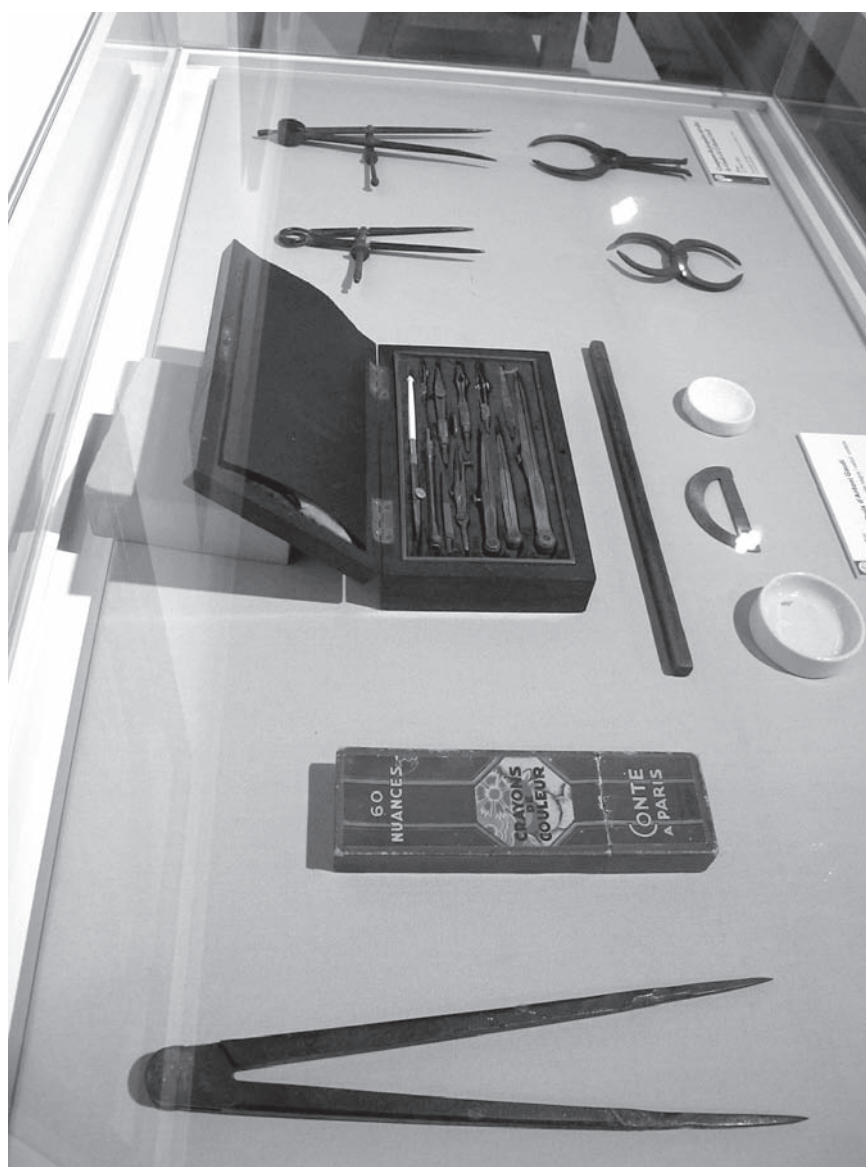
Eduard Brufau
Barcelona

Les obres d'Antoni Gaudí desperten admiració arreu del món pel desafiament arquitectònic, la bellesa artística i el simbolisme religiós que contenen. La magnificència del seu art és inimitable i assoleix el grau màxim de perfecció ala basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Però l'excel·lència de la seva obra, fruit d'un talent poc habitual, no hauria estat possible sense un treball diari minuciós, poc cridaner, que duia a terme en l'atmosfera prosaica del seu taller, servint-se dels estris corrents de qualsevol arquitecte: compassos, plànols, regles, maquetes, llapis, escaires, cartabons, etc.

Eines ordinàries per a una obra extraordinària

És aquest aspecte menys vistós i més personal de la feina de l'insigne arquitecte el que recull el Museu Diocesà de Barcelona amb l'exposició *El Taller de Gaudí. Obres originals*. A les diferents sales de l'edifici de la Pia Almoina el visitant pot contemplar les eines de treball d'Antoni Gaudí que van fer possible els seus espectaculars edificis. La majoria de peces no tenen res d'especial per elles mateixes més enllà del valor històric. Però a les mans de l'artífex de la Sagrada Família, aquestes eines ordinàries eren capaces d'esbossar i dissenyar una arquitectura realment extraordinària.

La mostra recrea el taller de Gaudí a la Colònia Güell, per tal que el visitant es faci una idea força aproximada de l'ambient habitual de treball. Juntament amb les eines s'exposen algunes peces de prova, com ara petits vitralls i esbossos, amb els quals l'arquitecte anava

«La mostra recrea el taller de Gaudí a la Colònia Güell»

MUSEU DIOCESÀ DE BARCELONA

Edifici de la Pia Almoina,
Av. Catedral 4
Tel. 933 152 213
A/e: museudb@yahoo.es
Obert de dimarts a dissabte,
de 10 a 14 h i de 17 a 20
Diumenges, d'11 a 14 h

construint l'ambient, les sensacions i el simbolisme que volia crear en cada edificació. Les peces, per tant, reflecteixen el món interior de Gaudí: el seu concepte d'arquitectura, la valoració del treball artesanal com ara la forja o la ceràmica, la visió que tenia de la naturalesa com a font d'inspiració i, sobretot, la concepció de l'art com una lloança a Déu, pare i creador. L'exposició també recull l'original manera que tenia de dissenyar i calcular. El mèrit de Gaudí és que va ser capaç de fer uns càlculs sense cap altre ajut que les seves capacitats naturals, càlculs que avui confirmen plenament els programes informàtics més avançats. Una altra secció interessant és la que es dedica a l'admiració que ha despertat Gaudí en diferents personalitats del segle XX. Entre d'altres s'hi pot veure una obra de Salvador Dalí que homenatja el gran arquitecte català.

Per als responsables del Museu Diocesà de Barcelona l'exposició *El Taller de Gaudí. Obres originals*, que té caràcter permanent, «aproxima al gran públic la comprensió del mètode de l'arquitecte més revolucionari de tots els temps i amb més obres declarades Patrimoni de la Humanitat».

Gent de casa

Maria Teresa Calaf i Miracle

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Tot i que quan escrivim aquesta secció de «Gent de casa» procurem anar incloent tant homes com dones, som força conscients que distem força d'allò que seria tant ideal com ara la paritat, però la veritat és que en qualsevol àmbit sempre ens trobem amb una gran majoria d'homes i una petita minoria de dones. La dona, tant a Catalunya com arreu, en temps passats, pel que fa al món públic i la cultura, estava completament relegada. Pel que fa a l'òrbita religiosa sempre fou discreta, i en no tractar-se aquí d'incloure sants o santes, hem d'anar a parar en figures femenines en nissagues reials, mares abadesses i algunes religioses, sempre de vida discreta i generalment minsa en dades.

A finals de l'any passat s'esqueien

els cent quaranta anys del naixement a Bonastre, el 18 de desembre del 1871, de Maria Teresa Calaf i Miracle, que fou batejada a l'església parroquial de Santa Magdalena. Als dinou anys, l'any 1890, va ingressar al noviciat de Vic de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat, encomanant el seu nom de religió a Nostra Senyora de la Providència, en la qual confià tota la vida fins en el martiri.

La seva primera feina fou a l'escola que les Germanes Vedrunes iniciaven a Benicàssim, ben a prop de Castelló. La seves aptituds i la feina feta en aquell establiment la portaren al que la Congregació tenia a Cullera, on arribà el 22 de maig del 1899 i allà va romandre fins que va complir els 65 anys. Va ser molts anys l'encarre-

gada del rober i després exercí les tasques de procuradora i també les de sagristana.

Devota mariana, allà al Saler va sorprendre-la l'esclat de la guerra. Allà va quedar detinguda i al bell punt de la mitjanit del 18 al 19 d'agost del 1936, va ser treta, amb les seves companyes, de la seva reclusió i al cap de poc temps, de matinada, foren assassinades totes, juntament amb Maria Teresa Calaf, que tenia llavors 65 anys, Elvira Torrentallé, de Balsareny, de 58 o Rosa Pedret, de Falset, de 71 i d'altres.

La germana Calaf i les seves companyes, juntament amb 233 persones més, la majoria religiosos i religioses van ser beatificats a Roma pel Sant Pare Joan Pau II, el dia 11 de març de l'any 2001.

Bonastre, al bisbat de Tarragona, població petita i discreta, amb església parroquial obra de l'arquitecte tarragoní Josep Maria Jujol, fou el bressol de Maria Teresa Calaf, una dona discreta, una monja exemplar, que va viure una existència callada i patí el martiri amb dignitat. Una monja ni millor ni diferent de tantes altres que amb ella volen deixar testimoni en aquesta secció, de tantes i tantes anònimes de les quals, fins i tot se n'oblida el nom.

• Per saber-ne més: *Francesc Bascó Gracià, "Mártires del siglo XX" Arquebisbat de Tarragona 2009*

Un col·loqui posa en valor la Mare de Déu del Blau

La directora del Museu de Lleida afirma que és l'escultura més rellevant del gòtic català

Redacció
Lleida

La Sala d'Actes del Museu de Lleida, davant una notable concurrència, va acollir el dia 1 de febrer, vigília de la Candelera i a Lleida festa també de la Mare de Déu del Blau, una xerrada col·loqui amb el títol *Què en saps de la marededéu del Blau?*, on es posà en valor aquesta singular advocació i la seva imatge. L'acte estava organitzat per l'entitat BlausLleida, un novell col·lectiu de pares i mares de nenes que porten el nom de Blau o Maria del Blau.

En el col·loqui participaren el canonge i exdirector del Museu Diocesà de Lleida, Mn. Jesús Tarragona; la directora del Museu de Lleida, Montserrat Macià; l'escriptor Joan Bellmunt; el president de l'Associació d'Amics de la Seu Vella de Lleida, Joan Ramon González, i el periodista i historiador, alhora que corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Lleida, Jordi Curcó, que va actuar com a moderador.

El nostre corresponsal va obrir el col·loqui referint-se a la Mare de Déu del Blau com a referent religiós i alhora ciutadà, «que ens ajuda, i molt, a reconstruir els vincles identitaris i comunitaris, recuperant la cadena de la nostra memòria cultural, per no caure en la banalització per desmemòria». En aquest sentit, Jordi Curcó digué que la festa a casa nostra empra expressions i manifestacions religioses que no solament s'han de respectar, sinó protegir, ja que formen part del nostre patrimoni cultural i religiós.

L'escriptor Joan Bellmunt, autor d'un bon nombre de llibres que recullen els costums i tradicions de les comarques lleidatanes, s'ocupà en la seva intervenció de recordar la llegenda que envolta la Mare de Déu del Blau. Explicà així que foren els canonges els qui van encomanar una imatge de la Mare de Déu per ser col·locada a la Porta dels Apòstols de la Seu Vella.

El temps apressava i el mestre, a fi de tenir-la enllestida en el termini fixat, féu treballar el seu deixeble en l'execució, que esculpí una formosa cara de la Mare de Déu. L'escultor, en

Núria M. Torrebella

El Museu de Lleida va acollir la xerrada-col·loqui.

contemplar-la, no va poder contenir l'enveja i, irritat, va llençar el martell amb el desig de malmetre-la, però no va aconseguir el seu propòsit. La imatge restà ben sencera i a l'indret del front on va rebotar l'eina va aflorar un senyal, un *Blau*, com si hagués picat en carn viva.

La directora del Museu de Lleida, Montserrat Macià, va parlar de Jordi Safont, l'escultor de la Mare de Déu del Blau, i va destacar com va situar Lleida en un dels llocs emblemàtics del gòtic català. Al mateix temps, va qualificar la Mare de Déu del Blau com l'escultura més rellevant del gòtic català del segle XV.

La directora va anar descrivint al-

«L'any 2003 va ser col·locada definitivament en un lateral del presbiteri de la catedral nova de Lleida. Des d'aleshores la seva popularitat ha anat creixent any rere any i són moltes les nenes que a Lleida porten ara el nom de Blau»

guns aspectes de la imatge, com la seva destacada humanització del rostre: «Una dona amb el seu fill que mira tendrament, però amb força, molta força.» Macià va dir que la talla tenia infinitat de detalls a comentar, com els plecs de la roba o el cinturó amb la seva sivella. Alhora que es va referir a l'escultura tot dient: «La Verge del Blau ha entrat definitivament en el nostre patrimoni, que crea col·lectivitat i autoestima.»

Tot seguit va ser mossèn Jesús Tarragona, potser el lleidatà que coneix més les vicissituds que ha patit la imatge al llarg de la seva història, que intervingué per «parlar amb el cor», digué de la Mare de Déu del Blau. No va decebre, doncs, i va fer un repàs cronològic que va iniciar el 1447 quan Jordi Safont esculpeix la imatge per ser col·locada al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella.

Tancada al culte i reconvertida la Seu Vella en caserna, la Verge del Blau es trasllada a la catedral nova i el 1839 a l'església de Sant Pau, on va ser venerada fins al 1936, quan va ser trencada en trenta bocins. L'any 1939 és restaurada i dipositada a l'antic Hospital de Santa Maria, per retornar el 1962 a la Seu Vella fins al 1968, quan va ser baixada de nou a la catedral nova.

Mn. Tarragona va explicar que l'any 1986 es va fer a Lleida l'exposició *Mil·lennium*, on la Mare de Déu del Blau, restaurada per Carmen Faura, fou l'estrella: «Aquell esdeveniment marcà un abans i un després per la Verge, fins a arribar a l'any 2003, quan fou col·locada definitivament en un lateral del presbiteri de la catedral nova de Lleida. Des d'aleshores la seva popularitat ha anat creixent any rere any i són moltes les nenes que a Lleida porten ara el nom de Blau.»

El president de l'Associació d'Amics de la Seu Vella, Joan Ramon González, va dir que si la Seu Vella és el símbol de Lleida, la Mare de Déu del Blau n'és la cirereta. Així mateix, es va referir a la seva actual ubicació a la catedral nova, com un lligam simbòlic que uneix la vella catedral dels lleidatans amb la nova. Pel que fa a la llegenda que l'envolta, va dir que aquesta narració ratifica la importància d'aquesta Verge, a la qual els lleidatans han anomenat també Mare de Déu de la Coloma, pel colom que du a la mà dreta, o del Miracle, en al·lusió a la seva llegenda.

González va cloure la seva intervenció referint-se al lleidatanisme de la Mare de Déu del Blau, tot dient: «Amb permís de la Verge Blanca, la patrona de Lleida, la del Blau és la Verge més lleidatana.»

Surt la revista Poblet corresponent a desembre del 2011

Joan Boronat / Poblet

S'ha publicat el número 23 de la revista Poblet, corresponent al segon semestre de 2011, editada per la Germandat del Monestir Cistercenc de Santa Maria de Poblet.

En l'editorial es fa referència, un cop més, a la lamentable situació de crisi generalitzada, sense obviar la mobilització solidària que aquesta ha desvetllat. Pel que fa al Pòrtic de l'Abat,

el pare Josep Alegre tracta l'etimologia de les paraules: especulador, crisi i agonia i en fa una doble reflexió. El professor Josep Xavier Muntané proposa una lectura del Levític i el monjo P. Josep Maria Recasens escriu sobre «El majordom del monestir» i comenta el perfil que aquest ha de tenir, segons el retrat que en fa sant Benet.

La publicació inclou també un treball de mossèn Miquel Barbarà i Anglès, prevere de l'arquebisbat de Tarragona

que versa sobre el creixement d'algunes manifestacions de la religiositat popular i de la seva relació amb la litúrgia. D'altra banda, l'inspector d'Ensenyament, Enric Queralt aborda l'impacte de l'arribada d'immigrants procedents de determinats països, en l'escola de casa nostra. Fra Octavi Vilà insereix una àmplia entrevista amb el president Jordi Pujol en la qual analitza diversos temes. El jove químic Bernat Guixer inclou el paper important que

van tenir i tenen encara els monestirs en la fabricació i evolució de la cervesa.

El volum es completa amb la crònica de l'assemblea anual de la Germandat, la memòria i el lliurament de la medalla als nous germans, així com també una crònica sobre la celebració de les IV Jornades de Reflexió sobre la Vida Monàstica Cistercenca, de la Congregació de Castella de la Orden Cisterciense, entre d'altres continguts de l'actualitat relacionada amb el cenobi pobletà.

catalunyacristiana.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Notícies d'Església Cultura Compromís social

Subscripció
Paper

124,80
euros/any

Subscripció
Digital

65,00
euros/any

La pobresa i les institucions assistencials a la Barcelona medieval (9)

Josep Capdevila i Soldevila

Arxiver de la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor

El progrés de Barcelona durant els segles XI i XII va ser molt remarcable. El moviment d'intercanvis comercials s'havia accelerat a causa de l'existència d'excedents agrícoles propiciats per les innovacions tècniques i la bonança climàtica i també pel treball de l'artesanat que era capaç de proveir-lo d'objectes fabricats i que va esdevenir un element molt important de l'economia urbana. La ciutat vella sofreix una transformació completa, tant en la seva arquitectura com en el seu mode de poblament. Els vells casalots són enderrocats i sorgeixen tant a la vila vella com als ravals, noves construccions més espaioses que en molts casos incorporen obradors per a les produccions artesanals i que sovint són ocupades per famílies pageses, procedents de diversos indrets de Catalunya, atretes pels avantatges que el món urbà els oferia.

També l'Església catalana en aquest període revela una gran vitalitat en la reorganització interna de les diòcesis, la consagració d'esglésies i l'erecció de noves parròquies. El triomf de les idees de la reforma gregoriana, la introducció de nous ordes religiosos i els canvis socials dins les antigues viles són elements que portaran una manera nova de viure la vida religiosa i d'entendre l'espiritualitat.

A redós de parròquies i monestirs van néixer unes associacions, fraternitats o confraries que agrupaven voluntàriament persones sota un mateix patronatge religiós. Tenien per finalitat incrementar el culte públic al seu sant patró, l'amor i l'ajut fraternal entre els seus membres i la pràctica d'obres de pietat i de caritat. Els confreres no pronunciaven vots ni vivien en comunitat però generalment tenien uns estatuts, un títol i un distintiu particular.

A mesura que la vida urbana es va anar agrupant corporativament, els menestrals i comerciants es van aplegar formant gremis i confraries. El gremi i la confraria actuaven plegats. El gremi tenia cura de la reglamentació de l'ofici, el control de la qualitat del producte i la lluita contra la competència dels seus membres. La confraria tenia una capella en una parròquia o un monestir de la ciutat on celebrava amb solemnitat les festes patronals i els sufragis pels confreres difunts. Prenien part en les solemnitats públiques de caràcter religiós, especialment en les processons de Corpus i de Setmana Santa, on participaven amb els seus passos i estandards. També acostumaven a participar en el seguici que s'organitzava a Barcelona amb motiu de l'arribada dels Reis o de personalitats importants i en ocasions

havien recaptat almoines per combatre els enemics de la fe i participat en la defensa de la ciutat. El confrare, en ingressar a la confraria, aportava una quantitat econòmica mensual, que anava a una caixa almoinal, per auxiliar els confreres malalts o necessitats i les seves vídues i orfes. També es procurava facilitar un sepulcre als difunts, si era possible en la capella patronal.

La confraria més antiga que coneixem a Catalunya és la que es va aprovar al concili de bisbes que es va celebrar al monestir de Sant Pere de la Portella l'any 1035, el qual concili va presidir sant Ermengol, bisbe d'Urgell.

A Barcelona el bisbe Guillem de Torroja l'any 1155 va fundar un monestir de canonges regulars agusti-

IV i el rei Alfons I, qui va confiar el servei de la seva capella reial als canonges de Santa Eulàlia.

L'Hospital de Santa Eulàlia del Camp

L'època d'esplendor de la casa de Santa Eulàlia va ser la segona meitat del segle XII tot i que a començaments del XIII va iniciar una època de decadència. La confraria, però, posseïa béns, i dos dels seus confreres, Berenguer de Canet i un sabater anomenat Egidi, van procurar que la confraria canalitzés la seva obra caritativa vers un hospital per a pobres. Amb aquest objecte l'any 1210 van comprar una finca situada davant mateix de la porta del monestir.

Anys més tard, sembla que al prior i als canonges no els preocupava gaire la fundació benèfica i els néts de Berenguer de Canet, no satisfets del seu estat, volien revocar la donació. El bisbe de Barcelona Arnau de Gurb va encarregar una rigorosa investigació i va fer redactar unes ordinations per al bon regiment de l'hospital i la capella.

A l'hospital hi eren admesos tota mena de malalts, els infants expòsits amb les seves dides i els pelegrins durant tres dies. Era governat per un administrador, que s'ocupava de les rendes, i un hospitaler que tenia cura del règim interior i del personal, que eren donats, homes i dones que s'oferien a Déu sense estar subjectes a cap regla. A partir de 1237 el prevere que tenia cura espiritual dels malalts va assolir també el càrrec d'administrador i havia de viure en una casa a tocar de l'hospital però separat de la dels germans donats. Havia d'assistir a totes les processons del monestir, podia menjar al seu refectori i era atès com un canonge.

L'any 1293, a causa de la insalubritat del lloc, la comunitat de canonges del monestir de Santa Eulàlia del Camp es va unir i traslladar al convent dels Freres de la Penitència de Jesucrist, coneguts popularment com a «freres del sac», a la plaça de Santa Anna. L'hospital, allunyat del constant control del monestir, va sofrir una època d'estretors i es va veure obligat a recaptar almoines per diversos indrets de Catalunya. Tot i existir tantes dificultats, l'hospital va ser considerat el millor

de la ciutat fins que la corrupció de l'administrador Bartomeu Descoll el va enfonsar del tot. Segons la visita pastoral del bisbe Ponç de Gualba, l'any 1306, els veïns i els criats van acusar l'administrador de vendre's els béns, de malgastar els diners, jugar als daus, tocar instruments de música fins a altes hores de la matinada, portar armes i donar molt mal exemple, portant una vida molt deshonest. Aquesta situació de precarietat va portar l'hospital a només poder atendre sis pobres, tot i que disposava de trenta llits amb la roba corresponent.

L'any 1316 el prior Romeu de Soler, que governava el monestir de Santa Eulàlia, va creure que calia una nova reglamentació. La principal innovació va ser la vinculació de l'ofici d'administrador, règim interior i servei espiritual en una sola persona, que serà sempre un canonge que residirà al mateix hospital. Quan l'any 1401 va quedar integrat dins l'hospital general de la Santa Creu, gairebé ja no tenia cap importància, encara que va continuar funcionant com un apèndix del mateix. L'edifici va quedar destruït amb motiu de la guerra de Joan II però va ser reedificat ràpidament i va funcionar com a residència de pelegrins fins l'any 1646, que va ser definitivament enderrocat.

Urna funerària procedent del monestir de Santa Eulàlia del Camp (Museu Nacional d'Art de Catalunya, Barcelona).

nians prop del Portal Nou, a l'actual passeig de Lluís Companys, on segons la tradició el bisbe Quirze, al segle VII, hauria aixecat una església que va ser destruïda per la invasió sarraïna. El monestir va ser conegut amb el nom de Santa Eulàlia del Camp.

Poc després, s'hi va establir una confraria, però segons la documentació que s'ha conservat, no es va tractar d'altra cosa que la seva restauració, perquè el bisbe sant Oleguer l'havia constituït i confirmat abans del 1137. Va començar sent una confraria formada per a infants, a la qual després es van incorporar tota mena de persones, incloent-hi el comte Ramon Berenguer

Sobre aquesta finca el prior del monestir tenia uns drets de senyoria i delme, als quals va renunciar a canvi que no s'edifiqués cap església, oratori o cementiri i que els seus habitants fossin considerats parroquians del monestir.

L'obra que havia començat la confraria va ser acabada a càrrec de l'esmentat Berenguer de Canet i de la seva muller Pereta que, el 24 de desembre de 1221, la van cedir al monestir amb unes determinades condicions. Les més importants són: poder construir una capella, annexa a l'hospital, dedicada a sant Salvador. Que el prevere que en tindrà cura sigui un dels canonges que ells escolliran, el qual oferirà sufragis per a les seves ànimes, les dels seus pares i les dels pobres que morin a l'hospital. Van cedir un honor que tenen, a Sant Just Desvern, per mantenir una llàntia que cremarà nit i dia davant de l'altar de sant Salvador, i dos estatges per proveir els llits dels pobres. Després de morts, les seves rendes passaran al monestir i si la Pereta sobreviu al seu marit, rebrà del monestir els aliments i, si vol l'hàbit canonical, aliment i vestit com un dels canonges. Es reserven el dret d'administrar l'hospital i, si en un futur el monestir no el conserva en bon estat, els seus successors podran revocar aquesta donació.

«A l'hospital hi eren admesos tota mena de malalts, els infants expòsits amb les seves dides i els pelegrins durant tres dies»

Camí personal de fe

En un context social difícil per a la fe cristiana, amb escassa formació religiosa familiar, com pot entrar un jove en contacte amb Jesús? Aquesta carta de Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona, convida els joves a avançar cap a una vida creient, amb l'aspiració de despertar en aquells que no creuen l'interès per conèixer la proposta cristiana i impulsar els que ja són creients a avançar en un camí personal de fe.

Xavier Novell, Carta als joves. Editorial Claret, 2011, 130 pàg.

L'art de conviure

La cultura actual ha concedit a la llibertat un valor inestimable. Afortunadament, la llibertat es cotitza avui a l'alça. Tanmateix la història recent demostra que tota aquesta sensibilitat no ha aconseguit posar fi a moltes formes de violència i intolerància que tots abominem. La llibertat no és gens senzilla. Planteja tot un seguit de dilemes que suggereixen temes de debat apassionants.

Alfonso Aguiló, Libertad y tolerancia en una sociedad plural. Editorial Palabra, Col·lecció Palabra Educación, 2011, 187 pàg.

Sentit de la vida

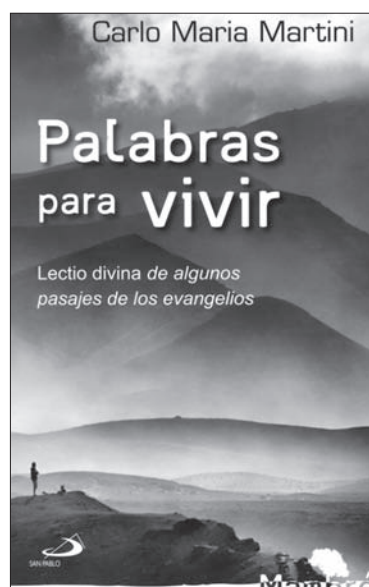
Al final de este viaje no pretén respondre a les eternes preguntes que ens acompanyen des del principi de la nostra existència, però sí que ens vol orientar i fer reflexionar sense prejudicis sobre el que un dia o un altre ens arribarà. Tots sabem que la vida té un final, però només alguns intenten buscar-hi un sentit. Per què vivim és una incògnita, però per a què vivim sí que fa necessària una resposta que cadascú ha de trobar.

José Luis Guinot, Al final de este viaje. Alianza Editorial, 2011, 303 pàg.

Novel·la emotiva i enginyosa

La nit abans de fer nou anys, la Rose tasta un tros de pastís de llimona que ha preparat la mare. Sorpresa, no aconsegueix trobar el gust del seu pastís preferit i, en canvi, descobreix els sentiments de la seva mare: frustració i soledat, una tristesa profunda. A partir d'aquí, el menjar es converteix en una tortura per a la Rose, que a cada mos descobreix les intimitats de la gent que l'envolta i s'adona que la seva família no és tan feliç com semblava.

Aimee Bender, La peculiar tristeza del pastís de llimona. Editorial Empúries, Col·lecció Narrativa, 2011, 301 pàg.

Passió incondicional per la Paraula

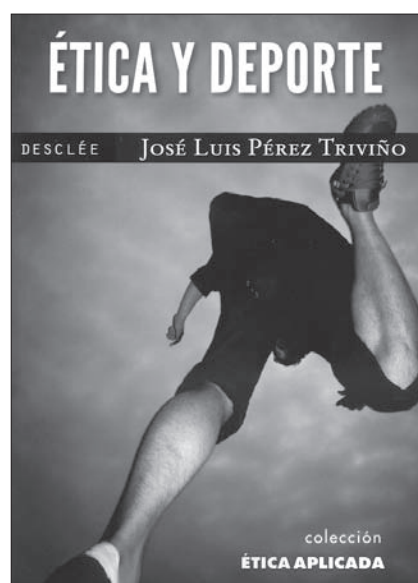
Quan pensem en la multitud de paraules que pronunciem, escoltem i llegim cada dia, ens adonem que algunes ressonen de manera especial en nosaltres. Són paraules que ens omplen de goig i joia, que ens consolen, que ens mouen a reflexionar sobre el sentit més autèntic de la vida, que ens permeten expressar sentiments, estats d'ànim, esperances, anhels. El cardenal Carlo Maria Martini ens dóna testimoni de la seva passió incondicional per la Paraula.

Carlo Maria Martini, Palabras para vivir. Editorial San Pablo, Col·lecció Mambré, 2011, 134 pàg.

Integritat moral

Aquest llibre ens ofereix un panorama ampli dels principals problemes ètics que envolten l'esport professional: dopatge, violència, discriminació sexual, nacionalisme, tensió entre joc net i competitivitat. Igualment trobem una anàlisi de la implicació per a la salut dels esportistes i per a la seva integritat moral dels darrers desenvolupaments tecnològics a favor de la millora física: dopatge genètic, pròtesis, cyborgesportistes, esportistes híbrids...

José Luis Pérez Triviño, Ética y deporte. Editorial Desclée DeBrouwer, Col·lecció Ética Aplicada, 2011, 212, pàg.

Descobrir somnis nous

Aquest llibre-disc ens proposa somiar un gran concert solidari. Proposa agafar la música per anar a una altra banda: a altres països, a altres persones, a altres realitats. Les cançons del disc i les presentacions del llibre ens traslladen a llocs que ens poden passar desapercebuts, per descobrir-los propers i implicar-nos en la transformació de la nostra realitat.

Diversos autores, Con la música a otra parte. Ediciones Khaf, 2011, 143 pàg.

Amor complet

Una visió d'amor profunda, espiritual i terrenal: un amor complet. Lluny de la idealització edulcorada que se'ns presenta avui dia, Francesc Torralba escriu la seva obra més personal. De la mà dels grans glosadors de l'amor, Lull o Shakespeare, Torralba assumeix en primera persona les contradiccions, els patiments, els esforços i els treballs que implica el sentiment més intens de tots, i ens guia per un camí gens fàcil però al qual no ens podem resistir.

Francesc Torralba, L'amor que ve de dins. Ara Llibres, 2011, 171 pàg.

Crítica literària

Una mirada a través de personatges catalans cap al món grecoromà

La nissaga catalana del món clàssic és un llibre editat a cura de Montserrat Tudela i Pere Izquierdo, juntament amb tot un grup d'importants estudiosos del món clàssic, que ens convida a retrobar-nos amb les nostres pròpies arrels. Montserrat Tudela i Penya és llicenciada en Filologia Grega, experta en papirologia, i estudiosa de ciències polítiques; actualment dirigeix la revista *Auriga*, una revista de divulgació del món antic. Pere Izquierdo i Tugas és especialitzat en arqueologia aquàtica i en l'època clàssica, i ha orientat la seva recerca cap al comerç i l'economia del món antic.

El present llibre té com objectiu mostrar a través d'un recull de «semblances» en clau biogràfica al llarg de la nostra història el lligam que uneix el nostre poble amb la cultura i el món clàssic. Segons la pròpia autora, el llibre «vol reconèixer l'ADN que va imprimir Grècia i Roma al nostre poble», de la mateixa manera que la inscripció que figurava en el frontispici del temple d'Apol·lo de Delfos, «γνώθι σεαυτόν», tenia com a propòsit que tothom que s'hi acostés retrobés la seva pròpia identitat.

A través de biografies de personatges il·lustres com Ramon Llull, l'Abat

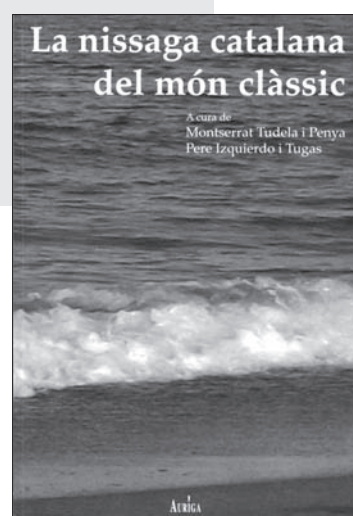
A CURA DE:
MONTSERRAT TUDELA i PENYA
PERE IZQUIERDO i TUGAS
La nissaga catalana del món clàssic
Auriga, 2011, 551 pàg.

Oliba o Manuel Balasch, es manifesta així l'empremta que la tradició greco-romana ha llegat al llarg de la història a la tradició literària catalana. Durant el segle XIII la tradició catalana segueix la *scientia* escolàstica medieval: Bernat Metge i Francesc Eiximenis són exemples de la realitat del moment. A partir dels segles següents sorgeix dins la literatura catalana el pensament humanista, l'anhel màxim del qual és la recerca del saber; aquest motiu posa de manifest el retorn als clàssics, i aquest fet més tard s'evidenciarà amb la figura de Jacint Verdaguer, la biografia del qual es recull en el llibre.

Durant el segle XIX a Catalunya destaquen importants personatges d'una gran consciència humanística i clàssica, molts catedràtics de la Universitat de Barcelona: Antoni Rubió i Lluch,

Antoni Bregues de las Casas, Josep Puig i Cadafalch o Carles Riba, reivindicadors de l'ús del català com a llengua d'escriptura per poder desenvolupar-se políticament. Tots aquests autors vinculen el seu catalanisme amb l'erudició grecolatina.

Al segle XX s'erigirà una nova generació amb importants personatges com el llatísta Marià Bassols de Climent o l'hel·lenista Jaume Berenguer d'Amenós, que mantindran una gran erudició pel saber clàssic i seran persones d'un rigor impecable. La seva intenció serà preservar la cultura clàssica i expressar

a través d'ella la tradició catalana dins la realitat del moment. Al llarg de la història molts d'ells seran reconeguts internacionalment, com ho va ser primerament Ramon Llull i com ho seran després Lluís Nicolau d'Olwer, el poeta Salvador Espriu i el llatísta Joan Bastardas.

El llibre no es dirigeix a un públic especialitzat sinó a tot aquell interessat a entendre la genealogia cultural que ha anat configurant el nostre poble. La intenció d'aquest recull és de crear un doble joc, tal com ens diu a la presentació del mateix llibre Salvador Giner:

«L'atractiu d'aquest aplec és que l'obra de cada "classicista" està escrita per un altre, de contemporani, igualment vinculat a aquell món.»

La pervivència del món clàssic, finalment, no només hauria d'adquirir un valor cultural i humanístic important sinó també hauria de ser útil per entendre millor el present.

Griselda Oliver i Alabau
Llicenciada en Filologia Clàssica

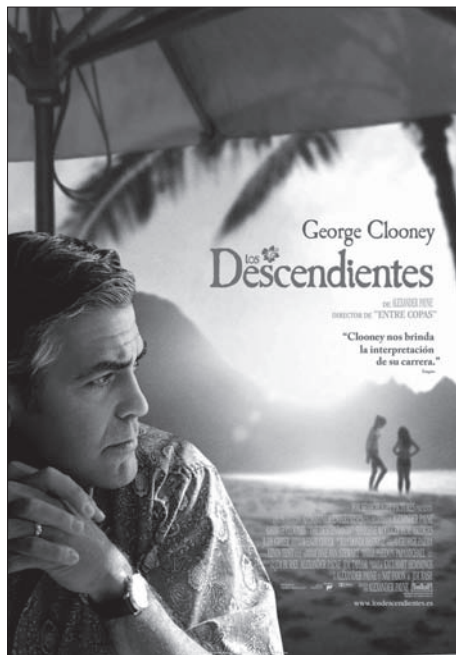
Crítica cinematogràfica

Així com nosaltres perdonem els nostres deutors

LOS DESCENDIENTES
DIRECTOR: Alexander Payne.
INTÈPRETS: George Clooney, Judy Greer, Matthew Lillard, Beau Bridges, Shaile Woodley, Robert Forster.
Drama, comèdia. 110 minuts.
Estats Units, 2011.

Després de veure *Los descendientes* en sortim amb la impressió d'haver vist una pel·lícula que toca molts temes seriosos d'una manera tan continguda que convida a somriure i empatitzar amb les difícils situacions que han d'afrontar els personatges.

A la paradisiàca illa de Hawaii el milionari Matt King (George Clooney) ha d'afrontar d'un dia per l'altre un munt de problemes. La seva esposa Elizabeth està en coma després d'haver patit un accident i és urgent desconnectar-la perquè pugui morir en pau. Les seves dues filles (de 10 i 17 anys) viuen un moment molt difícil, agreujat per la fatalitat del final proper de la seva mare; la filla petita, Scottie, és complicada i llenguda, i, la gran, Alex, comença a jugar amb l'alcohol, les drogues i el sexe. D'altra banda, Matt ha de vendre unes grans propietats d'una zona verge que la seva família ha heretat, aquesta venda suposaria un ingrés econòmic important però degradaria mediambientalment el paradís on està situada.

Amb les coses així, Alex desvetlla al seu pare que l'agonitzant Elizabeth li era infidel i que mantenia relacions amb un magnat poderós que està darrere l'operació de venda de les terres que ha de fer.

En aquesta illa, paradís de pau, Matt i les seves filles viuen una tempesta terrible. Tots s'adonen que han estat enganyats. Amb la imminent mort de l'esposa i mare, inicien un viatge per trobar l'amant d'Elizabeth, que es convertirà en un viatge cap a l'interior d'una família que ha de ser reconstruïda. En aquest viatge se'ls uneix el xicot d'Alex,

un adolescent imponentable que també arrossega un drama familiar.

Amb tot aquest material, que bé podria ser una comèdia cruel o un drama lacrimogen, el director Alexander Payne, autor de films tan humans com *Entre copas* o *A propósito de Smith*, ens regala una pel·lícula bonica i senzilla que convida a reflexionar amb un somriure còmplice sobre els errors que cometem. Amb una música pausada de ritmes hawaïans, el film explica una història profundament humana. Es tracta d'una pel·lícula de personatges. Cada imatge, cada mirada, cada somriure, cada gest adquireix un valor extraordinari.

Al llarg del metratge, Payne reflexiona sobre el valor de les opcions que prenem en la vida. Preferir la feina a passar el temps amb les filles condueix a una situació familiar insostenible. Optar per guanyar diners sense escrúpols condueix a una existència buida i sense sentit. Ser infidel a la família i mantenir relacions adulteres fa que els fills siguin víctimes i aquestes relacions arrossequin un dolor incalculable.

Sens dubte, darrere una existència aparentment còmoda, o dediquem temps a les persones que estimem o el fracàs i l'infern estan a tocar.

I, davant d'això, només hi ha una solució: demanar perdó, reconèixer els errors i manifestar-ho públicament per intentar reparar tot el mal fet. Matt demana perdó a les seves filles; aquestes abracen el seu pare en un signe de reconciliació; l'esposa de l'amant d'Elizabeth diu adéu a qui ha destrossat el seu

matrimoni i dona la cara perquè el seu marit no s'atreveix a fer-ho.

No hem de tenir por de la vida ni fugir-ne. Matt parla cara a cara amb l'amant de la seva dona i li explica com la infidelitat destrossa famílies. Dona també la cara davant la seva família i es nega a vendre el terreny que els faria més rics a tots; la seva família el menysprea però ell en surt moralment vencedor.

Els darrers plans són magnífics, una lliçó autèntica de bon cinema. Matt perdona la seva dona poc abans de la mort i, amb llàgrimes als ulls, li confessa el seu amor. També ho fan les seves filles. Després de la mort i, amb una seqüència plena de llum i poesia, llancen les cendres al mar, al mateix que li va arrabassar la vida en l'accident. I, finalment, apareixen els tres supervivents de l'aventura familiar: el pare i les dues filles mirant la televisió, tapats amb la mateixa manta i compartint dos gelats. El pla fix ens parla de la necessitat de passar el temps amb els éssers estimats, i compartir la vida que va passant, assaborint-la com un gelat.

La vida, la mort, la família, el perdó, l'autenticitat... són temes bonics que *Los descendientes* ens mostra d'una forma extraordinària amb uns actors magnífics i amb un George Clooney lluminós i inspiradíssim.

Som ben poca cosa, sí, cendres llançades al mar davant la mirada emocionada dels éssers estimats. Però, som humans, capaços del més vil i del més noble. Capaços de demanar-nos perdó i de dir-nos «t'estimo» mentre la nostra vida transcorreix a ella mateixa.

Josan Montull
Salesià

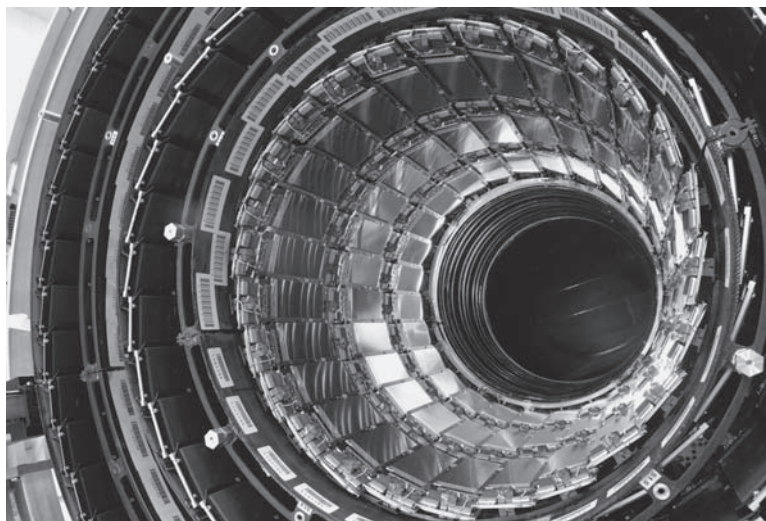
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

La partícula de Higgs, «partícula de Déu»

Segurament ja n'heu sentit parlar. I potser a alguns us haurà estranyat que, després de la notícia apareguda en els mitjans de comunicació de la seva possible troballa del dia 13 de desembre passat, encara no n'haguéssim dit res en aquesta pàgina de la «Ciència». Mireu, com que les notícies aparegudes en els diaris molt sovint són incompletes o inexactes (sobretot en temes científics) vam voler esperar a tenir-ne coneixements més fidedignes per poder-vos-en dir alguna cosa. I ara, que ja hem llegit el que ens en diu el Dr. Alberto Casas de la Universitat Autònoma de Madrid a *Investigación y Ciencia* (febrer del 2012), ja ho podem fer. De què es tracta?

El cosmos es compon de partícules, ja ho sabeu: protons, neutrons, electrons, fotons, neutrinos, bosons intermediaris... Com es relacionen? D'on ve la seva diversitat? La teoria estàndard elaborada pels físics actuals, amb les seves simetries i supersimetries, fins ara ha servit per fer prediccions que s'han complert i no ha tingut cap observació experimental que l'hagi contradita. En aquesta teoria es preveu que hi ha d'haver en l'univers un «camp» (en sentit de la física) molt especial: el «camp de Higgs», ideat per explicar el fet que les partícules, com electrons i quarks,

L'accelerador del CERN.

tinguin massa. Aquest camp, diu la teoria, és com un líquid viscos que ho omple tot. Al buit també hi ha aquest camp de Higgs, com per tot arreu. I les excitacions d'aquest camp es corresponen amb les partícules (o bosons) de Higgs, que serien com onades que es produeixen quan s'agita un líquid. I això, segons la teoria, explicaria el fet de l'existència de partícules dotades de massa. I seria un gran èxit de

la física teòrica poder demostrar que efectivament és així.

Com comprovar que el que diu la teoria és veritat? «Agitant» el camp de Higgs en el gran accelerador del CERN, l'anomenat LHC (Large Hadrons Collider). Ara bé, el bosó de Higgs és una partícula esmunyedissa, només pot tenir una vida de milionèsimes de segon; tot seguit es desintegra creant partícules més estables. Per comprovar-ne, doncs, l'existència, el que cal és detectar la producció d'aquestes altres partícules que ella «crea» en desintegrar-se. I per fer que ella existeixi, l'«agitació» s'ha de produir amb una energia enorme, fent xocar protons. Els càlculs donen que la partícula de Déu (com ha anomenat Leon Lederman el bosó de Higgs) ha de tenir una massa entre 600 i 800 GeV o bé entre 115 i 128 GeV (aquests valors encara superen més de 100 vegades la massa d'un protó), cosa que exigeix xocs

d'altíssima energia per produir-se. I què ha detectat l'LHC? La producció de dos fotons «creats» per la desintegració d'una partícula d'uns 125 GeV, cosa que la fa candidata a «partícula divina». Cert del tot? No encara. Una flor no fa estiu. Els físics diuen que calen resultats més segurs i repetits. Esperem-los!

Certeses científiques i fe cristiana

10. Matemàtiques i religió

Fins ara hem parlat de la relació que hi ha entre les ciències de la natura i la nostra fe cristiana. Però també rep el nom de ciència la matemàtica (com la lògica, la sociologia i la filosofia, com ja vam dir). Si ens concretem en aquesta ciència de la quantitat podríem parlar d'una possible relació amb el que ens diu la nostra religió? A simple vista semblaria que la resposta hauria de ser negativa: què té a veure el saber comptar amb l'existència del Transcendent? Però la matemàtica, tal com s'entén avui dia no és tan sols el coneixement de relacions numèriques que ens permetin fer càlculs; és molt més. Com dèiem al nostre llibre *La matemàtica i els matemàtics* (col·lecció Cultura i Pensament, n. 17), una definició seria: «Ciència de les estructures mentals que es refereixen a les relacions entre quantitats», i aquestes estructures mentals sí que ens poden ajudar a pensar sobre punts relacionats amb la nostra fe. Us haig de confessar, tanmateix, que no hauria dedicat cap capítol al tema si no m'hagués caigut a les mans el llibre del pare jesuïta Javier Leach *Matemàtiques y religión. Nuestros lenguajes del signo y el símbolo* (Sal Terrae, Santander 2011). Crec que és una obra que mereix un comentari.

La postura que hi pren el P. Leach

El llibre d'aquest docte jesuïta (que, a més de Teologia, ha cursat també la carrera de Matemàtiques) exposa els tres moments històrics en la construcció de la matemàtica tal com s'entén avui dia: la introducció del mètode deductiu a Grècia (que en va fer una construcció totalment lògica), la utilització de les

matemàtiques com un llenguatge de la ciència moderna (lleis físiques totes expressades matemàticament) i la formalització del llenguatge de la matemàtica (que s'elaborà als segles XIX i XX). I va assenyalant les diferències i possibles relacions que hi ha entre el llenguatge que va adoptant la ciència i el que es fa servir per part dels teòlegs, cosa que fa que de vegades s'originin dificultats de comprensió entre ells. Hi cal un diàleg i és el que ell es proposa fer amb el llibre.

I a quines conclusions arriba? Ens diu textualment: «*Las matemáticas y las ciencias empíricas intentan dar una respuesta a las preguntas que nos hacemos acerca de cómo son las cosas. La metafísica y la religión intentan responder a las últimas preguntas de por qué el mundo es como es.*» I d'aquí dedueix que hi ha complementarietat en els dos llenguatges: «No puedo preguntarme por qué estoy en el mundo si no estoy interesado en saber cómo estoy en el mundo.» Ara bé, les matemàtiques ens mostren que hi ha certes lògiques que ens fan saber que en els llenguatges naturals hi ha incompletesa i la recerca del llenguatge únic dels símbols continua, cosa que ens diu que hi ha una certa consistència sublim, desinteressada i universal (així ho diu) en la ment humana pel que fa a l'existència de poder expressar de manera única la realitat.

Després explica que el paleontòleg Stephen Jay Gould, després d'assistir a Roma a una conferència de la Pontificia Acadèmia de Ciències, va proposar el model NOMA (*Non-Overlapping MAgisteria*) de magisteris que no se solapen, per expressar la relació en-

tre ciència i religió, i pel seu compte el P. Leach afegeix que seria millor el model NOSYMA de magisteris no simètrics (*Non-Symmetrical MAgisteria*) per expressar que, encara que religió i ciència siguin magisteris complementaris no ho fan simètricament, perquè, diu, «*he visto que puedo separar mi trabajo matemático de la reflexión teológica, pero... no puedo separar la reflexión teológica de mi trabajo en matemáticas...* El conocimiento del mundo ha sido para mí una parte esencial de mi religión. Y, por esa razón, mi religión ha necesitado de la ciencia para poder ser humana y poder unir la gente con Dios». És clar que en dir «ciència» es refereix al que han elaborat les ciències naturals amb formulacions matemàtiques, és a dir, amb el llenguatge abstracte d'aquesta ciència.

I acaba el llibre dient: «*Espero que este pequeño libro pueda leerse con el mismo espíritu con el que he intentado mostrar cómo nuestros lenguajes nos unen más que nos separan.*»

Què hi podem dir nosaltres?

Que es tracta d'un treball digne d'encomi de cara a mostrar que el llenguatge abstracte que ve de la matemàtica i fan servir els científics per expressar les lleis que es dedueixen del comportament del que la natura ens ofereix, per donar-li una estructura lògica determinada, no es troba pas renyit amb el llenguatge metafísic que han d'utilitzar els teòlegs per fer mínimament intel·ligible fins on es pugui els dogmes de la nostra fe. Però és clar que la reflexió que hi fa no va gaire més enllà del que nosaltres ja havíem dit de les ciències

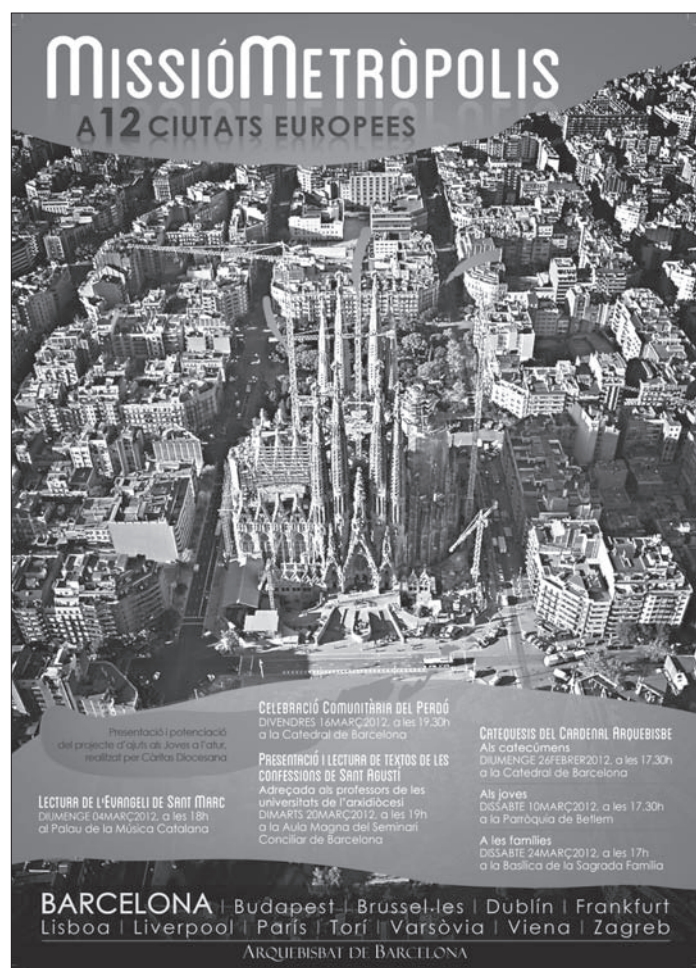
de la natura: és una relació de complementarietat.

Podria haver-hi una relació d'un altre ordre entre matemàtica i religió? En un moment donat, al mateix llibre, se'ns diu que la recerca del llenguatge del coneixement absolut amb els seus símbols —cosa que afecta també el mateix contingut de la matemàtica, que, com deia Poincaré, és la ciència de l'infinit— va ser el que va portar alguns filòsofs a intentar demostrar l'existència de Déu a partir de la simple lògica. És retornar a l'anomenat argument ontològic, que té el seu origen en sant Anselm, i que podríem resumir així: el concepte de Déu, com a ésser infinit que té totes les perfeccions, inclou la perfecció de l'existència i, si té en el seu mateix concepte aquesta perfecció d'existir és clar que Déu és un ésser existent. Quin valor cal donar a aquest argument? És evident que passa incorrectament de l'ordre lògic a l'ordre real i per això no demostra l'existència divina. Així, doncs, nosaltres no li concedim cap validesa. Sabem que l'existència del Creador sí que es pot deduir de l'existència de realitats existents, però no a priori. És cert que la matemàtica tracta de l'infinit en quantitat numèrica i fins i tot s'hi poden diferenciar diversos tipus d'infinit, com sabem que va demostrar Georg Cantor, però dels infinits matemàtics a l'infinit en perfecció que és Déu hi va un salt que també es pot dir que és infinit. Per això no trobem estrany que el comentari que hi fa el P. Leach a aquest argument ontològic sigui: «*Hoy no necesitamos ir tan lejos*», que és també el que hi diem nosaltres, no cal enfil·lar-nos fins a l'infinit per fer-nos càrrec de l'existència de Déu.

Aquesta setmana destaquem

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Missió Metròpolis, també a Ràdio Estel

Aquest diumenge 4 de març, diverses personalitats de la cultura i dels mitjans de comunicació del nostre país llegiran fragments de l'evangeli segons sant Marc en un acte que començarà a les sis de la tarda. Es tracta d'una iniciativa que s'emmarca en la Missió Metròpolis que dotze ciutats europees celebren amb motiu de la Quaresma i com a expressió de la nova evangelització. Ràdio Estel farà la transmissió d'aquest singular esdeveniment, amb l'ànim de fer-lo arribar a totes les persones que no hi puguin assistir.

La «Salve» a la una del migdia

És un dels moments més esperats per l'audiència de Ràdio Estel. Un cant que emociona creients i no creients gràcies al seu gran valor artístic i espiritual. *La Salve* és una de les oracions més populars i antigues adreçades a la Verge Maria, ja que va ser composta al segle XI. L'Escolania de Montserrat la canta als peus de la Moreneta seguida del *Virolai*, per a moltes generacions el cant més important de les seves vides. Un moment intens de pregària en què participen molts fidels, pelegrins i turistes que sovint omplen la basílica de gom a gom. Actualment, gràcies a les noves tecnologies, el cant de la *Salve* i el *Virolai* en directe arriba a tot Catalunya gràcies a Ràdio Estel, i a tot el món per internet.

Música a les onze de la nit

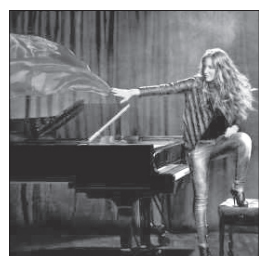

És una franja de la programació que dediquem a la música en les seves més diverses vessants. El dilluns, folk (*Kosmos*); el dimarts, *Club del country*; els dimecres, recordem els grans musicals de la història (*Amb lletra i música*); el dijous dediquem el programa a nous treballs discogràfics presentats pels seus autors (*Escolta'm*); el jazz arriba el divendres, també amb els seus protagonistes (*Gent Jazz*) i durant el cap de setmana presentem les novetats rebudes a la discoteca de Ràdio Estel (*Sempre ens quedarà la música*).

Rafel dos Santos dirigeix i presenta «Kosmos».

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

«Cantaora» de gran força

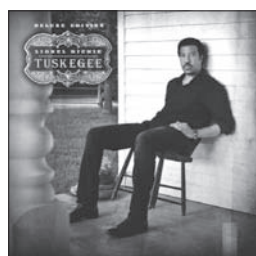

★ **María Toledo, *Uñas rojas*.**
Warner Dro

La seva música no entén de normes ni etiquetes. María Toledo abraça amb mestratge els *quejaos* del flamenc, desembocant en ritmes de jazz i *latin jazz*. La cantaora i pianista

amplia amb el seu nou disc els horitzons d'aquesta cultura, de la qual s'ha convertit ja en referència obligada. La seva és una trajectòria sembrada amb credibilitat i amb el respecte de la crítica. La seva obra és una mostra d'art i de força.

Un artista incombustible

★ **Lionel Richie, *Tuskegee*.**
Universal Music

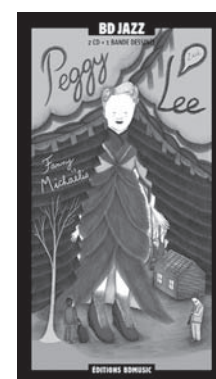
Lionel Richie s'ajunta amb diversos artistes per crear aquest projecte de duets. Els seus èxits més coneguts i grans interpretats per parelles musicals de reconeixement mundial tant a l'escena del *country* com del pop. Així trobem Jennifer Nettles, Kenny Rogers, Willie Nelson, Rascal Flatts, i fins i tot la jove Pixie Lott o Shania Twain, Jimmy Buffet i així, fins a catorze. Inicialment s'edita en format CD+DVD.

Sant Joan Evangelista

★ **Diversos autors, *Yohanan. San Juan y su vivencia con Cristo*.** Editorial San Pablo

Aquest CD és un oratori escrit per a vuit solistes, cor de veus blanques, cor de veus greus, conjunt instrumental i orgue, que els seus autors dediquen a la Confraria de Sant Joan Evangelista de Torrevieja en el LX aniversari de la seva fundació. A través de 16 cançons aquest oratori representa alguns passatges de la vida de Jesús en els quals es reflecteix la seva personalitat extraordinària i van ser presenciats i viscuts per Joan (Yohanan).

★ **Peggy Lee, *Peggy Lee*.** Editions BDMusic4

Dues dècades d'èxit

La veu favorita de Sinatra, Judy Garland, Bing Crosby, Duke Ellington, Madonna o Paul McCartney, va ser no tan sols cantant de jazz o de música popular, sinó també compositora, escrivint la música o la lletra de diverses cançons d'èxit. La carrera artística de Peggy Lee va abraçar també la faceta cinematogràfica i va arribar a ser nominada als Oscar el 1955. Aquí s'hi recullen els anys que van de 1940 a 1960 amb una extraordinària selecció dels seus èxits de dues dècades.

■ Barcelona 106.6	■ Tarragona 100.6	■ Catalunya Central 93.7	■ Girona 103.4	■ Tortosa 90.1	■ Garraf 96.8	■ Osona 98.4
Ràdio Principat /	■ Lleida 91.5	■ Cerdanya 104.4	■ Seu d'Urgell 105.0	■ Andorra 107.5		

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

INTERNET

- **SANT MARC.**— La web del bisbat d'Almeria, www.diocesisalmeria.es, presenta material didàctic sobre l'evangelista sant Marc, confeccionat en vuit presentacions de *powerpoint*.
- **CURS ON LINE.**— L'Editorial Verbo Divino ofereix el curs *Introducción a la Sagrada Escritura. Bloque I: cuestiones introductorias* (de Pedro Ignacio Fraile), que s'inicia el **dijous 15 de març**. Més informació: <http://bit.ly/Acl81q>.

ALTRES BISBATS

- **BIBLIOTECARIS.**— El **dimecres 14 de març i el dijous 15** tindran lloc, a Madrid, les VI Jornades Tècniques de Bibliotecaris d'Església amb el tema *Seguridad y bibliotecas eclesíasticas*. Més informació: tel. 913 439 669, fax: 913 439 602, liturpatrijur@conferenciaepiscopal.es.

BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 4 de març** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Meditabor* de J. Rheinberger; comunió: *Panis angelicus* de Rihards Dubra; sortida: *Mitten wir im Leben sind (media vita)* de Mendelssohn; el **dimarts 6**, a les 10.00, ofertori: *Inveni David* de Bruckner; comunió: *Ecce sacerdos*, de Hassler.
- **AULA D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA CIC DE LA GENT GRAN.**— El **dilluns 5 de març**, a les 17.00, sessió sobre *La Masoneria*, amb Josep Brunet (gerent de la Biblioteca Arús); a les 18.30, celebració de l'eucaristia. Més informació: Via Augusta, 228, baixos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **dilluns 5 de març**, a les 19.00, conferència de «Els dilluns dels Drets Humans» sobre *Finances ètiques*. C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.
- **ARXIPRESTAT DE LA CISA.**— El **dilluns 5 de març**, a les 21.30, conferència *Deixeu una oportunitat a la fe*, a càrrec de Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del SIC. Serà al col·legi La Salle de Premià de Mar.

• **BASÍLICA DE LA MERCÈ.**— Del **dilluns 5 de març al dimecres 7**, a les 19.00, cicle de conferències quaresmals, organitzades pel Capítol de l'Orde del Sant Sepulcre. El tema serà *Creure i estimar en temps de crisi*, a càrrec de Mn. Jordi Farré, comanador de l'orde i rector de la Mercè.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Quart cicle de conferències sobre «L'univers de les galàxies» amb Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. La propera conferència serà el **dimarts 6 de març**, a les 18.30, sobre *Evolució de les galàxies i galàxies en col·lisió*. C/ Diputació, 231 – Barcelona.

• **CATEQUESI D'ADULTS.**— El bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena, impartirà una catequesi setmanal, el **dimarts 6 de març**, a les 19.00. El tema general serà el comentari de la carta apostòlica de Benet XVI *La porta de la fe*, a la parròquia de Betlem de Barcelona. En la propera sessió el tema se centrarà en *Una fe joiosa en Jesucrist, que cerca comunicar-se*.

• **COSMOCAIXA.**— El **dimarts 6 de març**, a les 19.00, conferència *Neurociència i màgia*, amb Susana Martínez-Conde (directora del Laboratori de Neurociència Visual, EUA) i Miguel Ángel Gea (mag); el **dimecres 7 de març**, a les 17.00, cafè-tertúlia per a gent gran *És segur, menjar a Catalunya?*, amb Xavier Llebaria (director de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària) i Glòria Cugat (directora de Projectes de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària); el **dijous 8 de març**, a les 18.00, xerrada *Quina educació científica?*, amb Neus Sanmartí (catedràtica de Didàctica de les Ciències Experimentals de la UAB) i Josep Lluís Estaña (professor de l'Institut l'Estatut de Rubí i formador ambiental). C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El **dimecres 7 de març**, a les 12.10, Quarta Hora dels Dimecres sobre *L'Església de Catalunya i les festes constantinianes del 1912-1913. La commemoració eclesial de l'edicte de Milà (313)*, amb fra Valentí Serra de Manresa (col·laborador científic de la FTC). C/ Diputació, 231 – Barcelona.

• **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU. SECTOR BARCELONA.**— «Aprenem a pregar amb el pare Henri Caffarel.» La propera trobada serà el **dimecres 7 de març**, a les 18.00, a la capella Mare de Déu de Montserrat de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (c/ València, cantonada Balma,

Barcelona). Més informació: Secretariat dels Equips, dimarts i dijous, de 10.00 a 13.00, tel. 934 675 551.

• **CAIXAFORUM.**— El **dimecres 7 de març**, a les 19.00, sessió del cicle de conferències i projeccions amb «*De profundis*», la crònica quotidiana i el meravellós, amb Miguelanxo Prado (historietista i cineasta); el **divendres 9**, a les 21.00, concert de música electrònica amb Andy Stoot+Demdike Stare; el **dissabte 10**, a les 17.30, i el **diumenge 11**, a les 12.00, activitat familiar *Teranga. El llegat dels griots del Senegal* +5. Més informació: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **VIDA CREIXENT.**— El **dijous 8 de març**, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Dos textos importants (Mc 10,2-12;7,31-37)*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r, aula 3 – Barcelona.

• **CERCLE LA SALLE.**— El **dijous 8 de març**, a les 18.30, Carles Cuadras presenta *Shubertiada*. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclelasalle.com>.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 8 de març**, a les 20.00, trobada sobre *Terra Santa*, amb Elena Damians, encarregada de la Comissaria de Terra Santa. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— El **dijous 8 de març**, a les 20.30, *La cava de sons*, música de Jonequín (dirigeix Enric Azuaga) i Sacred Heart Univ. Choir, música religiosa (dirigeix John Michniewicz); el **diumenge 11**, a les 18.00, tarda d'òpera. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— Activitats quaresmals: el **divendres 9 de març**, a les 20.00, Via Crucis amb reflexió i pregària per *La esperanza para los consagrados*; el **dissabte 10**, a les 19.00, vespres i meditació *Lanzar la primera piedra*. C/ Balma, 78 – Barcelona, tel. 932 152 730, fax: 932 157 345, mdangels@hotmail.es.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El **dissabte 10 de març**, a les 19.00, concert solidari del Cor Orfeó Parroquial del Vendrell (dirigit per Jordi Solé) a la parròquia Mare de Déu de Núria (c/ Bon Pastor, 7-9 – Barcelona).

• **HOSPITALITAT DE LOURDES.**— El **diumenge 11 de març**, a partir de les 9.00, celebra la seva assemblea general ordinària en l'any del centenari al Seminari Conciliar de Barcelona.

• **CASTELL DE CASTELLDEFELS.**— El **diumenge 11 de març**, a les 9.30, visita al castell de Castelldefels. Cal confirmar la visita als telèfons 933 521 275 o 620 023 826.

• **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El grup d'oració tindrà la seva trobada el **diumenge 11 de març**, a les 18.00, a la capella de les Carmelites Missioneres del carrer Puiggarí, 8 de Barcelona. Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

• **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— El **diumenge 11 de març**, a les 19.00, conferència quaresmal de l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, sobre *La nueva evangelización en España después de la experiencia de la JMJ en Madrid*. Tot seguit, silenci; a les 20.00, vespres solemnes; a les 20.30, eucaristia. Hi ha possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Servei de guarderia. C/ Aragó, 299 – Barcelona.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Del **dimarts 20 de març al dijous 23**, de 10.00 a 12.00, al Col·legi Jesús-Maria (passeig Sant Gervasi, 15 – Barcelona), a càrrec del P. Gabriel Bárcena, I.C. Organitza: Cristiana Formació Permanent.

GIRONA

• **CONFERÈNCIA BÍBLICA.**— El **dilluns 5 de març**, a les 21.30, el pare Anton Vilarrubias, claretia, parlarà sobre *Polèmica d'idees i fe a les comunitats de Joan*. Serà als locals parroquials de Santa Maria dels Turers de Banyoles.

• **FORMACIÓ.**— El **dijous 8 de març**, a les 21.00, trobada de formació *Confirmació i testimoniatge cristià?*, amb Mn. Esteve Sureda (vicari episcopal d'Apostolat Seglar). Sala Teatre del Centre Cultural Parroquial de Cellera de Ter. Organitza: arxiprestat del Ter-Brugent.

• **CLARISSSES DE FORTIÀ.**— El **divendres 9 de març**, a les 20.30, reflexió sobre *Un Via Crucis actualitzat* a partir del DVD *El sofriment d'avui en la creu de sempre*. Crta. de Roses, km. 33.

• **VIA CRUCIS.**— El **diumenge 11 de març**, a les Creus. Sortida a les 16.15 del carrilet (Pont de Pedra); a les 16.15, a la catedral o a les 16.45, a la primera capella.

• **JOVES.**— El **diumenge 11 de març**, a les 20.00, eucaristia jove a la parròquia de Sant Jaume de Salt.

LLEIDA

• **DOL I MALALTIA.**— El **divendres 9 de març**, de 9.30 a 18.00, Jornada d'Acompanyament al Dol i la Malaltia, a l'auditori del campus de Cappeda, Universitat de Lleida (c/ Jaume II, 67). Preinscripcions: grupdol.lleida@gmail.com.

• **SANT IGNASI.**— El **divendres 9 de març**, a les 20.30, el P. Adolfo Chércoles, s.j. (sacerdot obrer, membre de Cristianisme i Justícia i especialista en exercicis espirituals) parlarà sobre *Cinco principios ignacianos con valor universal*. Serà a la parròquia de Sant Ignasi de Lleida.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

BÀRBARA VIRGIL, COORDINADORA DE RUTES RELACIONADES AMB EL MÓN BÍBLIC DE L'AGÈNCIA RUTH TRAVEL

«Etiòpia és un trosset del paradís a la terra»

Del 9 al 19 d'abril, el Club+Amics us convida a viatjar a ETIÒPIA. Més informació i reserves: 934 092 710 – 934 673 244

Samuel Gutiérrez

És la terra santa africana. Així anomenen els qui l'han visitada Etiòpia, un país únic, gairebé místic, on el cristianisme ho impregna tot. El viatge a Etiòpia, coincidint amb les seves festes religioses més importants, és una de les propostes més atractives del Club+Amics i l'agència Ruth Travel. La primera experiència va tenir lloc al gener, amb motiu de la festa del Timkat, i la resposta va ser tan positiva que es torna a repetir a l'abril, coincidint amb la celebració de la Pasqua ortodoxa.

Quins atractius té el viatge que, des de Ruth Travel, esteu començant a oferir a Etiòpia?

El viatge a Etiòpia és una invitació a tenir una experiència excepcional! Sovint el viatger és introduït en un món que va molt més enllà del que materialment es veu. És un país amb una intensitat cultural i religiosa molt gran, on descobreixes una altra manera de viure la nostra mateixa fe cristiana i també de viure i entendre

la vida. Per a mi, Etiòpia és un trosset del paradís a la terra. És un lloc únic a l'Àfrica, una cruïlla de camins entre Orient i Occident, que no ens resulta llunyà perquè compartim amb ells les mateixes arrels cristianes. És un país que té tantes coses que ens són properes que t'hi trobes com a casa. És com una «terra santa» africana. La peregrinació a Lalibela, segons la tradició etiòp, és com peregrinar a la mateixa Jerusalem.

Precisament, un dels valors afegits de la vostra proposta és la immersió en el seu univers religiós...

Exactament. Un dels reptes dels nostres viatges és conèixer i aprofundir en Esglésies cristianes, sobretot orientals, amb una llarguíssima tradició, com ara l'Església armènia, la de Geòrgia o la mateixa Església etiòpica. Convidem els viatgers a fer una immersió cultural i religiosa en el país. A Etiòpia, per exemple, fem coincidir la nostra estada allà amb dues de les grans festes religioses del seu calendari religiós: el Timkat, que

és la festa del Baptisme del Senyor, celebrada al gener; i la Fasika, que és la celebració de la Pasqua ortodoxa, que enguany té lloc a l'abril. El fet de poder viure les festes cristianes en pobles que tenen una tradició tan antiga, conservada segle rere segle en situacions d'extrem perill, suposa un gran enriquiment. Allà el fet de ser cristià és identitari i impregna tots els àmbits de la vida.

Quin és l'esquema bàsic del vostre viatge?

Durant 10 dies recorrem la ruta nord centrant-nos en els llocs cristians emblemàtics. Comencem per Addis Abeba, on visitem els museus més importants: el Museu Etnogràfic i el Museu Nacional. Continuem per Bahir Dar i des d'allà fem la travessa pel llac Tana, visitant les petites illes on segons la tradició va estar amagada l'Arca de l'Aliança en temps de perill. Després ens dirigim cap a Gondar, la Camelot africana, molt important en temps dels portuguesos, quan eren aliats dels emperadors etiòps per aturar les guerres de creuada amb l'islam. El moment més àlgid del nostre viatge serà el desplaçament a Lalibela, la Jerusalem africana, on es troba el centre neuràlgic de l'Església etiòpica. És la gran ciutat mística. Serà aquí on entrarem en contacte més directe amb la litúrgia, les processons i la celebració de la festa. Lalibela és el centre espiritual d'Etiòpia. És la Jerusalem celestial a la terra. El seu nom antic era Roha, que vol dir «esperit».

La Jerusalem celestial a la terra?

Segons la tradició, el rei Lalibela va tenir un viatge celestial i Jesús li va mostrar la Jerusalem celestial. El rei va construir el que havia vist al cel a la terra. Són aquestes famoses esglésies excavades a terra que representen, d'una banda, la Jerusalem terrenal, i de l'altra, la Jerusalem celestial. Lalibela és el cor religiós del país, on nosaltres ens hi estarem 4 nits i participarem de la festa de la Pasqua, que és la festa de la llum. L'objectiu no és només fer fotografies i posar la xinxeta en el mapa, sinó a impregnar-nos i viure juntament amb els etiòps una experiència religiosa.

Eduard Brufau

Rauxa

La natura com a creació divina

La complexitat de la societat contemporània, marcada per la tecnificació i el predomini aclaparador del món urbà, ha desembocat en una situació inèdita. Per primera vegada en la història, la majoria de la humanitat viu amb una ignorància completa dels fenòmens i els cicles naturals més bàsics. L'home, tret del pagès, ja no sap coses tan elementals com, literalment, quin és el temps de sembrar o el temps de collir, si els sembrats pateixen sequera o creixen vigorosos per una bona saó, si fa temps que no plou o si ens sobra aigua. Quan els ametllers floreixen, ara és el temps, aquest esclat cridaner i efímer de flors blanques i rosades sembla passar desapercebut

a gairebé tothom. La natura es desplega dia rere dia davant nostre, com des de fa milers d'anys, però els homes hem perdut la capacitat de contemplar-la. La separació de l'home contemporani respecte la natura és un problema greu, perquè en el fons és un trencament total amb la realitat que ens envolta. La consciència ecològica denuncia la contaminació i la destrucció del paisatge, però no insisteix prou en aquest trencament, la causa primera de tot el desgavell. L'home ja no reconeix la natura com a creació divina, sinó com un simple objecte a mercè dels seus capricis.

Pensant-ho millor

Carme Borbonès
Presidenta Càritas
Catalunya

Treballant per la justícia...

En aquests moments de gran depressió econòmica que afecta moltes persones fins a extrems que fa deu o quinze anys no hauríem pressuposat, cal aprofundir en plantejaments de mesures i accions que permetin l'accés a una supervivència personal digna i justa: la possibilitat d'una renda bàsica pot ser una oportunitat.

Aquesta proposta no és ni senzilla ni fàcil i comporta una profunda reflexió a l'entorn d'allò que s'entén per una «societat justa» i per comportaments col·lectius ètics. No és una eina contra la pobresa, és una eina per afavorir l'autonomia i garantir la dignitat de les persones.

Defugint aspectes utòpics, cal encarar-ho des de la praxi i la funcionalitat que pot representar com a dinàmica alternativa al garbuix i complex sistema de prestacions, ajuts, prestacions no contributives, etc., que tenim avui dia.

De fet, l'aspecte econòmic queda superat per la voluntat del compromís humà vers l'assoliment d'un ideal de justícia: tota persona, pel fet de viure en una societat, té garantits uns mitjans mínims de supervivència. Per dir-ho en termes entenedors, rebre una quantitat de diners similar, com a mínim, al llindar de la pobresa. Les altes xifres de l'atur actual, amb perspectives de llarga durada, fan d'aquest tipus de renda una necessitat.

Quan tothom té una renda garantida, tenim un coixí material que ens permet ampliar processos formatius, fomentar l'emprenedoria, afavorir la conciliació de la vida familiar i laboral, etc.

La complexitat de les anàlisis i estudis econòmics que han d'acompanyar aquesta proposta, per descomptat que no són ni fàcils ni senzills, però allò que és el pensament bàsic i que ha d'esdevenir el centre del debat i de la proposta, és un ideal de justícia. Quan una societat entén que el seu centre han de ser les persones i no els «mercats», s'inicia el camí vers uns canvis en els programes polítics que alhora generaran noves estratègies econòmiques i fiscals. Curiosament hi ha molt desconeixement entorn de les experiències positives que es mantenen des de fa molts anys a Alaska, Mèxic D.F., Namíbia, alguns estats del Brasil, el Japó, etc.

El que passa és que aquest procés comporta un compromís racional profund, de les persones, en els inicis de la seva implantació i és essencial identificar, prèviament, els valors sobre els quals construïm la nostra societat. La implantació d'aquesta renda ha d'anar acompanyada d'un programa que revalor i quantifiqui no solament el treball remunerat, sinó el treball a la llar, el treball voluntari, tenir cura de la gent gran, l'acció de voluntariat..., en resum un conjunt d'activitats que esdevinguin un «retorn social» al servei de tota la comunitat i que alhora signifiqui un compromís i una vinculació més forta amb la societat. Una societat en la qual totes les persones puguin viure i participar amb la dignitat de fills de Déu...